

Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 122 · Novembre 2010 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

La propera estocada: a les pensions públiques

Disseny: Quechua

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

CGT

Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Novembre 2010 · núm. 122 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

La propera estocada: a les pensions públiques

Disseny: Quechua

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

Ha arribat l'hora de que fem respectar la nostra veu!

Les persones que seguim creient que la vaga general és una de les principals eines, que no sols tenim els treballadors i treballadores sinó el conjunt de les classes populars, per fer front al Capital i exigir els nostres drets, hem sortit al carrer.
I, ho hem de fer, perquè ara és més necessari que mai.
L'ofensiva neoliberal del govern espanyol, mitjançant la Reforma Laboral i altres retallades socials i laborals que ja estan preparant, així com, l'abandonament de la lluita de classe, no ens deixen més marge.
Ha arribat l'hora que les persones que continuem creient en la necessitat de transformar aquesta societat, per tal que allò que és nostre no sigui apropiat per les elits econòmiques i que els polítics estiguin al servei de la ciutadania i no dels seus interessos, hem de plantejar una alternativa valenta i coherent.
No podem continuar permetent la connivència entre la classe política, la patronal, els bancs i caixes i la burocràcia sindical. Ha arribat l'hora de dir prou! Ha arribat l'hora que deixem clar que aquesta mena d'especuladors professionals no ens representen. Que no tenen les mans lliures per seguir mercadejant amb els treballadors i treballadores sota l'etiqueta de "recursos humans".
Nosaltres som qui generem la riquesa. Nosaltres som la majoria en aquesta societat: treballadors i treballadores en actiu, aturats i aturades, jubilats i jubilades, estudiants... Per aquest motiu, només nosaltres, som capaces de decidir en quina societat volem viure.
I, només nosaltres, som les úniques que podem demostrar que la sortida de la crisi i la resolució de les desigualtats socials existents i creixents, no passen per la privatització dels serveis públics, per l'abaratiment de l'acomiadament, o per l'aprofundiment de la precarietat laboral... sinó que aquesta passa pel repartiment del treball i la riquesa.
Per això, hem de mantenir l'esperit de la vaga general del 29-S i anar més enllà, demostrar que la resposta dels i les treballadores va més enllà de les molles que reclamen els qui s'autoproclamen els nostres representants, demostrar la nostra dignitat no sols com a treballadors i treballadores, sinó també com a ciutadans i ciutadanes.
Aquesta lluita ha de continuar en els propers mesos per fer front a les properes retallades socials i laborals que el govern espanyol vol implementar. En especial, la que pretén endarrerir l'edat de jubilació i privatitzar el sistema de pensions. Perquè totes aquestes retallades, tenen un mínim comú denominador: la hipoteca del nostre futur.
Per això, avui hem de dir a tots i totes les nostres companyes que no van secundar la vaga del 29-S, que si no s'afegeixen a aquesta lluita, que ja portem temps realitzant –cal recordar-ho–, el govern espanyol tindrà carta blanca per continuar retallant i retallant els nostres drets fins deixar-nos sense una pensió garantida, sense accés als serveis públics com la sanitat i l'educació, sense cap mena de dret al nostre centre de treball...
Així doncs, no hi ha volta enrere. Ha arribat l'hora de construir una alternativa sindical i social al servei dels nostres interessos. Ha arribat l'hora que fem respectar la nostra veu! Només una lluita constant, conscient i solidària ens permetrà transformar la realitat social, econòmica i nacional que ens envolta. Fem pinya: tant si hem nascut aquí com a fora, tant si som dones com homes, joves o gent gran... Per tal d'assegurar-nos la victòria de demà, emplacem al conjunt de treballadors/es, aturats/es, estudiants, jubilats/es, etc. a organitzar-nos des d'avui mateix per plantar cara a les agressions de l'FMI, la UE i els lobbys, recuperant l'esperit de lluita que va fer possible les condicions de vida mínimes que ara ens estan robant.

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública (FAPC)**

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosselló 10 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com
Tel. 633 322 033

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana** (Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Laura Rosich i Josep Torres. **Col·laboradors:** Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, L'amo en **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org. **Web revista:** www.revistacatalunya.cat.
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laborados.

"La llibertat és quan arrenca l'alba en un dia de vaga general"

Joan Margarit en el pregó de la Festa Major de la Mercè, setembre del 2010

REPORTAGE

Moviments socials i sindicalisme combatiu de nou en el punt de mira de la repressió i la criminalització

Els poders polítics i econòmics contra la llibertat d'expressió

El 29-S accentua la criminalització de l'anticapitalisme

Contra la persecució dels mitjans informatius del moviments populars

Secretariat Permanent CGT Catalunya

Cal treballar per anar construint mitjans informatius que defensin els interessos de la classe treballadora. En contra de la dictadura del capital i de la erosió de les llibertats col·lectives.

Des de la Confederació General del Treball (CGT) de Catalunya assistim amb gran preocupació a la campanya de persecució que des d'alguns mitjans de comunicació i d'algunes administracions polítiques s'està promovent en contra de diversos mitjans informatius dels moviments populars.

La criminalització de mitjans i portals d'informació com Kaosenlared, La Haine, Indymedia ja fa temps que dura. Ara, arran de la Vaga General del 29 de setembre, aquesta campanya s'ha intensificat i ampliat contra nous portals, com la pàgina web d'Alerta Solidària i l'Agència 29-S.

Davant d'aquests fets, des de la CGT de Catalunya volem manifestar els següents punts:

1. Els mitjans d'informació i portals esmentats són eines dels moviments populars anticapitalistes, amb els quals des de fa temps la CGT de Catalunya hi hem treballat en diverses campanyes en un esforç conjunt de defensa dels drets socials de la classe treballadora i avançar cap a la transformació del sistema capitalista. Més enllà de ser producte de grups marginals i sectaris, aquests mitjans cada cop més reflecteixen i formen part de la pluralitat dels moviments socials i populars del nostre país. La seva existència és una imatge del creixement i desenvolupament d'aquests moviments socials. La CGT com a organització sindical llibertària i anticapitalista participa, amb molts d'altres col·lectius i organitzacions en aquest procés.

2. Els atacs que estan rebent aquests mitjans son fruit d'una voluntat política de voler liquidar la capacitat de mobilització que, entorn la vaga del 29 de setembre, vem mostrar els moviments socials i sindicats anticapitalistes així com els nostres plantejaments per a superar l'actual context de crisi econòmica i de retallades socials i laborals. No és cert que l'aturada del 29 de setembre fos només producte de la convocatòria dels sindicats que defensen el diàleg social com a eina per a desmobilitzar la classe treballadora i pactar una bona part de les propostes de la patronal. Els mitjans esmentats així ho han anat informant i és per això que ara s'intenta silenciar-los.

3. La llibertat d'expressió hauria de ser un pilar fonamental en un estat que, com l'espanyol, es reivindica de dret. Els fets i les actituds de la classe governant i d'una part dels mitjans de comunicació dependents de l'administració i del capital privat ens ensenya dia a dia com aquest dret és tan sols una il·lusió. No només silencien o amaguen la situació d'una bona part de la població (afectada per la manca de recursos per viure, els desnonaments, la degradació dels serveis públics, etc.) i les alternatives que des de molts sectors plantegem. Ara aprofiten per intentar fer callar les veus que des d'aquests sectors hem anat construint des de la nostra diversitat.

4. Per tot això, des de la CGT de Catalunya volem mostrar la nostra solidaritat amb els mitjans informatius dels moviments populars víctimes d'aquesta agressió. Denunciem també aquells que l'estan promovent, entre d'altres l'Ajuntament de Barcelona o CCOO dels Mossos d'Esquadra, i recordem que gran part de les dades que utilitzen en fer-ho són parcials i intencionalment esbiaixades o directament falses.

Ara, com sempre, cal defensar la llibertat d'expressió. Ara, més que mai, cal treballar per anar construint mitjans informatius que defensin els interessos de la classe treballadora. En contra de la dictadura del capital i de la progressiva erosió de les llibertats col·lectives, la CGT de Catalunya seguirem caminant al costat dels mitjans informatius dels moviments populars.

29-S jornada de vaga general, els carrers de Barcelona plens de piquets, un cotxe de policia sospitosament sol comença a cremar a les 12.48 h. a plaça Universitat i la repressió policial i la criminalització mediàtica es desfermen...

Manifest contra la criminalització dels moviments socials

Redacció

Més de 120 acadèmics/ques i catedràtics/ques universitaris han signat un manifest en el qual rebutgen la criminalització dels moviments socials per fets com els de la jornada de vaga general del 29-S a Barcelona.

El manifest es va presentar en el Col·legi de Periodistes de Catalunya el 19 d'octubre, amb la intervenció de Miren Etxezarreta, Francisco Fernández Bou, Elisabet Almeda, Susana Narotzki, Joaquim Sempere i Encarna Bodelón en nom dels i les signants. Tant en les seves intervencions com en el debat posterior es va poder debatre sobre la violència estructural d'un sistema que genera atur, pobresa i marginació social, especulació, racisme o discriminació de gènere i en com aquest mateix sistema, sovint amb la complicitat d'una esquerra institucional plenament integrada en la seva gestió, intenta tancar tota via d'expressió a qualsevol forma de dissidència.

En el torn de debat van intervenir representants de diversos col·lectius i moviments criminalitzats com l'Assemblea de treballadors i treballadores de Barcelona o el col·lectiu Kaosenlared.

Durant el mateix es va criticar la manipulació informativa dels mitjans de comunicació massius vinculats als grups de poder polític i econòmic i s'ha assenyalat la previsible tendència al creixement de la resposta social, vista la creixent injustícia que genera el sistema. A continuació el contingut del manifest:

Diguem prou a la criminalització dels moviments socials!

Les i els sotasignants, professores i professors de les universitats catalanes, denunciem l'actual política de criminalització dels moviments socials per part de la gran majoria de mitjans de comunicació del nostre país i de molts responsables polítics de les institucions que el governen.

S'ignora, s'amaga, es desinforma i mai es dialoga amb el ventall de propostes i alternatives que des d'aquests moviments socials s'estan fent arreu, per transformar i donar noves opcions de vida en societat.

Focalitzar en certs episodis violents, sense ni tant sols escoltar la contesta i la veu dels moviments socials a qui s'ataca és directament criminalitzar-los; construir el cap de turc i desviar l'atenció ciutadana dels conflictes reals en els què estem immersos més que mai a la nostra societat: l'atur, la pobresa i l'exclusió social, la desigualtat creixent entre grups, la retallada constant dels drets socials, l'afebliment de les reivindicacions del moviment obrer organitzat, el racisme i la xenofòbia, la corrupció política i la seva impunitat, la violència contra les dones, la duresa i la severitat del control penal contra els més vulnerables, l'índex creixent d'empresonaments, detencions, sancions…Espiral de violència estructural en augment. Una societat vertaderament democràtica, que ha de respectar plenament el dret a dissentir i a discrepar, no s'ho pot permetre.

Diguem prou! Catalunya ha estat, és i volem que sigui una societat d'acollida i d'aixopluc a la diversitat de tota mena, a la diferència de color, de sexe, d'opinió i també de revolta. Benvinguda sigui.

Diguem prou a la invenció mediàtica que etiqueta d'antisistema als moviments socials.

Els moviments socials es revolten, lluiten i proposen que un altre món és possible.

Diguem prou a la criminalització dels moviments socials!

Contra la criminalització de Kaos en la Red i per la llibertat d'expressió

Kaos en la Red

El 14 d'octubre el col·lectiu del web "Kaos en la Red" va realitzar una roda de premsa a Barcelona en la seu del Sindicat de Periodistes de Catalunya, per a donar resposta als intents de criminalització del seu projecte contrainformatiu i d'altres mitjans de comunicació alternatius.
L'acte va començar a les 17h i va comptar amb les intervencions de Manel Márquez, historiador i fundador de Kaos en la Red, Carlos Tena, periodista i col·laborador, Jordi Mir, professor de la Universitat Pompeu Fabra, Esther Vivas, de Revolta Global - Esquerra Anticapitalista, Bruno Valtueña, Secretari General de CGT a Catalunya i David Fernández, periodista del setmanari "La Directa".
Els ponents van remarcar el caràcter pacífic i democràtic de Kaos en la Red i van denunciar la campanya d'acusacions i desprestigi que s'esta realitzant des de diferents àmbits polítics, policials i jurídics contra els mitjans de comunicació alternatius i contra els moviments socials anticapitalistes, arran de la vaga general del 29 de setembre.
"No ho permetrem, vam lluitar durant la dictadura franquista en favor de la llibertat d'expressió i ho seguirem fent en democràcia", va advertir el fundador de Kaos en la Red, Manel Márquez.
Segons Bruno Valtueña, Secretari General de CGT a Catalunya, aquests atacs contra la llibertat d'expressió reflecteixen la debilitat del sistema, que està preocupat per la contestació dels treballadors amb la vaga de funcionaris i la vaga general del dia 29.
L'activista anticapitalista Esther Vivas va remarcar que aquests atacs es troben emmarcats en un context de criminalització global de l'esquerra social i política i dels mitjans alternatius.
El periodista i col·laborador del mitjà, Carlos Tena, va portar a terme la lectura del manifest redactat pel col·lectiu Kaos en la Red davant els mitjans de comunicació presents.
També es va comptar amb el suport d'un comunicat emès per professors universitaris i llegit per Jordi Mir, professor de la Universitat Pompeu Fabra.
Per la seva banda, el periodista del setmanari "La Directa", David Fernández, va llançar dures crítiques a l'Ajuntament de Barcelona i especialment a la Tinent d'Alcalde Assumpta Escarp, investigada per una polèmica trama de corrupció.
Finalment, Manel Márquez va tancar la seva intervenció advertint que "Sense democràcia, sense llibertat d'expressió, sense dret a la lliure opinió, no podem ser homes i dones lliures".
** Podeu veure els vídeos de les diferents intervencions de la roda de premsa anant a: www.kaosenlared.net/noticia/videos-rueda-prensa-kaos-red-contra-criminalizacion-libertad-expresion*

Per la llibertat d'expressió

Col·lectiu Kaos en la red

Denunciem els intents de criminalització del dret la lliure informació i de la nostra tasca informativa i la possible obertura de diligències a Kaosenlared.
Fa ja més d'un any que certs sectors vénen intentant criminalitzar el dret a la lliure informació d'aquest i altres mitjans alternatius en l'estat espanyol, en una actitud més pròpia d'una dictadura que d'un estat suposadament democràtic. Tals sectors pretenen lligar la nostra activitat periodística i de lliure debat polític, cultural, social i ideològic amb activitats il·lícites que vulneren la legalitat i fins i tot els drets humans. Des de Kaosenlared.net, volem denunciar, una vegada més, aquests moviments de naturalesa exclusivament política i que pretenen apaivagar les veus lliures i independents en l'espectre informatiu de l'estat espanyol.
Aquesta escalada repressiva, clarament antidemocràtica, ha tingut la seva culminació, segons hem pogut saber per les informacions que es vénen manejant en els últims dies, en la petició realitzada per l'Ajuntament de Barcelona a la fiscalia perquè s'obrin diligències contra Kaosenlared.net i altres webs de contrainformació, a objecte d'investigar una presumpta apologia de la violència comesa per les esmentades webs, a través de la qual poder actuar legalment contra nosaltres, atemptant contra la llibertat d'expressió, i promovent, tal qual ha reconegut la senyora Assumpta Escarp, el tancament de les webs.
Tanmateix, els qui s'han embarcat en tasca tan antidemocràtica, han de saber que de poc els servirà atemptar mediàticament i fins i tot jurídicament contra Kaosenlared.net i els altres mitjans assenyalats per l'Ajuntament de Barcelona: si aquest mitjà fos tancat, vulnerant tota la legislació espanyola i internacional en matèria de llibertat d'expressió, altres mitjans recolliran el testimoni i continuaran la batalla per la llibertat d'opinió. El seu propòsit, en tot cas, només servirà per demostrar, una vegada més, que la democràcia en l'estat espanyol ni està, ni se l'espera.
Aquest intent de posar límits a la llibertat d'expressió sembla ignorar a més que existeix una legislació sobre això, legislació que experts en aquests temes han exposat en diferents mitjans de comunicació aquests dies. Una legislació que bolca la responsabilitat dels fets imputables en els autors dels articles, i no en els mitjans|medis que serveixen com a simple mecanisme de transmissió dels mateixos. L'apologia de la violència, a més, sol té encaix en el Codi Penal si es realitza per motius racistes, antisemites o ideològics, segons disposa l'article 510 i justament el nostre mitjà és exemple en la defensa dels drets de les minories i de respecte per a totes les ideologies democràtiques. Pel que entenem que no se'ns està perseguint precisament per tals motius, si no més aviat per una cosa molt més concreta: per ser un mitjà de comunicació al servei de l'esquerra revolucionària que no poden controlar ni manejar al seu antull els lobbys de pressió capitalista.

Les informacions i opinions publicades en Kaosenlared.net no poden ser controlades per cap grup de pressió mediàtica vinculat al poder capitalista, més enllà de la nostra pròpia voluntat editorial. El que ells silencien, nosaltres ho publicitem. El que ells veten, nosaltres l'impulsem. El que ells censuren, nosaltres ho publiquem. Sobre el que ells menteixen, nosaltres diem la veritat. Als que ells volen callar, nosaltres els donem veu. Som tot un perill, sens dubte, per als eterns defensors del pensament únic. No ens estranya gens aquesta situació que estem travessant.
Des de Kaosenlared.net entenem que se'ns vulgui "tallar les ales", i fins i tot podríem arribar a entendre que se'ns volgués clausurar, a causa de l'emergent potència que hem demostrat en els últims temps, a la veracitat de la nostra informació i a la pluralitat dins de l'espectre de l'esquerra anticapitalista que tenim a bé representar. L'enorme creixement mediàtic que venim tenint en les últimes dates no ha pogut passar desapercebut per a qui fan de la llibertat d'expressió un vedat privat amb drets d'autor i amb llibertat d'empresa, que no de premsa.
Davant d'això, Kaosenlared.net reafirma, una vegada més, el seu compromís amb la llibertat d'expressió i amb la justícia social. Hem advocat sempre per la via pacífica davant d'un estat i un estament polític cada dia més violent, autoritari i antidemocràtic, i així continuarà sent. La nostra lluita és en la batalla de les idees i per la informació alternativa. No coneixem més armes que la paraula, els arguments raonats i el pensament crític. Som gent de pau.

29-S: Escarp i el triomf de la comunicació social

Jordi Martí Font

Les valoracions posteriors a la vaga del 29 de setembre passat han estat i seran molt diverses. I ho són i ho seran perquè ja no ens cal saber que només si som capaços d'entendre on som, d'on venim i a on anem podrem plantejar-nos com anar-hi, a quina velocitat i amb quins motors. I podem dir que de moment fem camí i tenim la capacitat d'analitzar com el fem, sabem d'on venim i mínimament cap a on anem. Fem vaga general i som capaços d'emmagatzemar en la retina sensacions que, contrastades amb les dades, ens aporten decisions de futur que no esdevenen només sensacions sinó ja plenament respostes.
Per tant, no perdré el temps per dir la meva sobre un tema com el de la vaga general passada que ja ha rebut mil i una anàlisis incloses algunes de meves, completes o fragmentàries. Parlaré, ara i aquí, doncs, d'un aspecte que tot i que també ha estat tractat en repetides ocasions, crec que és transcendental per a la resta d'aspectes relacionats amb la contestació social. I aquest no és altre que la informació al voltant dels conflictes, de les lluites i específicament en quest cas sobre la vaga general. És a dir, d'allò q ue anomenàvem contrainformació però que és, sense dubte, comunicació social.
En aquest terreny, si la vaga del 29 de setembre va tenir una notícia positiva va ser la creació i posada en funcionament de l'Agència de Notícies 29-S, gràcies a la qual vam poder comprovar en el mateix moment que passava que la tria de les notícies que els mitjans "oficials" acostumen a fer sobre conflictes socials de tot tipus és com a mínim manipuladora i fastigosament tendenciosa. Res que no sabéssim, però en aquella data en concret, vist en directe i amb tota la barra del món. La iniciativa era una proposta i feinada comuna de gent dels mitjans Kaosenlared, L'Accent, Librered, Ràdio Bronka, Radio Pica, Contrabanda FM, Revista Catalunya, Sants Ona Lliure, el Setmanari la Directa, Llibertat.cat, Indymedia Barcelona, La Haine, Okupem les Ones, Ràdio Trama de Sabadell, el setmanari Diagonal i Gràcia Viva. És a dir, ràdios, pàgines web, mitjans de paper… en una col·laboració que va permetre tenir sensacions diferents a les habituals i posar adjectius allunyats completament dels que el poder atorga a les protestes. Van ser uns mitjans que no es van dedicar a malparlar dels qui lluitaven al carrer sinó dels qui per diners els reprimien, uns mitjans que no van seguir les directius de la Conselleria de Saura sinó que es van posar al servei dels moviments socials inclòs el sindical, uns mitjans que no van treure els capos de les màfies sindicals "majoritàries" com a única veu entre les nostres sinó que van donar veu a les dissidències, diverses i contradictòries però alhora plenes de vida de la bona.
I tanta llibertat es paga, només faltaria. I es paga amb la criminalització, amb el dit acusador del poder, en aquest cas per exemple de la mà d'Assumpta Escap, tercera tinent d'alcalde de Barcelona pel PSC, que va amenaçar públicament alguns mitjans que havien donat suport al que ella anomena "els antisistema" o "els violents". Escarp va dir al programa "El món a RAC1" que calia tancar pàgines web que donaven suport "a la guerrilla urbana" barcelonina, com per exemple Kaosenlared. L'Escarp aquesta va ser capaç d'això i de molt més després que la seva colla de mitjans mentiders deixés clar, com al reportatge publicat el 3 d'octubre per "El Periódico", que es pot mentir i difamar si és per al manteniment de qui mana, però no es pot informar ni opinar si la teva és una opinió que no agrada als amos.
I davant d'aquesta colla de censors professionals que van patir una censura en l'anterior dictadura però no es reconeixen com a tals en l'actual, què podem fer? Doncs dir sempre la veritat, sigui aquesta dolorosa o no. Dir la veritat i opinar sempre amb la cara descoberta. I no callar, és clar. Si un personatge com aquest o com tants d'altres que treuen el cap aquests dies per repetir el que els han dit que diguin, insults i mentides un darrere l'altre, perden el temps en nosaltres és que els comencem a amoinar. O sigui que anem bé. I la vaga, sense cap mena de dubte, va ser un èxit, teixit en l'àmbit comunicacional durant molt de temps, però que ara finalment dóna els seus fruits. I aquests són bons, no madurs del tot encara però sí que ja decididament bons. Si no fos així els amics de Rahola-Cuní no piularien així, sense cap mena de dubte. I l'Escarp tampoc.

Aquesta Vaga Social

**Antonio Carretero,
director de Rojo y negro**

La Vaga General del 29-S ha obert almenys tres vies de conflicte, que es constitueixen en tres expressions d'insurrecció i rebel·lia anticapitalista.

Primer, s'ha consumat el divorci del sindicalisme reformista i institucional amb les seves tradicionals bases socials: classe mitja salaritzada i classe obrera estable i qualificada.

Segon, ha eclosionat amb un protagonisme rellevant i singular, una joventut aturat i precaritzada, no adscrita en general a organitzacions sindicals, però sí organitzada - i molt ben organitzada en general- en les múltiples xarxes socials.

I tercer, el sindicalisme combatiu i de base en l'àmbit pròpiament laboral ha ocupat amb una capacitat de lluita, de coordinació i d'empenta, l'espai real del conflicte en els polígons industrials, en els piquets, en les empreses, abandonat pels sindicats institucionals en pro del màrqueting mediàtic.

Cert és que aquests tres fenòmens s'han expressat especialment en la grans ciutats de l'estat, i escassament en la petites.

I també sembla cert que això no és capaç de configurar-se una força encara suficient per a esfondrar les polítiques antisocials en marxa. I no obstant això, el descrèdit del sindicalisme institucional, l'ocupació del carrer pels moviments socials, i les àmplies aliances que emergeixen en la lluita del sindicalisme combatiu, són les vies més prometedores per a mantenir en el temps, de forma sostinguda, i amb salts puntuals (una altra vaga general, vagues sectorials, vagues per territoris, potser vagues de solidaritat) un conflicte obertament anticapitalista contra un estat i un capital que semblen estancats i inamovibles.

Cuidar i ampliar les complicitats dels moviments socials antisistema amb el moviment sindical anticapitalista, i especialment amb l'anarcosindicalisme; sentar bases de diàleg i lluites comunes entre les diferents sensibilitats anticapitalistes del propi moviment sindical ; i comprometre de formes més tangibles i imaginatives a l'ampli sector crític del món de la cultura i de la creació de saber; haurien de ser les tasques urgents i necessàries que en el procés de l'acció han d'emprendre's.

En aquest sentit, potser una de les tasques principals sigui generar un ampli i extens dispositiu de propaganda i difusió entorn de les idees : les conseqüències a curt i llarg termini de les mesures antisocials, la legitimitat de la rebel·lia i la resposta social, la recerca de la dignitat individual i col·lectiva, el no perdre drets per a seguir guanyant-los, l'autogestió com alternativa, el decreixement com benestar, etc.

Segueix sent preocupant com amplis sectors populars no tenen una mínima idea del que impliquen les mesures antisocials en marxa. I no és vàlid apel·lar al caràcter desregulat de moltes de les contractacions actuals, com si la crua realitat d'aquestes justifiqués les de la reforma laboral.

La CGT té molt que aportar i dir en aquest camí, doncs la seva lluita és la mateixa que la dels moviments socials contestataris i la mateixa que des de perspectives anticapitalistes s'expressa en altres organitzacions sindicals de base. Això sí, amb l'ideal vermell i negre sempre en alça.

Aquesta és la quarta via del conflicte que de forma encara desigual en cada lloc s'ha obert també amb el 29-S : l'embranzida i l'auge de l'anarcosindicalisme, en les seves diverses manifestacions organitzatives, com expressió total i coherent d'una altra forma de fer i construir altra societat: llibertària, igualitària i ecològicament sostenible.

Acaba de començar sens dubte un nou cicle de lluites i conflictes. I el nostre deure és mantenir la tensió social.

La CGT manifesta la seva solidaritat amb Josep Garganté davant la seva detenció i processament

**CGT Catalunya /
CGT Barcelona**

Josep Garganté, sindicalista de CGT a Autobusos de Barcelona i activista social, va ser detingut, el dijous dia 14 d'octubre pel Mossos d'Esquadra, acusat de desordres i danys per uns fets produïts en la jornada de vaga general del 29 de setembre a Barcelona. El company va ser posat en llibertat el matí del divendres 15 després de prestar declaració a la Ciutat de la Justícia, on un centenar de persones s'havien concentrat en solidaritat amb ell.

Des de la CGT, tant des del Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya com des de la Federació Local de Barcelona de la CGT, hem expressat la solidaritat del sindicat amb el nostre company, davant uns fets que es produeixen després de la vaga del 29-S en un context de persecució contra els sectors més combatius de l'anticapitalisme, l'anarcosindicalisme i els moviments socials.

A continuació us passem els comunicats realitzats per la CGT de Catalunya i la Federació Local de Barcelona el 15 d'octubre:

La CGT de Catalunya es solidaritza amb en Josep Garganté, afiliat de la CGT de Barcelona i membre de la Secció Sindical de TMB

El dijous 14, a les 19'30 hores, just quan baixava de l'autobús al finalitzar el seu torn de treball, el nostre company va ser detingut per part d'agents de paisà dels Mossos d'Esquadra.

Després de passar una nit a la comissaria, avui divendres 15 al matí ha passat a disposició judicial i a les 11 hores ha estat posat en llibertat amb càrrecs.

Al Josep se l'acusa de danys i desordres públics per uns suposats fets succeïts el dimecres 29 de setembre, en el marc de la Vaga General.

Davant d'aquests fets volem manifestar que:

- donem tot el suport al nostre company detingut
- rebutgem l'actuació dels Mossos d'Esquadra que han dut a terme una detenció injustificada i innecessària, havent-se pogut fer directament a través d'una citació judicial
- considerem que la detenció és fruit d'una ordre donada des d'instàncies superiors per perseguir a una persona combativa i desprestigiar al sindicat al que pertanyPer això, ens reafirmem en la nostra lluita contra la reforma laboral i les retallades de drets socials.

És l'èxit de la vaga i l'augment del descontent el que porta a la detenció i a l'intent de criminalització de les persones que aquell dia van voler dir, com en Josep, que ja n'hi ha prou de retallades socials i laborals, de perdre drets i de que siguem la classe treballadora els/les qui estem pagant la crisi i patint els seus efectes.

La CGT de Barcelona denuncia com s'ha produït la detenció de Josep Garganté, afiliat de CGT i treballador d'Autobusos de Barcelona

Ha estat posat en llibertat Josep Garganté, afiliat de CGT a Autobusos de Barcelona. La informació que en aquests moment tenim la CGT és una ampliació d'una denúncia on se li atribueixen els càrrecs de danys i desordres públics el dia 29-S. Trigarem unes dues setmanes a tenir accés a tot l'expedient complet.

La CGT vol mostrar el seu desacord en la forma que s'ha produït la detenció de Josep Gargante en la tarda d'ahir dijous, 14 d'octubre. Els Mossos d'Esquadra es van presentar en el seu treball i al finalitzar la seva jornada laboral en l'autobús, se'l va emmanillar, mentre era gravat per una càmera i se'l va traslladar a la comissària de les Corts.Des de CGT creiem que si Garganté havia estat denunciat, el jutjat li podria haver enviat una citació, igual que fa en la majoria d'ocasions, perquè es presentés a declarar i prendre la decisió que hagués de prendre. Però considerem del tot innecessari realitzar una detenció pública-espectacle i molt menys innecessari fer-li passar una nit en una cel·la d'una comissària.

Des de la CGT no ens agradaria que s'estigués preparant un circ mediàtic dels que algunes institucions com les comandades per la Conselleria d'Interior ens té acostumats. Creiem que han obert una "caça de bruixes" després de l'èxit de les convocatòria de la vaga general a la qual podem estar exposats totes i tots els que se'ns ha etiquetat des del poder i els mitjans de comunicació com "antisistema".

L'èxit dels piquets organitzats en els diferents barris de la ciutat, l'èxit dels piquets de CGT, i la confluència d'ambdós en la concentració del migdia de més de 10.000 persones, així com l'assistència d'altres 10.000 persones en la manifestació de la tarda de la CGT, on van confluir grups de ciutadans diversos, és difícil d'assimilar pels polítics. Massa antisistema.

Bancs i milionaris segueixen multiplicant els seus beneficis

Les empreses de l'Ibex35 tenen previst tancar l'any 2010 amb uns guanys de 44.690 milions d'euros

David Fernández / Setmanari Directa

La lluita contra els plans d'austeritat neoliberals, el rescat dels poderosos i les retallades socials van marcar el context de la vaga general del 29-S. En el context de la vaga general del 29-S contra la pitjor retallada social de la democràcia, les dades dels guanys ininterromputs experimentats per la gran banca espanyola, els especuladors financers i les grans empreses durant el darrer semestre tornen a exemplificar qui està costejant i sufragant la crisi esclatada el 2008.

Els darrers sis mesos, el Banc Santander ha guanyat 4.445 milions d'euros i el BBVA 2.527. Però en termes generals, la banca espanyola ha fet públics uns beneficis nets de 7.979 milions d'euros, als que cal afegir els 10.977 milions d'euros que han destinat a provisions i sanejaments. En total, una plusvàlua que llinda els 19.000 milions d'euros. Una xifra que supera amb escreix els 15.000 milions que l'executiu de Rodríguez Zapatero pretén estalviar entre 2010 i 2011 mitjançant les mesures de tall neoliberal anunciades el passat mes de maig. Aquestes retallades -imposades a l'Estat de la UE que destina menys recursos a despesa social- contemplen, entre d'altres mesures, la retallada d'un 5% del sou del funcionariat, la suspensió de la revalorització de les pensions l'any vinent, la supressió del xec-nadó, la reducció de la despesa social farmacèutica o l'eliminació de la retroactivitat en el cobrament de les prestacions de la llei de dependència.

Aquestes mesures antisocials tan dràstiques, que afectaran els sectors populars més vulnerables i agreujaran els escenaris d'empobriment i exclusió, no només contrasten amb els guanys permanents de la banca, sinó també amb els beneficis acumulats durant els darrers sis mesos per les principals empreses espanyoles. Entre el gener i el juny de 2010, les empreses de l'Ibex35 van assolir uns beneficis de 23.351 milions d'euros, un 8% superior als beneficis registrats el mateix període de 2009. Només en sis mesos, Telefónica ha guanyat 3.775 milions, Arcelor 1.830, Repsol 1.338, o Gas Natural 853. A més, a punt de consumar-se la pujada de les tarifes de la llum que decretarà el govern del PSOE a l'octubre, les companyies elèctriques Endesa i Iberdrola han obtingut uns guanys de 2.120 milions i 1.467 milions, respectivament, durant el darrer semestre.

En aques sentit, cal destacar que, durant el cicle 1999-2008, les principals empreses espanyoles van augmentar els seus beneficis una mitjana del 73% mentre els costos salarials només van augmentar un 3,7% durant el mateix període, cinc vegades menys que la mitjana de la UE. Cal recordar que les empreses de l'Ibex35 ja van tancar el 2009 amb uns beneficis de 42.353 milions d'euros i tenen previst tancar el 2010 amb uns guanys de 44.690 milions. Aquests beneficis també s'han traduït en la pujada de salaris dels consellers de les empreses, que entre 2004 i 2008 van augmentar un 69%.

El 2009, enmig de la crisi, els sous encara van pujar un 8,7%: els 481 vocals de les empreses de l'Ibex35 es van embutxacar una mitjana de 304.000 euros cadascun. Durant aquest primer semestre de 2010, la retribució de tots els consells d'administració de l'Ibex35 s'ha apujat a 146,6 milions d'euros, un 6,1% més que l'any passat.

Especulació borsària disparada

També en plena època de crisi, els inversors borsaris no han deixat pas d'acumular guanys. Segons un estudi de BME i Invertia, els dividends de la borsa espanyola durant l'exercici 2009 presenten una xifra record de 32.290 milions d'euros, davant els 21.810 registrats el 2006 -presentat com un any de prosperitat- o els 8.475 milions registrats el 2001. És a dir, un augment dels dividends del 50% en ple període de crisi i que s'han multiplicat per quatre els darrers vuit anys: les empreses pagaran aviat per evitar l'augment de la fiscalitat de l'1% al 3% prevista per l'any vinent. I és que, en la "pitjor dècada" de la seva història, la borsa va pujar un 30% durant el 2009 i va esborrar bona part de les pèrdues registrades durant el 2008. Això ha permès que les grans fortunes de les deu principals famílies espanyoles hagin crescut un 27% durant el pitjor any de la crisi, i ha fet que els principals empresaris siguin 6.800 milions d'euros més rics que el 2008, segons recull l'informe "La crisi a l'Estat espanyol: al rescat dels poderosos" elaborat pel Seminari d'Economia Crítica Taifa. Per contra, des de 2008, més de 442.000 petites empreses han tancat i la destrucció d'ocupació ha superat el milió i mig de llocs de treball, amb una mitjana de deu ERO diaris.

L'altra cara de la moneda

Vuit anys després de la carrera convocatòria de vaga general, la vaga del 29 de setembre passat va arribar en un escenari social caracteritzat per un atur desbocat que llinda els cinc milions de persones i els nou milions de pobres a l'Estat espanyol. Una pobresa que, a Catalunya, impacta sobre 1,3 milions de persones i un atur que n'afecta més de 600.000. També visualitza el col·lapse que viuen les classes populars el fet que més del 40% de la població visqui amb uns ingressos inferiors als 1.000 euros i que, a hores d'ara, 494.600 famílies -un 44% més que el 2007- no rebin cap ingrés ni prestació. A més, el 60% de la gent treballadora (10,8 milions) cobra menys de 1.000 euros mensuals i el 54%, segons dades de la UE, declara que treballa sota condicions estressants. Hi ha 5,5 milions de persones assalariades que perceben una mitjana de 270 euros mensuals, en una bossa laboral copada fonamentalment per joves i dones, en bona part immigrants. I és que, de la crisi real que afecta quotidianament milions de persones, també en donen compte els desnonaments d'habitatges que, segons les previsions del poder judicial -i abans no acabi l'any- afectaran 350.000 famílies, tot i que el parc d'habitatge buit a l'Estat espanyol se situa en més de dos milions de pisos.

En aquest context va arribar la vaga general del 29-S. Mentre uns no deixen de guanyar mai i d'altres no paren de perdre sempre, l'endemà de la vaga també marcarà l'evolució de futures ofensives contra la sanitat pública -amb el copagament- o la privatització del sistema de pensions. Part de la solució o part del problema, de l'aposta que faci el moviment sindical per la concertació pactista o per la transformació social, també en dependrà que l'aprofundiment en les escletxes de la desigualtat social s'aguditzi o es comenci a revertir. Però, davant un país on la crisi ha desbordat les presons (77.000) persones mentre Millet continua al carrer, en uns escenaris on el 18% de la població catalana viu en situació de pobresa i la precarietat no para de créixer, sembla raonable pensar que la radiografia social dóna motius sobrats i sobrers per a un sonor "A la merda!, per dir-ho en paraules precises de José Antonio Labordeta.

El frau de la banca espanyola: els beneficis nets des de 2003 ja superen els 130.000 milions d'euros

Si el 2009 el balanç de la banca espanyola va deixar un benefici net de 14.943 milions d'euros -més els 24.241 milions destinats a provisions-, cal sintetitzar que, des de 2003, els beneficis nets acumulats per la banca espanyola ja superen els 130.000 milions d'euros. Cal recordar que les retallades antisocials de Rodríguez Zapatero tenen l'objectiu formal de reduir el dèficit fiscal en 50.000 milions d'euros abans de 2013 i que el govern ha posat a disposició del rescat de la banca més de 61.000 milions d'euros.

Aquests guanys desorbitats, en una època on la pèrdua de poder adquisitiu ha retrocedit i on les indemnitzacions per acomiadament han minvat, contrastes també amb "les remuneracions per treball" dels directius del sector bancari. José Ignacio Goirigolzarri, exconseller delegat del BBVA, va percebre un salari de 4,8 milions d'euros el 2008 i s'ha retirat amb una pensió vitalícia de tres milions d'euros anuals. A. Sáenz, conseller delegat del Santander, va cobrar 9,3 milions d'euros durant el 2008: a 1.000 euros l'hora i a raó de 24.000 diaris, més dels 20.390 euros que guanya de mitjana anual un treballador a l'Estat espanyol. Per si no arribava a final de mes, se li va augmentar el fons de pensions en dotze milions, fins arribar als 91 milions d'euros. I és que, fet i fet, el director del BSCH disposa d'un salari que raneja els 6,3 milions d'euros anuals: 750 vegades superior al Salari Mínim Interprofessional i 274 vegades més que el salari mitjà. L'estadística del BSCH, icona del frau i l'enriquiment perpetu de la banca espanyola, diu que durant el 2007 el banc va obtenir uns beneficis per persona ocupada de 68.731 euros anuals.

Els rics guanyen: a l'Estat espanyol hi ha 143.000 persones que disposen d'un patrimoni superior al milió de dòlars

També durant el 2009, els grans patrimonis espanyols van créixer un 12,5% i, a l'Estat espanyol ja hi ha 143.000 persones que disposen d'un patrimoni superior al milió de dòlars (814.000 euros), 16.000 més que l'any 2008 però 17.000 menys que el 2007. Es tracta d'un Estat que se situa en el dotzè lloc al rànquing mundial de països amb més grans patrimonis i on el 10% de la població més poderosa acapara el 31% de la riquesa (i també el 70% de la riquesa d'origen financer).

A Catalunya, segons dades oficials, 20.000 persones declaren que guanyen més de 120.000 euros anuals, tot i que la neoliberal Fundació Catalunya Oberta afirma que els càlculs "es queden curts". Sigui com sigui, bona part del frau fiscal que cada any defrauda més de 241.000 milions d'euros a la hisenda pública parteix d'aquestes riqueses. Entre d'altres, els 1.500 milionaris que recentment han estat enxampats amb 3.000 comptes a la sucursal suïssa del BSCH, després que un treballador filtrés les dades. Entre d'altres, també, el pare d'Artur Mas: el 2008 el jutge Santiago Pedraz arrenca una investigació per frau contra 72 persones que tenien dipòsits a Lienchenstein. Arturo Mas Benet -pare del líder convergent i patró de la fundació de l'hospital privat Plató- tenia dipositats 500.000 euros en un compte i s'investigava l'origen d'1,7 milions més per un presumpte frau de 823.262 euros. Aquella investigació també afectava el cantant Alejandro Sanz, amb un milió d'euros en dipòsit.

L'empresa-caserna

Desiderio Martín, Secretari Salut Laboral Comitè Confederal CGT

Resulta bastant preocupant, per no dir, dramàtic, que amb la Reforma Laboral, imposada per Decret Llei pel PSOE -amb la inestimable col·laboració del PP i CIU-, que l'Empresari, -el principal "subjecte" en la relació diària entre el capital i el treball-, tingui la potestat única d'acomiadar al treballador i aquesta decisió unilateral, no pugui ser qüestionada ni revisada pel jutge, encara que aquesta decisió sigui il·lícita (acomiadament improcedent).

Dos drets fonamentals es queden pel camí per al treballador. El primer és el seu dret a l'estabilitat en l'ocupació i a no ser acomiadat sense causa. I, el segon, és el seu dret a la tutela judicial. És a dir, si algú comet un acte il·lícit (delicte en dret penal), és necessari que la "justícia democràtica" ho jutgi, revisi aquest fet en un procés de tutela amb garanties suficients per a les dues parts i s'obtingui una Sentència ajustada a dret.

La RL 2010, no es frena en la vulneració d'aquests drets fonamentals, sinó que conculca, potser el dret fonamental per excel·lència, el de negociació col·lectiva i en conseqüència el de la llibertat sindical. Es carrega "manu militari" la força vinculant del conveni col·lectiu sectorial, permetent-li a l'empresari la no aplicació del mateix en la seva empresa concreta de les matèries centrals de la regulació col·lectiva: salaris, el temps de treball i la seva distribució, l'horari laboral i tot el referent a l'organització del treball.

Aquest model de Relacions Laborals no és diferent a la caracterització que fa Foucault del sistema-empresa, quan ho defineix com el model organitzatiu social de Caserna, regulant aquest sistema-empresa sobre l'estructura jeràrquica i de valors militars, on tots i cadascun dels drets fonamentals de les persones (llibertat d'expressió, llibertat d'organització i/o cooperació, justícia efectiva, etc.), es queden a la porta. L'Empresari (Consell d'Administració) és el Comandant en Cap, que a través dels seus Generals (directius, executius i caps), decideix qui treballa i a quin preu, com treballa i fins a quan i, el treballador "acata" per raons d'interès "general", és a dir, empresarial.

El PSOE, convençut que la seva missió en l'organització social, és garantir, consolidar, modernitzar i racionalitzar el sistema capitalista, ha adoptat diverses decisions quant als models de relacions laborals, que sense cap gènere de dubtes, s'insereixen en valors polítics autoritaris i antidemocràtics. Alhora que aquestes decisions siguin antijurídiques i anticonstitucionals.

El primer fet molt greu, el va escenificar el ministre de Foment, Pepe Blanco l'estiu passat: es carrega el dret fonamental a la Negociació Col·lectiva, és a dir el Conveni de Controladors aeris, -no oblidem que els convenis tenen la força de la Llei, és a dir són Lleis-, per mitjà d'un Decretazo. No content amb aquest atropellament de drets fonamentals, pretén treure un altre Decretazo per a "militaritzar" les activitats dels controladors i que aquests facin "competència deslleial" davant la força sindical que aquest col·lectiu té en la negociació col·lectiva de les seves condicions laborals, a més de "substituir treballadors vaguistes". I, de passada, "liberalitzar" el sector (AENA) perquè altres operadors "privats" de qualsevol part de l'espai UE, puguin competir. És la privatització d'AENA, igual que es pretén a RENFE i Correos. Al Pepe Blanco, com tot el PSOE, PP, CIU i PNB, no li dolen peces en "carregar-se" dos drets fonamentals de cop: el dret a la negociació col·lectiva i el de llibertat sindical i el dret a l'ús de la força (vaga) per part dels treballadors. Ens trobem en un estat civil-laic, de dret social i de mercat i la no ingerència dels estaments militars en la vida civil i en les seves relacions socials, és una obligació.

L'altra decisió antidemocràtica, la va adoptar el PSOE, amb el DL 8/2010, pel qual "liquiden" el Pacte Col·lectiu de la Taula de la Funció Pública (amb rang de conveni) i baixen els salaris dels 2,6 milions de la Funció Pública, alhora que, en cascada, es carreguen els convenis de les milers d'Empreses privades que gestionen funcions públiques i animen a les diferents Administracions, bé locals, bé autonòmiques, a no aplicar o no respectar els convenis col·lectius de les Empreses de capital públic i gestionades directament per aquestes Administracions.

Hauríem de pensar que ens trobem davant una involució política, no només social, on les democràcies occidentals representatives, han esgotat un determinat model, basat en una certa cohesió social i fórmules més o menys democràtiques de garantia de drets (socials, laborals i civils), i, ara, Estats i Governs de qualsevol signe electoral-polític, no tenen més objectiu que l'ordre segur dels diners, és a dir la garantia única jurídica del capital.

Si no és feixisme, al no ajustar-se "tècnicament" a la seva definició política, si que ens trobem davant un sistema polític i jurídic tutelat i controlat per l'autoritarisme i l'absència de llibertats i drets fonamentals.

Bo seria que treballadors, assalariats, dones i homes, féssim la ruptura amb aquest Ordre Social Polític anomenat Capitalisme "democràtic" i paréssim aquest nou "cop" a l'estat del benestar, als drets Socials i als drets civils; i paréssim als "colpistes" que tenen nom i cognoms, PSOE, PP, CIU, PNB, FMI, BM, Comissió Europea, BCE, etc.

Que vénen els mercats!

Michel Rosselet

La situació s'està degradant a gran velocitat per als treballadors. Però el govern i la patronal insisteixen a voler culpar-nos de llur crisi.. Com és que som tan insensibles a uns divinitzats mercats que sembla que tinguin ànima? Poden sentir por, joia, retreure's, fugir, volar, arrossegar-se, poden restar apàtics, només els manca menjar i beure. Perquè riure's de nosaltres, això ja ho fan.

Ningú no és responsable de res, tot ho diuen els mercats i, casualment, el que ens diuen els mercats és que hem de sacrificar-nos més. Vet ací una dada que pot semblar anecdòtica, però que és simptomàtica: en aquests moments està augmentant l'eslora mitjana dels iots de luxe que es fabriquen a les drassanes especialitzades a satisfer les ànsies d'ostentació de tota mena d'explotadors i especuladors. Quant de temps podran seguir insultant-nos d'aquesta manera?. Fins on pretenen arribar amb les injustícies socials?. Simplement, fins allà on els permetem. Mai no es conformaran amb menys.

Els mercats ja el tenen, aquest petit defecte: són insaciables. Mentrestant, els governs apliquen sense dir ni piu les receptes d'aquells que s'han dedicat al saqueig i són responsables de la crisi. Els sacrificis d'avui aviat ja no els serviran, en voldran sempre més, "imprescindibles i urgents sacrificis" que mai no els semblaran suficients. Els sous, en aquest país, són dels més baixos de la UE. I en canvi estem al capdavant pel que fa a la taxa d'atur. Quina lògica té això?

Junts i units, encara podem canviar de rumb. No està pas tot dit, ni de bon tros. Per això la CGT hem de ser conscients de la necessitat de canviar un rumb de nefasta destinació, de dir PROU!! Ja està bé de suportar el menyspreu i la cobdícia, quan som nosaltres els qui estem pagant totes les despeses de la festa del Capital. No estem disposats a continuar sacrificant-nos per a millorar en uns punts els voluminosos beneficis d'uns quants. Els mercats ja poden anar plorant, que a nosaltres això no ens commou pas. El que sí que ens esgarrifa és la situació de les famílies de treballadors que han perdut parcialment o total el seus ingressos, la dels pensionistes "congelats", la dels aturats… Nosaltres no ens posarem pas a plorar, ans respondrem amb dignitat i fermesa a qualsevol intent de fer pagar sempre als mateixos els plats que han trencat uns altres…

Ja fa temps que els límits de la nostra paciència han estat superats. És l'hora d'actuar, d'alçar-nos i avançar junts. Més enllà de la vaga del 29-S, continuarem organitzant les resistències, les lluites del dia a dia. No ens acomodarem a un únic dia de vaga per a continuació tancar tractes amb la patronal en detriment dels de sempre, perquè sabem que només amb una lluita constant i decidida aconseguirem reconquerir els nostres drets fins a la completa emancipació de la classe treballadora.

La CEOE: un negoci farcit de diners públics

Kaos en la Red

La Confederació Espanyola d'Organitzacions Empresarials (CEOE) mou 587 milions d'euros a l'any i per cada 10 euros que ingressa 7 provenen de subvencions. Si els diners són poder, les patronals d'aquest país, agrupades en la CEOE, atresoren una bona part. Tota la CEOE, incloses les confederacions territorials i sectorials (tipus d'agrupacions en les quals hi ha dividida la patronal), mou a l'any 587 milions d'euros. És el seu pressupost d'ingressos i de despeses per a aquest exercici, d'acord amb les dades de la memòria de 2010 de la pròpia institució, i gran part procedeix dels diners públics. La xifra mareja si es té en compte que és més del doble del pressupost amb què compten aquest any el Congrés dels Diputats i el Senat junts (231 milions) i gairebé la meitat de la despesa en ajuts que podrà fer Habitatge el 2011.

El seu poder no seria tant si no poguessin sufragar part de les seves despeses gràcies als diners de tots els contribuents. Un 68% d'aquests ingressos de 587 milions, aproximadament 400 milions, procedeix de subvencions públiques, tant de l'Estat com de les comunitats autònomes, exclusivament pel concepte de cursos de formació, segons dades de 2010 de la Fundació Tripartida per a la Formació en l'Ocupació, que gestiona aquests ajuts. Aquesta partida és finalista, és a dir, les patronals territorials i sectorials han d'utilitzar-la només per impartir cursos, però diverses fonts internes de la patronal qüestionen que el total d'aquests diners es destini a aquest finalitat i no a costejar altres despeses.

No és possible saber-lo perquè els comptes auditats i desglossats de tota la CEOE són un dels secrets més ben guardats a la seu que l'organització té al barri Salamanca de Madrid. L'únic que presenten és un quadre resum quan s'aproven els comptes a la junta directiva, amb 221 membres.

Tampoc no hi ha un gran desglossament dels comptes de la cúpula central, és a dir, estrictament de l'estructura de la CEOE, sense comptar organitzacions territorials i sectorials. Però la informació pública del BOE i del Ministeri de Treball revela que almenys el 42% dels ingressos de l'any passat de l'estructura central de la CEOE (26 milions) procedeix de subvencions públiques, és a dir, 11 milions d'euros. D'aquest import, almenys 9,3 milions provenen del Servei Públic d'Ocupació Estatal. L'organització percep uns altres 1,8 milions per participar en òrgans consultius de Treball i els seus organismes, com el Consell Econòmic i Social o la Fundació per a la Prevenció de Riscs Laborals. També cobra ajuts pel Consell Superior d'Investigacions Científiques, l'Agència Espanyola de Normalització i Certificació o Protecció de Dades, entre d'altres.Quant a despeses, els comptes revelen que la patronal té una plantilla de 3.729 persones de les quals, 130 treballen per a la cúpula de l'organització. A més, la patronal es distribueix a 486 seus que ocupen 285.468 metres quadrats.

Amb tantes subvencions, quina part dels ingressos de la CEOE procedeix de les quotes dels seus afiliats?

Per al conjunt de l'organització no hi ha dades exactes. Sí que hi ha informació referent a l'estructura central, i les dades indiquen que només una quarta part dels 26 milions que va ingressar l'any passat la CEOE va procedir de les quotes estrictament empresarials (6,6 milions), segons el resum de comptes a què va tenir accés el diari Público. Aquestes quotes varien en funció del poder que es vulgui tenir en la patronal. Cada vocal de l'assemblea general, amb 818 membres, té un cost que ronda els 8.000 euros. Totes les agrupacions en tenen almenys un i la que vol tenir més per sumar més vots, només ha de pagar per això. El sistema, a la pràctica, suposa que l'organització que més paga és també la que més vots té en l'assemblea general, que és l'òrgan que decidirà el nou president en les eleccions, reformarà els estatuts i aprovarà els pressuposts.

Bàsicament, cada empresa paga la seva quota a l'organització provincial o sectorial a què estigui integrada i aquesta, després de quedar-se amb una part, la traspassa a la CEOE. En les grans patronals autonòmiques, la quota mínima de cada empresari és de 3.000 euros a l'any. Hi ha una altra partida d'aportacions que, segons fonts internes, també procedeix de les empreses. Són els pagaments directes de grans corporacions, que n'injecten entre 200.000 i 300.000 euros a l'any cada una.

Les dues cares de la crisi

Els pobres cada dia més pobres...

Més de 1'3 milions de llars de l'Estat espanyol tenen tots els seus membres a l'atur

Segons dades de l'EPA, els més de 4'6 milions d'aturats suposen una taxa del 20,09%, una xifra que dobla la mitjana de la Unió Europea.

1.780.400 treballadors porten més d'un any a l'atur i, d'aquests, 738.700 porten més de dos anys buscant feina.

Hi ha 1.300.000 llars amb tots els seus membres a l'atur. 835.600 aturats són menors de 25 anys. La taxa d'atur dels immigrants és de 30,24%. La dels joves entre 16 i 19 anys és de 59,8% i entre els 20 i 24 anys és de 36,5%. Hi ha 18.476.900 empleats de les 23.122.300 persones en disposició de treballar. El 24,88% dels empleats són temporals.

Els rics cada dia més rics

Mentre la crisi la paguen els treballadors, creixen els rics amb un patrimoni superior als 800.000 euros. A l'Estat espanyol hi ha ara 16.000 rics més que el 2009. En total, ja són 143.000 persones les que tenen un patrimoni que supera els 800.000 euros.

El luxe és una inversió en passions que ignora la crisi. El mercat de productes exclusius augmenta les seves vendes malgrat el declivi econòmic generalitzat.

El lògic seria pensar que, en temps de crisi, tots els mercats se les han d'enginyar per sortir de la crisi econòmica el menys perjudicats possible. Tanmateix, la realitat és que existeix un negoci que la recessió li fa poc més que pessigolles: el luxe. Així, mentre que uns no tenen més remei que elegir entre pagar una factura o una altra, perquè no hi ha diners per a les dos, d'altres es treuen el son pensant en si el model del seu nou cotxe serà un Mercedes o un BMW. O els dos.

I mentrestant, prop de 4,5 milions de treballadors sense conveni

Prop de 4,5 milions de treballadors a l'Estat espanyol estan pendents de la renovació del seu conveni col·lectiu, que regula totes les seves condicions laborals, una mostra de la lentitud amb què discorre la negociació col·lectiva aquest any. A més hi ha més de 3000 convenis pendents de renovar, la vigència dels quals va finalitzar entre 2008 i 2009. Això significa que les millores salarials d'aquests 4,5 milions d'empleats estan paralitzades, llevat d'en els casos en els quals l'empresa hagués decidit avançar la pujada. En molts casos, les negociacions per a la renovació estan bloquejades, tot i que cal tenir en compte que en una part dels casos es tractava d'acords d'empreses que han desaparegut a causa de la crisi.

L'ALTRA REALITAT

La vaga general no és una finalitat en si mateixa

Pepe Berlanga, afiliat al Sindicat de Banca de CGT Barcelona

Davant la impossibilitat de dur a bon terme avui aquella màxima del Congrés Constituent de la CGT, celebrat a Barcelona del 30 d'Octubre al 1 de Novembre de 1910, sobre que "la vaga general ha de ser revolucionària", hem vingut insistint en la necessitat d'una resposta d'acord amb les mesures que el govern socialista estava desenvolupant. Per això, no podem per menys que sentir-nos satisfets pel treball ben concebut i per haver persistit en la lluita fins a la convocatòria de la Vaga del 29 de setembre.

Vam ser una part important de l'èxit, tant en les empreses com en la recuperació del carrer com espai públic en el qual mostrar el nostre rebuig. Les prolixes imatges captades aquell dia pels diversos mitjans de comunicació són la prova més evident que la CGT podem ser una part important de l'èxit de les mobilitzacions que haurien de convocar-se necessàriament en un futur no massa llunyà.

Sense ser falsament triomfalistes repeteixo que hem de felicitar-nos, a pesar dels disgusts i la virulenta imatge que es va transmetre d'alguns dels actes celebrats durant aquell dia, ara bé, ens correspon treballar a partir de ja mateix i insistir fins a la sacietat, a les magnes estructures sindicals, a mantenir les raons que van dur a la convocatòria de la Vaga i emplaçar-los al rebuig sistemàtic de qualsevol aplicació de la reforma laboral en els centres de treball, per a això es fa ineludible defensar la mobilització fins a la retirada total dels continguts de la nefasta i perjudicial reforma.

No podem caure en l'error de convertir les actuacions futures en un enfrontament entre sindicats, si bé és cert i cal tenir en compte, que alguns pretendran descafeïnar i controlar les respostes, però la importància de les mesures governamentals es mereixen una mica de mà esquerra per la nostra banda, màxim perquè han estat dissenyades contra els treballadors per a robar-nos drets, rebaixar els sous, facilitar encara més l'acomiadament i retrotraure la contractació als períodes més foscs de l'inici de la industrialització.

D'altra banda, no és menys cert que si pretenem aprofundir en el conflicte social i unificar la lluita de les empreses a les quals se li apliqui allò aprovat pel parlament, és imprescindible no perdre'ns en disquisicions que no porten a cap lloc, és a dir, el fons de la lluita ha de ser l'única raó que ens guiï per a frenar l'agressió que els empresaris engegaran sense més demora, sense caure necessàriament en actuacions que dilatin injustament la qüestió, l'exemple més evident és la incongruència d'una Iniciativa Legislativa Popular que ha de ser presentada, acceptada i tramitada davant els mateixos que han certificat la reforma laboral.

Hem de ser capaces d'enfrontar-nos a unes lleis injustes que ens descavalquen d'un hipotètic "estat del benestar" del qual feia poc que acabàvem de degustar part de la seva mel. Si per això hem de declarar-nos insubmisos, endavant, amb totes les seves conseqüències, no obstant això, si alguna cosa va demostrar la mobilització del 29-S és que en aquest enfrontament no estem sols.

Vam ser testimonis privilegiats de com a al nostre costat van trobar empara i es van aproximar altres persones que també estan fartes de la vergonyosa situació. En les localitats on CGT va realitzar convocatòries aquell dia congregàvem a altres organitzacions que van reforçar el nostre missatge. Ara bé, sense prepotència ni falsa modèstia, en aquesta línia d'actuació hem de progressar.

La CGT té la capacitat de canalitzar i aglutinar la ràbia acumulada entre els treballadors, desocupats, estudiants, pensionistes,… és a dir, un conjunt de persones que volent ser protagonistes del seu futur no acceptin impassiblement les retallades dels seus drets.

L'acumulació de capital és la causa de la crisi

Hem de buscar la solució en el repartiment de la riquesa

Secretariat Permanent
Comitè Confederal CGT

Fixem-nos en les mesures adoptades aquest any per la Unió Europea dirigides a Grècia, en les quals se li van fer una sèrie de requeriments que havia de complir en uns terminis determinats.
Grècia ha de suprimir la majoria de crèdits pressupostaris destinats al subsidi de solidaritat, retallar les pensions més elevades, reduir les primes i bonificacions de setmana santa, estiu i nadal als funcionaris i pensionistes, tornar a augmentar l'IVA i augmentar una vegada més els impostos als carburants, el tabac i l'alcohol, entre altres coses. A més ha de reformar les administracions públiques, limitant les substitucions dels funcionaris que es jubilin només al 20%, és a dir, entrarà 1 per cada 5 jubilacions. També les pensions seran reformades, augmentant l'edat de jubilació i reduint la despesa pública en pensions durant el període 2010-2060, és a dir, durant mig segle.Per si això fos poc ha d'elaborar una llei per reformar el sistema de negociació salarial al sector privat, que prevegi una reducció de la retribució de les hores extraordinàries, una major flexibilitat en el temps de treball i obre la possibilitat d'acordar pactes territorials locals per fixar un increment salarial inferior al previst en els acords sectorials. O el que és el mateix eliminar per llei la negociació col·lectiva. De la mateixa manera ha d'ampliar el període probatori als nous contractes i facilitar un major recurs als contractes temporals.
Resulta paradoxal que siguem la classe treballadora la designada per resoldre un presumpte problema que no hem creat. I diem presumpte problema perquè algú ha decidit que el deute públic no ha de superar un % del PIB. Tots els països estan sent pressionats en aquest sentit, encara que no tots. El Japó és el país pertanyent a l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic (OCDE) que posseeix el deute públic més elevat, que està previs que assoleixi el 200% del seu PIB per a finals del 2010, tanmateix aquest país no està sofrint les mateixes pressions que la resta. Per què?, doncs perquè els inversors internacionals, és a dir, els mercats, no són els subscriptors del deute públic japonès, sinó que són els estalviadors nacionals els que posseeixen més del 95% del mateix. El Japó fixa per a les llars una taxa d'estalvi voluminosa i els mercats no són sol·licitats pel deute públic japonès. El resultat és clar: sense possessió no hi ha intromissió.
Si observem les mesures imposades a Grècia i que amb insignificants matisos s'estan aplicant a tots els països, veiem que van encaminades a l'obtenció de diners per la via ràpida. El termini venç, els prestadors volen cobrar i no estan disposats a esperar el resultat d'altres mesures que repercuteixin en les classes més afavorides, com gravar les rendes del capital, eliminar el frau fiscal, el treball submergit, etc. A més els propis mercats es veurien afectats per aquestes mesures.
És necessari recordar que, segons dades de la Comissió Nacional del Mercat de Valors (CNMV) el 53% dels anomenats hedge funds o fons de lliure inversió estan domiciliades en paradisos fiscals, és a dir, no tributen enlloc.I és que en realitat el verdader problema del dèficit no està en l'excés de la despesa pública, sinó en la falta d'ingressos, o el que és el mateix la baixa càrrega fiscal a empresaris i a les rendes del capital.
A casa nostra, l'eliminació de l'impost del patrimoni o les SICAV són un clar exemple. El que els empresaris espanyols cotitzin de mitjana 6500 euros menys que els treballadors resulta significatiu per no dir-li escandalós.
El 1995 els fons privats de pensions al món gestionaven 4,9 bilions d'euros, assolint en el 2009 la xifra de 12,7 bilions, és a dir, el 27% del PIB mundial. Si a la privatització de les pensions li sumem la falta de recaptació a nivell global a causa de la rebaixa continuada dels impostos, tenim com a resultat un traspàs enorme de diners que fa anys gestionaven les administracions públiques i ara han passat a administrar entitats privades, bancs, fons d'inversió, en definitiva, els mercats.
El sistema capitalista, obeint a la seva lògica de màxim rendiment, ha continuat buscant el benefici il·limitat, usant aquest excedent de capital en la concessió de crèdits sense mesura a les classes mitjanes i populars perquè poguessin continuar consumint els productes que genera el propi sistema, creant una espiral infernal fins a arribar al col·lapse.Un col·lapse que es tradueix en l'impagament de préstecs dels consumidors als bancs i, al seu torn l'impagament d'aquests als mercats financers i a altres bancs.
Com a colofó els estats entenen que cal donar suport a la banca perquè no faci fallida, però sobretot perquè els creditors (aquests mateixos mercats que han generat aquesta dinàmica) no deixin de cobrar. Per a això opten per deixar diners públics a la banca, però com els estats tampoc no tenen diners han de recórrer novament als mercats financers per demanar més diners, la qual cosa provoca més augment de la despesa pública i així fins a l'infinit. Com no s'ha d'"ajudar" a Grècia a pagar el seu deute si els seus principals creditors són els bancs alemanys i francesos?.
Doncs bé aquesta bogeria és l'eix central d'una política econòmica globalitzada que porta a les poblacions a pobresa i exclusió social. I atenint-nos a les Decisions que el Consell Europeu exigeix a Grècia, veiem com les sobiranies dels pobles queden en paper mullat, si és que alguna vegada van ser una altra cosa. Resulta inacceptable que es legisli d'aquesta forma des de fora i des d'institucions que no han elegit els pobles.
Des de la CGT portem temps denunciant aquesta situació d'injustícia i proposant com a alternativa precisament, el contrari a què s'ha fet, un millor repartiment de la riquesa.
Entenent-ho no com reparteixo de dividends o accions entre la població, sinó emprant aquests diners en uns serveis públics de qualitat i amb caràcter veritablement universal perquè puguem gaudir-ne les persones que realment produïm l'esmentada riquesa. Per a que això sigui possible resulta imprescindible que passin a gestió totalment pública el control de les energies, els transports, les telecomunicacions, la gestió de l'aigua, la sanitat, l'educació, etc..
Les persones no tenim el mateix concepte de rendibilitat que el sistema capitalista, per tant els recursos i infraestructures necessàries per fer possible que tota la població tingui cobertes les necessitats bàsiques no poden estar gestionats pels qui ens han portat a aquesta situació.
Pensem que ha arribat el moment de dir PROU, però no solament als mercats, sinó també als diferents Estats que segueixen les instruccions de les institucions privades. És inadmissible que les pròpies entitats que van generar la crisi siguin les que estiguin imposant les seves propostes per sortir de la mateixa i resulta vergonyós l'acatament sense titubeigs de tota la classe política.En aquestes circumstàncies la passivitat no és només la seva força, sinó que a més és una actitud suïcida.

La pobresa ja afecta el 20% de la població de l'Estat espanyol

Kaos en la Red

La població que viu per sota del llindar de la pobresa assoleix ja el 20,8% a l'Estat espanyol. A més, tres de cada deu llars espanyoles tenen problemes per arribar a fi de mes. També s'incrementa l'índex de famílies que no poden fer front a les despeses bàsiques.

Tres de cada deu llars espanyoles (30,4% de la població) tenen dificultats o moltes dificultats per arribar a fi de mes i quatre de cada deu (36,7%) no té capacitat per afrontar despeses imprevistes. Són algunes de les principals dades provisionals que es desprenen de l'Enquesta de Condicions de Vida realitzada per l'Institut Nacional d'Estadística.
L'enquesta revela un lleu descens de les llars amb dificultats; si en el 2010 les famílies en aquesta situació són el 30,4%, l'any passat van ser el 30,5%. L'INE ha subratllat aquesta dada per assegurar que aquest descens "trenca amb la tendència creixent" iniciada en el 2007, i ha apuntat també que el 13,4% de les llars arriba amb "molta dificultat" a fi de mes, davant el 13,7%.
L'estudi revela també que el 20,8% de la població resident a Espanya (una de cada cinc persones) està per sota del llindar de pobresa relativa, això és, viu amb ingressos per sota del 60% de la mitjana del país.
Aquest percentatge de persones ha pujat més d'un punt l'últim any, en el qual la xifra va ser del 19,5%.
L'enquesta també revela que els ingressos mitjos anuals de les llars espanyoles van assolir els 25.732 euros en el 2009, la qual cosa suposa una disminució del 2,9% respecte a l'any anterior.
L'ingrés mig per persona va assolir els 9.627 euros, un 2,4% menys que l'any passat, que es va situar en 9.865 euros.
També ha pujat el nombre de llars que tenen retards a l'hora de pagar despeses relacionades amb la casa —com per exemple la hipoteca, el gas o la llum—, que ara són el 7,5%, mentre que fa cinc anys eren el 4,7%.
De fet, el percentatge de llars que no es pot permetre anar de vacances fora de casa ni tan sols una setmana a l'any se situa en el 39,7%, amb un augment de 0,8 punts respecte al 2009.
Les dades reflecteixen una important diferència per edats. Així, la major taxa de pobresa relativa correspon als majors de 65 anys, que afecta en un 24,6%, seguida molt de prop pels menors de 16 anys, els 24,5% dels quals viu per sota del llindar de la pobresa relativa.

Després del 29-S, referèndum reprovatori i ruptura

Rafa Cid

La gravetat de la contrarreforma laboral i social en marxa i l'empara donada a la mateixa per la majoria dels partits ha deixat a la ciutadania espanyola sense veritable representació política, atès que aquestes formacions han permès aprovar unes mesures antisocials que no explicitaven els programes amb que van concórrer a les eleccions.

Davant aquesta situació, que de consumar-se significaria un cop antidemocràtic des de les pròpies institucions, després de la mobilització del 29-S caldrà anar cap a un referèndum reprovatori per a derogar aquesta "decisió política d'especial transcendència" (art.82 de la CE). Només així, denunciant el segrest de la "voluntat popular" (art.6 de la CE) i la conculcació d'aquest "ordre econòmic i social just" que propugna en el seu preàmbul la Constitució, el poble podrà recuperar la sobirania que la pràctica del consens li ha robat.

Amb aquesta última traïció al poble, la llosa de la transició, aquest bonic conte xinès amb el qual ens han estat bressolant durant dècades, està a prendre vent. Encara més, amenaça amb desplomar-se sobre els caps dels seus promotors, i això en el moment més inoportú per als seus interessos. Quan els que ens governen anhelen un "anem tots junts i jo el primer per la senda de la Constitució", aquell altre acudit amb que el lliberticida de Fernando VII va enlluernar als seus, per a frenar el desastre del sistema: atur massiu, crisi sistèmica, descrèdit de la classe política, inestabilitat dinàstica per la malaltia del rei, assetjament marroquí a Ceuta i Melilla, aïllament social dels partits majoritaris, cisma sord en el PSOE, corrupció generalitzada en l'administració, emergència sobieranista a destra i sinistra, fracàs del projecte europeu en tots els ordres, punxada del socorregut monstre del terrorisme com primera preocupació dels ciutadans, desengany de la Llei de Memòria Històrica, etc.

Tot això just en el moment d'igualar-se l'actual període de democràcia vigilada amb el temps que va durar la dictadura cívico-militar-colpista. El 2011 seran 36 anys, els mateixos que va haver-hi de brutal franquisme (1939-1975), els que complirà el règim nominal de llibertats i l'Estat de dret (1975-2011). Llarga espera, infinita paciència, si tenim en compte que molts dels vells problemes encara no s'han resolt (aquí segueix l'església sota pal·li, per exemple) i uns altres fins i tot, els que afecten al món del treball, s'han agreujat.

En aquest lapse de temps, dues generacions llargues pel mig, el país ha canviat materialment una monstruositat. El que vol dir que l'economia ha engreixat la transformació física del territori, el nivell de consum i altres avanços directament relacionats amb el creixement econòmic fins a pujar a Espanya a l'actual novè lloc del rànquing de nacions industrials. Però en el camp democràtic, ètic, intel·lectual i social aquest canvi no ha tingut tot just consistència, encara que la bombolla del desarrollisme voraç i la instrumentació dels mitjans de comunicació pel poder hagin aconseguit maquillar aquesta lletja realitat oferint la seva cara menys odiosa.

Una suposada prosperitat -la lliga de campions, Espanya va bé i altres rucades- que la crisi vigent ha fulminat deixant-la en pilotes per a mostrar en el seu lloc un desolador panorama on tota desigualtat té seient. Ho certifiquen les estadístiques oficials. Progressem denodadament cap al 21% d'atur, el doble de la Unió Europea (UE). Tenim un 42% d'atur juvenil, bastant més del doble de l'estàndard continental, i una xifra similar entre la col·lapsada població universitària, el que suposa una espècie d'eutanàsia per a una ciutadania principiant en teoria cridada a construir el nostre futur. Altre 20% d'espanyols es troba en el llindar de la pobresa segons els ràtios oficials de renda disponible. I estudis recents del CIS assenyalen que des dels anys setanta, coincidint amb l'inici de la afamada transició, l'escalafó social s'ha detingut i la recomanació i l'origen social, no el mèrit ni la capacitat, persisteixen com factors determinants per a prosperar en societat (llaurar-se un futur, que es deia).

Tot això al mateix temps que ostentem el lideratge europeu en nombre de presos per habitant i, en l'extrem oposat, la gran banca acapara el podi de la rendibilitat de tot el sistema financer de la UE, sent al mateix temps la institució de crèdit que presta els serveis més cars d'Europa. Però al marge d'aquest radiant avenir que sempre està per-venir, on millor s'ha palpat la torva naturalesa del cridat "esperit de la transició" ha estat en l'encriptat d'alguns "obituaris" que ha publicat la premsa en els últims mesos.

Especialment reveladors de la impostura dominant van ser les necrològiques del diari El País, cada vegada més convertit en el búnquer del consens cañí, reivindicant la figura i la trajectòria de franquistes de tota la vida com Juan Antonio Samaranch i Carlos Mendo, dos dinosaures del Moviment Nacional-Partit Únic que

van passar de l'obediència deguda al dictador a ponderar les excel·lències de la nova democràcia sobrevinguda. Perquè el singular del cas no ha estat aquest exercici de desmemoria jugant-se la vida i l'exaltació de l'indecent continuisme que aquestes cròniques comporten, sinó que aquestes jaculatòries i els seus consegüents avals han estat perpetrades per gents amb una suposada trajectòria antifranquista, visualitzant en aquest "avui per tu i demà per mi" l'essència mateixa d'una transició lampedusiana que va consistir que les víctimes demanessin perdó als botxins canviant una mica perquè tot seguís igual.

Al contrari precisament del que s'argumenta amb ferotgia a l'hora de la reparació integra de la memòria milers d'espanyols que jeuen en les cunetes dels camins per oposar-se a Franco i la seva cort dels miracles. Llegeixin, llegeixin, aquestes peces mestres i trobaran en elles el principi actiu sobre el qual es va basar la transició que ara declina buida de legitimitat. Entre les seves línies es diuen algunes veritats que en la contesa diària s'oculten pertinaçment. Per exemple, les primeres eleccions "democràtiques" de 1977, considerades per la iconografia oficial com el punt d'arrencada de la reforma, queden allí qüestionades al llegir en el obituari a Carlos Hugo de Borbó Parma que a formacions com el Partit Carlista i Esquerra Republicana de Catalunya les hi va prohibir concórrer a aquests comicis "constituents". I també sobre l'any talismà del 77, en aquest cas referida a la igualment publicitada Llei d'Amnistia, en una altra ressenya hem pogut llegir que la mesura de gràcia va suposar el generós perdó per a uns i per a uns altres, vermells i blaus, víctimes i botxins, i, mira per on !, que per a verificar-lo es van cancel·lar els antecedents polítics i penals dels uns i els altres.

És a dir, que al seu conjur, taxant per la mateixa rasadora a colpistes i a demòcrates, es va destruir legalment el rastre documental que algun dia podria servir per a asseure en els tribunals als que van organitzar i van practicar la caça i repressió del bàndol republicà. Quan es perceben els primers símptomes per a la ruptura democràtica, l'última trinxera dels canonistes de la transició, la consigna que repeteixen els Pérez Reverte, Martínez Reverte, Leguina, Santos Juliá i altres, és "tots van ser uns fills de puta", i aquí pau i després glòria. No obstant això, aquesta recepta miraculosa es descarta per a saldar el tema d'ETA.

En el cas del conflicte basc, els de la lleialtat constitucional exigeixen responsabilitats abans que perdó, oblit i reconciliació. Perquè si apliquessin la fórmula d'una transició format Arca de Noé, que va servir per a evitar el diluvi de la ruptura democràtica, haurien de legitimar l'existència política de partits independentistes amb arrelament popular. I això seria una derrota que el sistema no es pot permetre.

Per això és tan important que la contundent vaga general del 29-S sumi i segueixi, desbordant la tebiesa dels sindicats majoritaris, però sense despenjar-nos de les seves bases, la gent del carrer i la ciutadania. Acumulant forces. No estem davant una mobilització més contra les mesures antisocials decretades unilateralment pel govern. Si no es reacciona massivament haurem contribuït a consumar el nostre propi suïcidi polític. Qui calla, atorga. Cal parar la involució que s'acosta amb una bateria de protestes que vagi des de la vaga general al referèndum derogatori i obri un procés realment constituent. El macabre joc de PSOE i PP, el poli bo i el poli dolent, altra vegada votant junts contra la revisió de les sentències del franquisme, la renovació del Tribunal Constitucional i el Defensor del Poble, i aplaudint les deportacions de Sarkozy, només acabarà quan enfoquem el camí que porta a la ruptura democràtica.

Decret d'autonomia dels centres educatius:

burocratització, jerarquització i privatització

Federació d'Ensenyament
CGT Catalunya
www.cgtcatalunya.cat/cgtense

El Decret 102/2010, de 3 d'agost, d'autonomia dels centres educatius planteja una hipotètica autonomia de centres en els àmbits pedagògic, organitzatiu i de gestió de recursos. En coherència amb la LEC, on el cavall de batalla ha estat suposadament «eliminar la doble xarxa», es parteix del model de gestió de les escoles privades i s'aplica a les escoles públiques. Per això, des de la presentació s'aclareix que el decret té aquesta funció ja que l'autonomia organitzativa, de gestió de personal i de gestió econòmica es regula només pels centres públics donant per bona la gestió i organització dels centres privats i concertats.

Respecte l'autonomia en l'àmbit pedagògic a que fa referència el segon capítol només cal dir que és el més curt (menys de 2 pàgines de les 36 del total) i que els projectes didàctics propis hauran de comptar a la supervisió i l'autorització del Departament (art.17) i els projectes d'innovació pedagògica i curricular hauran d'estar adreçats a la millora dels resultats educatius (art.16) en una visió absolutament resultadista i plana de la tasca pedagògica.

En els altres dos aspectes, pel Departament d'Educació el funcionament dels centres púbics (i dels privats concertats en alguns apartats) es fonamenta sobre dos eixos principals: la jerarquització sota el poder de les direccions, on es fa prevaler en tot moment la seva capacitat de lideratge i decisió per sobre de la resta de l'equip docent, i el projecte educatiu de centre (basat en el projecte de direcció) que determina al final els recursos en funció de resultats, serveix a la vegada per a justificar la confecció de la plantilla i que porta en definitiva a un model d'autofinançament dels centres on la competitivitat desigual aprofundeix més la fractura social.

Aquest dos eixos a més, estan molt lligats, la conjugació dels quals ens confirma novament com el Departament vol privatitzar l'escola pública. Només cal fixars'hi per exemple que dels quatre títols principals que formen el document, dos es nomenen com: Direcció i autonomia organitzativa.., i Direcció i autonomia de gestió….

I d'altra banda, en els apartats on es fa menció al projecte educatiu de centre trobem referències constants d'interrelació d'aquest amb el projecte de direcció.

En el desenvolupament que es fa en aquest decret dels apartats corresponent de la LEC, el Departament encara va molt més lluny. I si a les actuals confirmacions per cobrir vacants provisionals la LEC hi sumava la possibilitat d'escollir el professorat definitiu segons el «perfil», ara a més es planteja que la direcció pugui nomenar professorat interí per cobrir substitucions temporals.

Darrera del concepte «d'autonomia» s'amaga una idea de centre autosuficient però sense els recursos necessaris per respondre a les necessitats de cada centre, una organització i gestió jerarquitzada cada cop més pròxima a l'empresa privada que obeeix més a les llei de mercat (recursos i finançament en funció de la producció o resultats) que a l'educació com a dret universal.

Autonomia de centres: un model educatiu que promou la privatització dels centres públics

- Autonomia sobre la base del «Projecte educatiu de centre»

Autonomia però supeditada a uns rendiments acadèmics segons l'avaluació d'un ens extern: l'Agència d'Avaluació i Prospectiva de l'Educació (art. 5)

Però l'avaluació dels resultats o rendiment no comporten junt a les propostes de millora metodològiques, organitzatives, etc una implicació de l'administració per corregir les mancances de recursos materials i humans, ràtios, etc. Sí té efectes en canvi sobre:

Article 59. Efectes de l'avaluació dels centres:

1. L'avaluació d'un centre és un referent a tenir en compte en l'avaluació de l'exercici de la funció directiva i l'avaluació de l'exercici de la funció docent en el centre.

2. A més dels efectes previstos … ha de permetre, quan escaigui:

2.b… Substituir les persones que exerceixen òrgans unipersonals de govern i de coordinació

2.c) Revisar l'acord de corresponsabilitat i els recursos addicionals assignats al centre.

2.d) Obtenir… la qualificació de centre de referència educativa. (centres «pata negra»!)

2.f) … valorar els nous projectes de direcció… en la selecció de futures direccions.

Art. 60.2 El resultat positiu de l'avaluació de l'exercici de la docència condueix als reconeixements professionals que escaiguin sobre l'adquisició de graus docents (que substituiran els actuals estadis).

L'organització i el funcionament que determinaran l'èxit del projecte educatiu depenen bàsicament del director/a i el projecte de direcció (art. 31.2) És limita a dues línies el paper de l'equip docent:

Art. 29.1 El claustre de professorat és l'òrgan de participació del professorat en el control i la gestió de l'acció educativa del centre.

En la mateixa línia de cercar vies pròpies de finançament o espònsors, el decret preveu pels Projectes d'innovació pedagògica i curricular.

Art 16.2. «…les vinculacions amb la Universitat, amb els sectors econòmics o amb altres organitzacions.»

El Departament ja preveu que l'autonomia de la gestió econòmica com en l'empresa privada pot arribar a situació deficitària, i arribat el cas el centre hauria de demanar un préstec. L'Administració abandona així descaradament les seves responsabilitats com a servei públic.

Art. 51.2 … Si escau, pot contractar també operacions de tresoreria per finançar el dèficit temporal transitori de recursos financers…

Incorpora les empreses en el Consell escolar i en la planificació educativa.

Art. 27.6 En els centres que imparteixen cicles formatius de dues o més famílies…, s'incorpora a la sessions del consell escolar una persona proposada per les institucions empresarials o laborals presents en l'àmbit d'acció del centre, d'acord amb les seves normes d'organització i funcionament, amb veu i sense vot.

- Autonomia per organitzar i gestionar de manera jeràrquica el professorat

La capacitat i poder de decisió de la direcció sobre tots els àmbits de funcionament del centre, retalla considerablement la democràcia i el treball en equip del claustre i té com a conseqüència una desregulació en les condicions laborals del professorat.

Els òrgans unipersonals de direcció addicionals (Art.34) i de coordinació queden directament supeditats a la direcció, tant en les seves funcions com en la durada del càrrec.

Encara que en tots dos casos, és l'Administració qui, amb criteris purament pressupostaris dóna el vist-i-plau.

Art. 41.2. Els òrgans unipersonals de coordinació reben de la direcció els encàrrecs de funcions de Coordinació…

Art. 41.3. El nomenament dels òrgans unipersonals de coordinació s'ha d'estendre, com a mínim, al curs escolar sencer i, com a màxim, al període de mandat del director o directora.

Art. 43.1. El Govern determina l' import màxim anual que s'assigna a cada centre per la totalitat dels complements retributius a què fa referència la disposició addicional vint-i-dosena atenent variables de dimensió i complexitat dels centres…

I és cap de personal amb autoritat plena per nomenar càrrecs transitoris.

Art. 44. …el director o directora del centre pot encarregar … a altres membres del claustre funcions de gestió, coordinació i docència…. El professorat afectat té l'obligació d'assumir-les i exercir-les.

La direcció pot confeccionar a la carta la plantilla del centre:

a) En concurs general, els llocs de treball amb requisits de capacitació professional que es proposin a l'administració,

b) en «concurs específic», els llocs de treball de «perfil singular d'acord amb el projecte educatiu» ,

c) en «provisió especial», els «llocs d'especial responsabilitat» de determinats càrrecs unipersonals.

I, a més podrà participar directament en la selecció de personal en els dos darrers casos.

Art. 49.3 …la direcció de cada centre públic pot proposar al Departament…. requisits de titulació i capacitació professional docent respecte de determinats llocs de treball a proveir pel procediment de concurs general…

49.5 …en els procediments de provisió per concurs específic i de provisió especial es garanteix la intervenció de la direcció del centre en la selecció dels candidats.

Disposició transitòria sisena: «Mentre no es reguli reglamentàriament el sistema de provisió de llocs docents singulars per concurs específic, es mantenen vigents el procediment… pel qual es regula els plans estratègics…

Una direcció i un equip directiu cada cop més a prop de l'administració que del claustre amb clares funcions de cap de personal.

Art. 50.2 Les persones membres de l'equip directiu, com a responsables de la gestió del projecte de direcció, han de retre comptes dels resultats de la gestió del personal destinat al centre…

Art. 50.3 … Així mateix, la direcció ha de comunicar les jornades no treballades quan el personal del centre exerceixi el dret de vaga, als efectes d'aplicar les deduccions proporcionals d'havers que corresponguin, que tampoc no tenen caràcter de sanció.

Art. 50.4. Correspon al director o directora del centre imposar sancions disciplinàries per les faltes lleus …

Art. 50.5. Correspon al director

En defensa de la continuïtat de la Clínica Geriátrica Coroleu

Sindicat Sanitat
CGT Barcelona

El Sindicat de Sanitat de CGT de Barcelona ha convocat mobilitzacions i accions jurídiques enfront de la decisió de la Conselleria de Sanitat i el CatSalut per la qual s'acorda la no prolongació del concert amb la Clínica Residencial Geriátrica Coroleu, sense que existeixi causa ni motivació en la resolució.

CGT sempre defensem una sanitat publica i denunciem el que fa la Conselleria amb aquests concerts, amb centres de la XHUP reparteix llits públics entre empreses privades, tot això mitjançant concerts i contractes foscos, que dóna i treu el Consell de Salut quan vol i sempre en defensa dels interessos dels quatre empresaris amiguets de torn, i mai en defensa ni dels usuaris ni dels treballadors.

Des de CGT considerem que la retirada del concert a la Coroleu s'ha d'interpretar-se dintre d'aquest marc fosc al que ens té acostumada la Conselleria de Sanitat, i que creiem que en cap cas han de sortir perjudicats els treballadors.

Per a CGT de Sanitat, sindicat majoritari dintre del Comitè d'Empresa de la Clínica Residencial Geriàtrica (coneguda amb el nom de Coroleu), qui ha tingut accés a la resolució de 28 de juliol per la qual es decideix no prorrogar el concert al ser-li notificada per l'empresa a la representació dels treballadors, aquesta decisió no té cap justificació ni motivació, pel que CGT interposarà recurs Contenciós Administratiu contra la mateixa.

CGT Sanitat denuncia aquests fets, especialment pel gran perjudici que ocasionarà als 50 treballadors que actualment presten els seus serveis en la clínica, que veuran greument compromesos els seus llocs de treball per una decisió completament arbitrària i injustificada de la Conselleria.

La Conselleria de Sanitat, amb aquesta decisió totalment arbitrària, deixarà 50 treballadors en el carrer. Aquesta és la política d'ocupació del tripartit d'esquerres. Un perjudici que a més dels treballadors, patiran tots els pacients del centre i els seus familiars, que en la pràctica totalitat són veïns del barri obrer de Sant Andreu, barri on se situa la clínica; una clínica que porta més de 50 anys oberta al públic, i de la qual no existeix queixa alguna entre els usuaris.

Davant aquesta situació, al marge de les accions judicials pertinents, CGT impulsa mobilitzacions contra aquesta decisió, que considera completament injustificada i arbitrària, en suport dels treballadors de Clínica Residencial Geriàtrica Coroleu.

o directora proposar la incoació d'expedient disciplinari per faltes greus o molt greus del personal del centre presumptament comeses en relació amb els seus deures i obligacions, així com proposar la incoació d'expedients contradictoris i no disciplinaris quan hi hagi indicis raonables d'incapacitat per a l'exercici de les funcions del lloc de treball…

La direcció podrà nomenar substituts/es

Art. 50.6 El director o directora pot nomenar,…, el personal interí docent per cobrir substitucions temporals en el seu centre, seleccionant directament la candidatura més adequada per al lloc de treball en el centre, tot respectant la prelació de les persones aspirants.., la direcció haurà de respectar el procediment de gestió i els criteris d'ordenació de la borsa de treball que determini el Govern.

S'obre la possibilitat que el professorat jubilat faci treball voluntari als centres (Disp. Addicional Setzena). Més enllà de l'aportació i intercanvi d'experiències a la comunitat educativa inqüestionables, en la pràctica i coneixent el Departament, no ocuparia lloc de treball però podria justificar més retallades de plantilles.

- Les primeres evidències de la manca d'autonomia: la jornada intensiva i el calendari escolar

CGT Ensenyament portem molts mesos dient que la proposta d'autonomia de centres del Conseller Maragall i de la LEC (i, per tant, del quatripartit) és una absoluta enganyifa.

Que s'ha agafat una terminologia progressista i reivindicada per amplis sectors del professorat per donar-li la volta com a un mitjó i implantar-nos un model jerarquitzat, burocràtic i privatitzador de la gestió dels centres.

Només ha calgut començar el curs amb el nou calendari i veure on han anat a parar totes les peticions dels consell escolars dels centres respecte de la jornada intensiva. Si els centres educatius tenen autonomia, sembla lògic que en el marc d'un calendari general i d'unes jornades lectives establertes, la comunitat educativa pugui organitzar el seu calendari. No és així com ho entenen el Conseller Maragall i el seu Departament. NO creuen en l'autonomia sinó en la submissió.

Propostes i model d'educació pública per a la CGT

* Una inversió del 6% del PIB català en educació pública.
* Reducció dels concerts fins a la seva supressió, amb ingrés a la xarxa pública dels centres concertats que vulguin i calgui.
* Ni un euro a la privada!
* Gestió democràtica i transparent amb participació de tota la comunitat educativa: professorat, PAS, pares, mares i tutors, alumnes…
* Reducció de les càrregues burocràtiques externes.

Perquè les millores pedagògiques han de venir acompanyades de…

* Reducció de la ràtio amb el conseqüent augment de plantilla i de professional de suport a la docència, no externalitzats.
* Reconeixement diferenciat a efectes ràtios i plantilla base dels CAEPS.
* Augment de recursos humans per a la millora de l'atenció individualitzada als centres d'EE.
* Pel dret a l'educació de persones adultes, desplegament d'una xarxa que ofereixi tots els nivells a tot el territori.
* Supressió de la sisena hora a l'educació primària.

Inici curs 2010-11: menys recursos, pitjors condicions laborals

Federació d'Ensenyament
CGT Catalunya

Els Governs central i autonòmic segueixen fent caure la factura de la crisi i dels «plans de rescat» de banca i grans empreses, sobre els i les treballadores i en la retallada de serveis públics.

El Govern català –en any electoral- afegeix a les retallades el desplegament de la LEC sense voler escoltar les crítiques del professorat.

També -encara sense fixar la data- hi ha unes noves eleccions sindicals que hauran de definir els òrgans de representació del professorat.

Un nou curs que va començar…:

… amb menys recursos. Milers de nous alumnes a l'ensenyament públic amb una plantilla pràcticament congelada: menys atenció a la diversitat de l'alumnat i més dificultat en el treball. Creix un 1% el professorat, en proporció menys que al conjunt de l'Estat, i a 1 professor nou per més de 100 alumnes nous que es veurà anul·lat per la reducció de substitucions. Contrasta el transvasament d'alumnes de la concertada a la pública amb la política del Departament de desviar recursos en el sentit oposat.

…. amb un deteriorament de la situació d'interins i substituts/es. Les retallades de plantilles per centre, més la reducció de serveis educatius augmenten la mobilitat geogràfica, situada ja en la obligatorietat de demanar dos SSTT segons acord dels sindicats majoritaris amb el Departament. Molts interins fins i tot, que venien ocupant vacants, s'han vist abocats a fer substitucions. El Departament ha retingut vacants a 30 de juny deixant centenars de companys/es amb anys de treball a la incertesa del futur de treball. La mateixa poca transparència del curs passat en nomenaments d'interins/es i substituts/es, des de que va iniciar el procediment telemàtic per a la cobertura de les substitucions.

… amb el sou retallat entre el 5'75% (grup A2) i el 7% (grup A1). Entre 150 i 200 euros menys al mes i amb una paga de Nadal que tornarà a ser escurçada. Més feina, pitjors condicions, menys sou.

… amb una LEC que avença en seu desplegament sense escoltar el professorat: El passat agost es va aprovar el decret d'autonomia de centres i resta imminent el de direccions. El discurs del neo-liberalisme a l'escola, amb les seves conseqüències de privatització, de gestió per beneficis i no per necessitats socials, de competitivitat i no solidaritat, … ens ha arribat de la ma del Govern tripartit «progressista i d'esquerres», possiblement si ho hagués intentat el de CiU les direccions sindicals majoritàries, amb una lluita més decidida, no ho haguessin permès.

… amb un calendari que complica molt la nostra feina, particularment ara a l'inici de curs amb l'angoixa de pocs dies de preparació de les classes, sense les plantilles completes. Un pas més al progressiu increment de la burocràcia a la nostra feina.

Des de la CGT seguim lluitant per aturar la política del Govern contra els treballadors/es, contra la Reforma Laboral, contra les polítiques antisocials, exemplificades en:

· Retallades i congelació de sous i pensions
· Retallades en la despesa social i pujada d'impostos i tarifes
· Privatització de l'ensenyament i la sanitat
· Retallades dels drets laborals i endarreriment de l'edat de jubilació

Des de CGT-Ensenyament seguirem treballant en defensa de l'ensenyament públic i de les nostres condicions laborals.

Consultores per a "netejar" la imatge de les empreses amb ERO

Coordinadora
d'Informàtica de CGT

Durant els ERO les empreses paguen per millorar la seva imatge a través de les xarxes socialsEn l'actualitat s'estan produint diversos Expedients de Regulació d'Ocupació en el sector denunciats per la Coordinadora d'Informàtica de la CGT: va començar el procés amb ERO encoberts a Coritel i Atos Origin, i ara ja ens trobem amb un ERTO en tres empreses del Grup Atos Origin i amb un ERO en el Grup Thales.

Les empreses són conscients de la importància de la dimensió comunicativa en els conflictes laborals, i hi ha gent amb pocs escrúpols que ha vist aquí una oportunitat de negoci. Hi ha "Consultores de Comunicació" que es dediquen a netejar la imatge dels seus clients a través d'internet i les xarxes socials, és a dir, que es reflecteixi amb conceptes com "flexibilització de la plantilla", "reestructuració" etc, el que són simple i planament acomiadaments massius en determinades empreses.

El sindicalisme que operi en el sector de la informàtica i la consultoria ha de prendre bona nota d'aquests moviments que estan realitzant les empreses, i a més de mobilitzar en el carrer, tenir en compte que la xarxa és també un camp de batalla, i molt favorable a l'hora de denunciar conflictes laborals, i que la imatge de les empreses és un punt per on atacar quan es vulneren els drets de les i els treballadors.

Nou atac contra el nostre ferrocarril

Cridem a la defensa d'un ferrocarril públic i social

SFF-CGT
www.sff-cgt.org

Durant dècades, les polítiques de transports dels diferents governs han discriminat al ferrocarril i als seus usuaris. S'ha fomentat la carretera i el transport individual enfront del col·lectiu, i ara impulsen un tipus de ferrocarril elitista i depredador.
El propi Ministre de Foment ha reconegut que ha estat un malversament de fons públics, però això no impedeix que segueixi endavant amb aquesta demencial política. Utilitzen el que és de tots i totes per a promoure transports individuals o inaccessibles per a la majoria, mentre eliminen el tren que tothoms podem utilitzar, que ens acosta a la nostra casa, als serveis mèdics i educatius: un ferrocarril que és nostre i que ha de servir als interessos de la comunitat.
El 1984, el Consell de Ministres va decidir el tancament de nombroses línies de tren que considerava econòmicament "no rendibles" (rendibilitat que mai s'ha exigit a la carretera, infraestructura que paguem tots, la utilitzem o no). Van tancar 1.916 km de via. El 2005 la Llei del Sector Ferroviari (aprovada pel PP, engegada pel PSOE) segregava RENFE i iniciava el camí de la privatització, pretenent escudar-se en imposicions de la UE en les quals el nostre governs havien participat.
Els plans anunciats pel ministeri de Foment pretenen donar l'impuls definitiu a la privatització i convertir el ferrocarril públic en un negoci per a uns pocs.
- Es limitarà la consideració de servei públic a determinats trens de viatgers, amb criteris que decidirà el Consell de Ministres sense contar amb els usuaris.
- En tres anys, els trens considerats servei públic podran sortir a subhasta, i RENFE només podrà licitar en condicions "d'igualtat" amb les empreses privades que es presentin al concurs, per al que haurà "d'abaratir" costos, en detriment del servei i la seguretat.
- Els trens que no considerin servei públic, encara que els utilitzem les mateixes persones per a accedir als mateixos drets, seran eliminats si no presenten beneficis econòmics, excepte els que discorrin per una Comunitat Autònoma i aquesta estigui disposada a pagar-los.
- Malgrat tot, els serveis transferits a la Generalitat de Catalunya segueixen sense comptar amb el Contracte Programa compromès que garanteixi la seva viabilitat.
- Mercaderies RENFE serà fragmentada i privatitzada. Les empreses privades rebran el suport econòmic que s'ha negat al ferrocarril públic.
- El Ministeri de Foment ha anunciat un Pla Extraordinari de Col·laboració Públic Privada l'objectiu real de la qual és lliurar a les empreses privades també la gestió de les infraestructures i la seguretat.
- L'eliminació de serveis suposarà un nou tancament massiu de línies.
Els responsables polítics pretenen fer-nos creure que cal privatitzar per la seva pròpia incapacitat per a gestionar els serveis públics. Parlen de fomentar el ferrocarril quan l'estan enfonsant, de sostenibilitat quan l'única que defensen és la dels seus càrrecs, de seguretat quan estan canviant plantilla estable per treball precari.

El model de la CGT: un ferrocarril públic i social

Des de CGT venim defensant el ferrocarril públic des de fa molts anys, i ho hem fet amb rigor i constància, i sobretot amb coherència. El ferrocarril que defensem té avantatges mediambientals i energètiques, de cohesió territorial, econòmiques, socials i laborals; és un ferrocarril de tots i per a tots, amb ocupació estable, segur i amb drets.
- El ferrocarril ha de seguir sent un servei públic, orientat a generar un benefici social per al conjunt de la comunitat.
- Ha de seguir sent propietat pública, ens oposem a tota forma de privatització.
- Les inversions en transport i en infraestructures han d'afavorir de forma prioritària al ferrocarril convencional.
- S'ha de recuperar l'abandó sofert pel ferrocarril durant llargs anys.
- El ferrocarril ha de garantir la seguretat per davant de qualsevol altre criteri.
- Infraestructura i transport han d'estar integrats en una mateixa empresa. No ens resignem a la segregació que va imposar la Llei del Sector Ferroviari i lluitarem contra els seus efectes, que ja hem començat a sofrir tant treballadors com usuaris .
- S'ha de tenir en compte l'estalvi en costos externs que suposa el ferrocarril, afavorint el seu desenvolupament com manera prioritària de transport.
- Els usuaris han de beneficiar-se d'aquest estalvi, mitjançant serveis adequats i tarifes assequibles i subvencionades.
- Ha de fomentar-se l'ús prioritari del ferrocarril, tant per a viatgers com per a mercaderies. És la manera de transport més segura i el més accessible per a la major part de les persones, i el menys contaminant i nociu per a la nostra salut i el nostre entorn.
- L'ocupació en el ferrocarril ha de contar amb un marc laboral comú, que garanteixi tant les condicions laborals com la seguretat. Les contínues destruccions de plantilla han provocat la externalització de càrregues i la subcontractació, precaritzant l'ocupació i el propi servei ferroviari.
Plantegem la necessitat de recuperar la inversió en el ferrocarril convencional que garanteixi el manteniment de les infraestructures en condicions òptimes, potenciant les comunicacions de curta i mitja distància, incrementant els serveis de proximitat i la vertebració del territori en el seu conjunt.
També es fa imprescindible obrir els trams de línies tancades i traspassar un percentatge suficient del transport de mercaderies per carretera al ferrocarril per a desbloquejar l'actual col·lapse de consum energètic i de degradació mediambiental.
Però sobretot plantegem la necessitat que existeixi un debat públic, perquè els usuaris i la societat tenim dret que se'ns informi i a participar en la definició d'un model de transport que ens afecta a tots i que financem entre tots.
Perquè el ferrocarril públic és el nostre ferrocarril.

Renfe: la Comissió del Desenvolupament Professional és il·legal

SFF-CGT

L'Audiència Nacional ha fallat a favor de CGT i CCOO al declarar que la Comissió de Seguiment de l'Acord de Desenvolupament Professional, en la qual estan representats exclusivament RENFE, Semaf i UGT, és il·legal, i nuls tots els seus acords, entre altres qüestions perquè les funcions que s'atribueixen tenen caràcter normatiu i de negociació col·lectiva, funcions que són pròpies del Comitè General d'Empresa.
També lesiona el nostre dret a la negociació col·lectiva, ja que CGT té representació en el Comitè General d'Empresa, i únicament se'ns ha convocat per a informar-nos del que Semaf, UGT i RENFE en la citada Comissió, ara il·legal, han pactat, i que posteriorment ells mateixos ratifiquen, al tenir la majoria del Comitè General d'Empresa.
Aquesta és una nova mostra més que evident de la falta de serietat i rigor que ha envoltat a tot aquest procés des de la seva gestació, una cosa que des de CGT venim denunciant davant tots els ferroviaris en nombroses assemblees.
CGT no ha renunciat mai a defensar els drets dels treballadors i ho continuarà fent, pel que exigim a la Direcció de l'empresa convoqui a totes les organitzacions presents per a abordar de forma seriosa i transparent el Desenvolupament Professional.
CGT continuarà actuant jurídica i sindicalment fins que les reivindicacions dels ferroviaris siguin tingudes en compte.
Podeu trobar la Sentència en la nostra pàgina web: http://www.sff-cgt.org

Ja n'hi ha prou d'accidents al sector ferroviari

SFF-CGT

L'embogida carrera que aquest i anteriors governs han emprès en el desenvolupament de la Llei del Sector Ferroviari, ha portat amb si conseqüències molt nefastes per als treballadors, com són: la inseguretat en el treball, la temporalitat en els contractes, la fragmentació de les empreses, la individualització en el lloc de treball, la subcontractació desbocada i la degradació de les condicions laborals i personals dels subcontractats. Les resultants d'aquest macabre còctel són: l'increment de les morts en el treball, l'augment de discapacitats, les malalties professionals i les seves seqüeles…
En el ferrocarril s'han disparat el nombre d'accidents i morts en el treball, dada que queda encobert en les dades de les empreses públiques ferroviàries i es transfereix als treballadors desprotegits de contrates i subcontrates. La sinistralitat laboral constitueix una xacra social de primer ordre, i per tant el foment de la subcontractació per part d'ADIF i RENFE Operadora atenta contra el dret a la vida i a la salut. El món laboral en l'àmbit ferroviari s'ha convertit en una quotidiana cadena d'accidents de treballadores i treballadors amb resultat de morts, ferits i amb la proliferació preocupant de malalties professionals, generant-se una situació insostenible que implica un sofriment enorme.
Per a l'Administrador d'Infraestructures Ferroviàries -ADIF-, com braç executiu i responsable de la gestió dels projectes del Ministeri de Foment, els accidents de treball i les malalties professionals són només un "ítem" més, un paràmetre perfectament traduïble a claus financeres i incorporable als seus balanços econòmics.
Per a la CGT, la salut no és una dada més, és una qüestió bàsica amb la qual no es pot especular, retallar pressupostos, escatimar en mitjans o frivolitzar amb estadístiques. Jugar-se la vida cada dia per falta de mesures de seguretat, o no acceptar aquesta situació i estar condemnat a la precarietat econòmica amb l'espasa de Damòcles de l'acomiadament, no hauria de ser un dilema tolerable.
Aconseguir treball, qualsevol treball en qualsevol condició, és per a molts el més urgent. Però oposar-nos als que promouen, avalen i confirmen en les seves negociacions les situacions que obliguen als treballadors a acceptar "lliurement" treballs en pèssimes condicions, i la injustícia d'un règim que permet la impunitat dels empresaris en les relacions de treball, és ja una necessitat vital de summa importància.

Precarietat en el servei Atendo de Renfe i Adif

Seccions Sindicals CGT Renfe Operadora i Adif Barcelona

Des de CGT denunciem la precarietat existent al servei Atendo a Barcelona i resta de Catalunya. Renfe i Adif van crear el 2007 el servei Atendo per a assistir i ajudar a tots els viatgers amb qualsevol tipus de discapacitat física, sensorial o psicològica que tinguessin problemes de mobilitat a l'hora de viatjar amb tren. (Persones de Mobilitat Reducidad, PMR).

Aquesta ajuda es pot sol·licitar en el moment de la compra del bitllet, a través d'un número d'atenció telefònica o presentant-se 30 minuts abans de la sortida del tren en aquelles estacions amb servei permanent.

A Catalunya hi ha 8 estacions amb assistència permanent: Barcelona Sants, Barcelona França, Barcelona Plaça de Catalunya (Rodalies), Girona, Lleida, Tarrragona, Camp de Tarragona i L'Aldea-Amposta i 6 estacions amb servei puntual: Figueres, Port Bou, Flaçà, Torredembarra, Reus i Tortosa en les quals es presta el servei sol·licitant-lo almenys amb 12 hores d'antelació a la sortida del tren.

El servei Atendo ho explota l'empresa V-2 Complements Auxiliars, Grup Alentis, pertanyent al Grup Ceosa (Corporació empresarial de l'ONCE) i està subvencionat amb diners públics.

No obstant això a pesar de l'extraordinària valoració que té el servei entre els seus usuaris (8,8 punts sobre 10), del nombre creixent d'ajudes que es presten i de la professionalitat dels seus treballadors, aquests estan instal·lats en la precarietat laboral.

L'empresa V2 serveis auxiliars té en ells un autèntic filó a l'hora d'augmentar el seu compte de resultats.

A pesar que factura a Renfe i a Adif unes quantitats gens menyspreables, les retribucions dels treballadors no superen els 750 euros nets al mes (812 euros bruts), realitzen jornades laborals de més de 8 hores i no apliquen el conveni col·lectiu del Sector: II Conveni Col·lectiu Sectorial Estatal de Serveis Externs Auxiliars i Atenció al Client en Empreses de Serveis Ferroviaris.

Anteriorment a l'entrada d'aquesta empresa eren vàries les que s'encarregaven de realitzar aquest tipus de labors: Clece i Eulen, que si aplicaven dit conveni, però l'arribada de V2 va suposar un gravíssim pas cap a enrere pel que fa a drets laborals, tot això amb la passivitat de Renfe i Adif que es renten les mans davant l'explotació laboral que hi ha en les seves instal·lacions.

Mobilitzacions en el Telemàrqueting per un conveni digne

Coordinadora de Telemàrqueting de la CGT

El 21 d'octubre la CGT va convocar aturades de 1 hora en tot el sector del telemàrqueting, i com a continuació una jornada de vaga de 24 hores el dia 11 de novembre, per a exigir un conveni digne per a les empreses del Telemàrqueting.

El motiu d'aquestes vagues és la falta de conveni en el sector, (l'actual va finalitzar el passat any), a causa de les contínues traves per part de la patronal per a la negociació d'un nou conveni després de 10 mesos d'intents de diàleg en els quals aquesta patronal no han fet altra cosa que dispersar i dilatar el procés en una clara demostració de voler bloquejar la negociació.

El 22 de gener d'aquest any, després que la patronal del sector ens vacil·lés uns mesos amb demores injustificades, es va constituir la comissió negociadora del pròxim Conveni de Contact Center. Des de llavors i fins a aquest moment s'han celebrat més de 10 reunions sense que fins a ara s'hagi produït cap avanç ni acord… res. La patronal ACE no ha canviat ni una coma de les seves propostes de principis de 2010. Us informem sobre algunes d'aquestes "perles":

- Reduir percentatge de contractes indefinits. Ampliar durada de contractes eventuals a 12 mesos.
- Acomiadament exprés a treballadors indefinits amb indemnitzacions de 20 dies per any.
- Augmentar el període de prova a 2 mesos. Nou període de prova a l'iniciar noves campanyes.
- Fi de 39h setmanals, només hi haurà Jornada Anual de 1764h: Tot treballador amb una jornada de 30 o més hores setmanals podrà treballar fins a 48h, i a final d'any se li regularà.
- Ampliar les franges horàries: Torn de matí de 06h a 17h. Torn de tarda de 14h a 01h. Torn partit de 09h a 21h amb més de dues hores entre les 2 parts (ex.: 9-13h i 15-21h).
- Rebaixar el temps de descans a 15 min per a més de 6h. Cap descans amb 6 o menys hores.
- Reduir les 35 hores mèdiques a l'any en proporció a la jornada efectiva.
- Eliminar les excedències especials de 30 dies o 15+15 dies.
- Congelar els nostres salaris: no asseguren el pagament d'IPC 2010 ni de pròxims IPC. - Eliminar el plus de transport quan l'empresa proveeixi del mateix.
- Aprofitar les pauses de PVD per a realitzar tasques que no requereixin usar l'ordinador - Eliminar els complements salarials en les baixes mèdiques.
- Penjar cridades o deixar cridades en espera sense causa justificada es tipificarà com falta greu.

Les empreses continuen retallant els nostres drets amb l'excusa de la crisi. Però des de la CGT sabem que les nostres propostes de millora de conveni són possibles perquè ja al novembre de 2009, dos mesos abans de l'inici de la negociació, la patronal penjava en la seva pàgina web el següent article: "El sector del Contact Center creix un 9% i arriva a una facturació de 1580 milions d'euros".

A més empreses com Atento, Gss, Konecta, Teleperformance o Teletech van guanyar l'any 2009 més de 200 milions d'euros. Gran part dels seus immorals beneficis es generen a costa d'acomiadaments massius a Espanya per a contractar en altres països (en un sol any el creixement de les plataformes situades en l'estranger s'ha incrementat un 48%) Quina crisi és aquesta? De què parlen aquests senyors? Els treballadors i treballadores del ContactCenter si que patim la crisi dels últims quatre Convenis: sous de misèria i inestabilitat laboral extrema.

Són ja molts mesos des que comencem la negociació d'aquest Conveni, i no només no hem avançat, sinó que ens ofereixen una marxa enrere que no anem a permetre. La crisi només els ha servit per a engreixar els seus comptes de resultats (milers de milions d'euros de beneficis), per a acomiadar-nos impunement, per a dilatar el procés de negociació fins a tenir acabada la Reforma Laboral, i d'aquesta manera incloure els seus pitjors aspectes en el nostre Conveni, per a no pagar la pujada salarial que ens correspon i que haver de defensar-la judicialment, i perquè ara la seva plataforma de Conveni intenti més i més retallades per als de sempre, és a dir, els i les treballadores.

Els treballadors i treballadores del sector del Telemàrqueting hem de dir PROU!.

Els treballadors/es del telemàrqueting tindran més temps de descans

Coordinadora Estatal de Telemàrqueting CGT

El Tribunal Suprem dóna la raó a CGT: des d'ara els treballadors/es de telemàrqueting tindran més temps de descans.

A partir d'ara tots/es els treballadors/es del sector de telemàrqueting tindran tantes pauses de PVD com hores de treball. Per a dir-lo més clar, si treballen 8 hores tindran 8 pauses de 5 minuts, si la seva jornada és de 7 hores els descansos de 5 minuts seran 7 i així successivament, a més, per a tots els casos, també es gaudirà del descans anomenat "d'entrepà" o llarg.

Tot això s'ha aconseguit gràcies a la CGT i a la seva iniciativa judicial en solitari en l'empresa Unísono, on el dia 11 de març de 2009 va aconseguir de l'Audiència Nacional una sentència estimatòria que ara és confirmada per una altra del Tribunal Suprem i que no deixa lloc a dubtes ni a interpretacions.

Posteriorment CGT, al costat d'un altre sindicat, va iniciar conflicte col·lectiu contra la patronal del sector pel mateix motiu, arribant-se a un acord en l'Audiència Nacional de data 23 de setembre de 2009 pel qual totes les empreses del telemàrqueting respectarien el que el Tribunal Suprem dictaminés per al cas d'Unísono.

Amb aquesta sentència es posa fi a una practica generalitzada en les nostres empreses i per la qual fent una interpretació il·legal del conveni ens han estat robant entre 5 i 10 minuts de descans diaris. Això suposa que les empreses s'han lucrat d'entre 2 i 4 dies per treballador/a i any ja que ens han tingut treballant aquest temps que hauríem d'estar descansant.

Aquesta sentència, al costat de la també aconseguida en dies passats per CGT en l'empresa CATSA, on el Tribunal Suprem estableix que les empreses no poden imposar requisits ni terminis per al gaudi de les excedències especials de l'article 31 de Conveni, explica clarament per quin tipus d'empreses treballem i de la seva falta d'escrúpols a l'hora d'obtenir beneficis àdhuc a costa dels drets dels seus treballadors/es.

Esperem que el que CGT ha aconseguit ara en els tribunals després de llarg temps de lluita no ho llencin per la borda els sindicats majoritaris en el redactat del pròxim conveni.

Per la readmissió de Manu Vidal, acomiadat per EMTE Tarragona

Secció Sindical CGT EMTE Tarragona

Volem expressar la nostra més enèrgica protesta per l'acomiadament Manu Vidal, delegat sindical de CGT acomiadat per EMTE Service Tarragona. Aquesta mesura de la Direcció d'EMTE és un cas evident de persecució sindical, dintre de la llarga trajectòria repressiva que acumula aquesta empresa. Manu Vidal, ha destacat en els últims anys per la defensa d'un sindicalisme combatiu, per la defensa dels llocs de treball en la seva empresa i per l'organització dels treballadors del sector del metall dels polígons industrials de Tarragona. Aquest és el motiu pel qual l'acomiaden i no les causes "objectives" que al·lega l'empresa, basant-se en la nova reforma laboral.

Exigim, per tant, la immediata readmissió del company Manu Vidal i que s'acabi la persecució sindical a EMTE. Així mateix sol·licitem a les institucions públiques (Generalitat de Catalunya i Ajuntament de Tarragona) que tenen contractes amb aquesta empresa, bé directament (o a través de firmes integrades per EMTE com "Tarragona Serveis"que porten el manteniment d'instal·lacions municipals), que exigeixin a EMTE la readmissió de Manu Vidal i el cessament de tota repressió antisindical, ja que una empresa amb una concessió pública ha de donar exemple a l'hora de respectar els drets sindicals i laborals dels treballadors, i una Generalitat i Ajuntament que es diuen d'esquerres, han de vetllar perquè no siguin un exemple de tot el contrari. En aquest sentit s'està portant a terme una campanya de denúncia pública i d'enviament de faxos i correus a l'empresa i a les administracions públiques esmentades.

Tema del mes

El PSOE no compleix: les empleades de la llar no s'acosten al Règim General

Actualment el 65% de les treballadores de la llar afiliades a la Seguretat Social són estrangeres

Teresa García Espejo / Revista Diagonal

El 2006, el Govern de Rodríguez Zapatero va anunciar que s'anava a portar a terme la reforma del Règim Especial d'Empleades de la Llar en el projecte per a modificar la Llei General de la Seguretat Social, no obstant això l'última reforma del mercat de treball no modifica la situació de precarietat en la qual estan instal·lades les treballadores del sector domèstic. La reforma laboral ha modificat lleument alguns punts sense tocar l'essencial, és a dir, sense alterar la invisibilitat d'un treball que es relaciona directament amb la migració femenina, les cures i, en definitiva, la pròpia organització de la societat.

Si la crisi econòmica ha augmentat els índexs d'atur, no ha passat així en el treball domèstic, on el nombre d'afiliacions s'ha mantingut estable o fins i tot en augment en aquest sector clarament feminitzat. Unes 800.000 persones, més del 90% dones, treballen com empleades de la llar a l'Estat espanyol, segons dades de l'Institut Nacional d'Estadística. D'elles, es calcula que 280.000 estan donades d'alta en la Seguretat Social i la resta formen part de l'economia submergida. No obstant això, cotitzar en aquest sector no suposa un reconeixement de drets laborals equiparable als del Règim General, regulat des de 1985 pel règim Especial d'Empleats de la Llar (REEH).

Arantxa Zaguirre, del Servei d'Orientació Jurídica d'Estrangers del Col·legi d'Advocats de Madrid, recorda que el 2006 l'Executiu es va comprometre a integrar a les empleades de la llar en el Règim General però aquest compromís mai ha arribat a complir-se. Durant aquest temps, sosté que s'ha produït una "simbiosi perversa" entre el REEH i la Llei d'Estrangeria a mesura que es massificava la incorporació de les espanyoles al mercat laboral i les tasques domèstiques de les quals s'encarregaven a casa es transmetien a dones migrants. Avui, el 65% de les treballadores de la llar afiliades són estrangeres, moltes d'elles "capaces d'aguantar condicions que una treballadora autòctona no suportaria" per por de perdre els permisos de treball i de residència, precisa Zaguirre. "L'absència de prestacions per atur pot dur a l'acceptació de situacions inacceptables, com en el cas d'empleades internes sense xarxa social o familiar en l'Estat espanyol, que saben que un acomiadament suposa quedar-se sense treball, sense ingressos i sense casa en un mateix dia", explica aquesta advocada.

El REHH no reconeix cotitzacions i prestacions per atur, per aquest motiu –segons Zaguirre– moltes estrangeres en atur paguen de la seva butxaca la cotització a la Seguretat Social –160 euros mensuals– per a poder renovar les seves targetes de residència. D'altra banda, "a moltes espanyoles no els importa treballar en negre perquè la regulació és tan cutre que tot just els compensa estar donades d'alta", agrega l'advocada. Per la seva banda, l'antropòloga social Silvina Monteros incideix en la necessitat d'abolir "el règim d'internes" i que es fixi una jornada màxima de 40 hores setmanals, excepte en la regulació del treball nocturn, que ha de fixar també una durada determinada.

"Viure amb la família dóna un toc de servilisme i el tracte personal en aquesta convivència dificulta que es defineixi la situació professional", subratlla Monteros. Respecte a les conseqüències de la Llei d'Estrangeria, coincideix amb Arantxa Zaguirre que les reformes de la norma (l'última es va portar a terme en 2009) dificulten la reagrupació familiar i impedeixen a les migrants tant comptar amb un entorn que els ajudi a conciliar la seva vida personal i professional, com no exercir el seu dret a la maternitat.

Efectes de la reforma laboral

La reforma laboral aprovada pel govern no millora la situació del treball domèstic. Arantxa Zaguirre lamenta que "cap a on anem no és que les treballadores de la llar s'acostin a aconseguir els drets del Règim General, sinó que el Règim General s'està acostant al de les treballadores de la llar". Les novetats es basen a reduir del 45% al 30% el màxim del salari que es pot percebre en espècie i establir que no pugui cobrar-se en metàl·lic un salari inferior al mínim interprofessional, fixat en 633 euros. Per a Silvina Monteros, aquestes mesures són insuficients perquè la majoria de les treballadores estan sense contracte i, per tant, no es pot assegurar el salari mínim interprofessional; a més, sempre cobren menys que la resta perquè només se'ls reconeixen dues pagues extraordinàries anuals de 15 dies cadascuna.

Així mateix, la reforma contempla la contractació a través d'entitats intermediàries que, segons el parer de Monteros, afavoreixen la precarietat, tret que s'arribi a un acord de mínims per sota dels quals no es permeti contractar. Una de les causes de l'absència de millores en la regulació del sector és que els seus representants, les associacions de treball domèstic, mai s'han assegut a la taula de la negociació col·lectiva al costat de la CEOE, CEPYME i els sindicats majoritaris, CCOO i UGT. Arantxa Zaguirre considera que la posició sindical "no està clara" i reconeix que la negociació és "difícil" perquè "defensen a les empleadores, que són treballadores normals que tenen salaris normals; la majoria mileuristes". Per això, aposta per una "negociació diferent" per al cas de les treballadores de la llar que compti amb la postura de les associacions que les representen. En aquest sentit, Monteros critica la paràlisi parlamentària per a millorar les condicions laborals del sector però ressalta que "a nivell cívic, les empleades de la llar s'estan movent moltíssim i això és molt positiu". Mostra d'això són les trobades promogudes per l'Institut Internacional de les Nacions Unides per a la Promoció i Capacitació de la Dona (UN-INSTRAW) el 2009, que van reunir a Madrid a més de 30 entitats socials de tot l'Estat que van elaborar un plec de propostes per a acabar amb les discriminacions del REEH. Aquest any, l'experiència es repeteix a Granada, Albacete i Pamplona.

Les tasques de cura

Les deficiències en la regulació del treball domèstic repercuteixen de forma negativa en les tasques de cura. Raúl Beltrán, col·laborador de la Plataforma per la Defensa de la Llei de Dependència, declara que en aplicació d'aquesta llei, "les administracions públiques estan recorrent de forma abusiva a les prestacions econòmiques per persones cuidadores en l'entorn familiar". Segons les seves dades, el 49% de les prestacions són d'aquest tipus i les relatives a la contractació de personal assistent, que es correspon amb la contractació particular del treball domèstic, representen el 0,1%. En la seva opinió, aquests percentatges deriven, en part, del fet que moltes persones depenents no tenen ingressos suficients per a plantar cara a les seves necessitats elementals (habitatges adaptats, equipaments, cures personals, mobilitat, etc.). Beltrán afegix que quan no es compta amb ajudes públiques, qui no poden plantar cara a les despeses que necessiten, "tampoc estan en disposició d'afrontar el pagament d'un salari just per a treballadores domèstiques, amb el que s'estenen les situacions d'exclusió social i precarietat entre ambdós col·lectius". Per a Beltrán, la Llei de Dependència hauria de ser "una bona oportunitat" per a fer emergir l'economia de les cures que es troba al límit de la legalitat. No obstant això, "l'escassesa de les ajudes econòmiques, així com la falta de serveis socials públics encarregats de prestar serveis de suport a l'autonomia personal, contribueixen a la situació de precarietat de les treballadores domèstiques", conclou Beltrán.

La perspectiva ecofeminista

El grup d'Ecofeminisme d'Ecologistes en Acció entén que el treball domèstic és "el substent de la nostra existència" però "els treballs essencials per a la supervivència estan infravaloradts", explica Marta Pascual, una de les components del grup. Per a Ecologistes en Acció, aquest treball hauria de respectar els "temps de la vida" i convertir-se en un model a imitar però, per a aconseguir-lo, és necessària una revisió de l'estructura laboral que suprimeixi la divisió sexual del treball.

Treballadores de la llar: al capdavant de la precarietat

- S'amplia el període de prova: La reforma laboral amplia el període de prova per a les empleades de llar de 15 dies a dos mesos.
- Jornada màxima diària: La llei contempla nou hores diàries. En el cas de les internes, arriba a 16, amb el temps de presència indeterminat.
- Descans entre jornades: Els descansos entre jornada i jornada de les internes han de ser de vuit hores. Els de les externes, de deu.
- Protecció per maternitat: No existeix acomiadament nul (per com interpreta la jurisprudència el conflicte de drets entre la no discriminació per raó de sexe i la privadesa del domicili).
- Atur i prejubilació: No hi ha prestació per atur ni prejubilació.
- Pagues Extres: Les empleades de llar només tenen dret a dues pagues extres de 15 dies cada any.

Parlem

Bruno Valtueña, Secretari G

Senzillesa i pragmatisme, un

Txema Bofill

Bruno Valtueña és una persona senzilla i pragmàtica. No fa grans declaracions, ni propaganda de grans projectes. Ell es defineix, prenent paraules d'un vell amic, com «un cul inquiet». És un militant inquiet, però constant i molt bon conversador. El Bruno es preocupa de coses senzilles i importants, com potenciar el diàleg, la participació, que els militants parlin bé en públic i perdin la por a parlar en públic. Són problemes corrents, ambicions senzilles, però pràctiques.

Bruno és dels que vol unir, dels que està convençut que la unió fa la força. Per exemple, jo li vaig demanar si es podia fer públic i respondre críticament la carta de resposta de la CNT-AIT negant-se a parlar per participar a manifestacions i lluites amb els altres sindicats anarcosindicalistes. Una carta, segons el meu parer, insultant, digne de formar part de l'ontologia del sectarisme llibertari. Bé, en Bruno em va respondre que era millor no entrar en la dinàmica de desqualificacions, i que ell inclús va demanar-los disculpes pel fet que aquesta carta s'hagués escampat. Un exemple de moderació i pragmatisme per anar cap a una unió, que jo, desprès fredament, també he valorat com encertat.

Bruno va perdre un ull en un accident laboral. Ens assabentem en l'entrevista, en parlar de la lectura de la premsa i llibres. Va ser indemnitzat i com a molts accidentats laborals se'l va recol·locar en un altre lloc de treball. Ens explica llargament tota la seva lluita a la Seat per defensar els seus drets de treballador amb incapacitat i com també era perseguit i discriminat com a delegat de la CNT. En demanar-li un company per entrevistar, em respon: «Entrevista a un dels últims afiliats o afiliades». És una resposta també cap a la senzillesa i pragmàtica. Obre una nova via d'entrevista, cap a conèixer el perfil dels nous afiliats i oferir-los-hi expressar-se. I també a la vegada suposo, una resposta pragmàtica que l'evita decantar-se per algú. En tot cas nosaltres, intentarem fer una bona entrevista a un nou o nova afiliada.

Al final de l'entrevista fa un elogi a la seva companya. «Una altra vegada arribaré tardíssim a casa. Sense la seva comprensió i paciència, no hauria pogut mantenir-me en aquests càrrec de responsabilitat, ni dedicar tant de temps a la militància».

- Com expliques la poca participació en l'enviament de preguntes de militants i afiliats de la CGT al seu Secretari General?

- Una resposta pot ser que la gent està amb molta feina i participa poc. O bé, que no s'hagin assabentat que podien fer aquestes preguntes per la Web (Nota del Catalunya: la noticia va tenir més de 200 visites).

- Bé, comencem per les preguntes que m'han arribat en converses amb amics afiliats. En Lluís pregunta: Com veus la realitat dels treballadors en la societat d'avui? Són crítics o acrítics? Es pot conscienciar als treballadors que un altre món és possible?

- Els treballadors estan acrítics, molt acrítics, sotmesos al pensament únic i al pensament dominant. Els mitjans de comunicació en aquests últims 30 anys han fet un molt bon treball per aconseguir aquesta situació, un moviment obrer acrític, i també les derrotes continuades que hem tingut i les claudicacions dels partits socialdemòcrates, dels partits d'esquerres i sindicats. Totes aquestes claudicacions porten a que la gent no tingui sentit crític. També la situació en les escoles és molt important. Han format gent acrítica al sistema i res més. Què es pot fer? Dons, aquesta minoria, que som crítics, construir un diàleg, uns mitjans i també unes propostes per conscienciar a les majories integrades. Aquesta és la gran tasca que tenim davant.

- L'Albert pregunta: Creus que el sindicalisme alternatiu, «revolucionari», anarcosindicalista, és una lluita de resistència per no perdre drets o per guanyar-ne?

- Ara mateix, i lligant amb la pregunta anterior, el possible és no perdre drets i fer una anàlisi de perquè la classe dominant vol que nosaltres cada vegada perdem més drets. Aquesta és la situació actual. Què és el que voldríem? Dons fer propostes reivindicatives. L'única experiència que tenim és la d'autobusos de Barcelona. Els van enganxar amb un dret que ja tenien en l'àmbit europeu de dos dies de descans, que ja ho tenen altres països. La realitat és aquesta ara mateix: lluitem per no perdre drets. Això no vol dir que no hi hagi sindicats, individus, grups, que estem demanant unes reivindicacions. Allà on jo estic treballant sí que estem demanant unes reivindicacions de reducció de jornada laboral: l'augment del descans per la fatiga que comporta els elevats ritmes de treball. Han de coexistir les dues posicions. Per exemple, la vaga del 29-S no va ser una vaga per conquistar drets, sinó per no perdre més drets. És la trista realitat.

- L'Elisenda pregunta: No conec gaire al Bruno. M'agradaria saber a quina tendència pertany de les diverses famílies que hi ha a la CGT (vesant anarquista, alternativista, etc.).

- Jo no em defineixo de cap sector. Si t'hagués de dir de quin sector sóc, diria: jo sóc roig i negre, que és el color de la Confederació Nacional del Treball, el color de l'anarcosindicalisme. Em considero anarcosindicalista, o millor dit, vull ser anarcosindicalista.

- El Ricardo pregunta: Quins són els projectes d'autogestió de la CGT? A part del projecte turístic de Ruesta, hi ha iniciatives d'autogestió amb diners del sindicat? Com generar noves formes d'autogestió?

- A part de Ruesta, jo no conec cap projecte d'autogestió en marxa. L'autogestió l'hem heretat dels Congressos anteriors al 36, però ara mateix és una assignatura pendent de com podem activar l'autogestió avui. Jo vaig viure a l'any 1979-80 l'autogestió d'una cooperativa de consum dintre del que era el sindicat del metall. En els moviments socials, s'estan plantejant aquesta via com un primer pas d'autogestió. Després hi pot haver, i fora de la CGT, aquests projectes de pobles a l'Aragó, al Pirineu, de petits pobles on hi ha nuclis de persones que estan intentant portar una vida autogestionada dintre d'una economia familiar i dintre una economia de l'agricultura i la ramaderia a petita escala. Al Congrés de Màlaga es va parlar d'autogestió i de fer unes jornades sobre autogestió. Però hem de veure que estem en un sistema capitalista, i és veritat que hi ha dintre el sistema unes possibilitats de cooperativisme, però hem de mirar jurídicament com i de quina manera podem omplir uns buits i anar cap a una autogestió de tipus anarcosindicalista. Crec que les assemblees d'aturats haurien de ser un germen d'autogestió.

- En l'àmbit dels aturats, la CGT que podria potenciar?

- El que hi ha és una intenció i un acord en el Congrés de Màlaga de potenciar i estar en les assemblees d'aturats. Ara cal mirar com es pot desenvolupar.

- I com es desenvolupa?

- Aquesta és la qüestió. El compromís el tenim. Si els diferents sindicats no desenvolupen aquest acord, nosaltres com a SP podem recordar que hi ha aquests acords, i posar-nos al seu servei per desenvolupar totes les tasques que vulguin fer.

- En Pep pregunta: Us plantegeu una vaga general en solitari, sense els de CCOO i UGT, amb els altres sindicats anarcosindicalistes i afins. La CGT es veu amb força per a fer-ho? Quina és la teva opinió?

- Si tinguéssim força nosaltres d'aturar el país amb un 20 %, o un 15 %, jo penso que s'hauria de fer aquesta aposta. Però actualment, desgraciadament no tenim aquesta força de paralitzar el país. I precisament després de la vaga del 29-S, vam tenir una reunió amb diferents organitzacions d'una manera informal i vam tocar aquest tema i cap força sindical veu possible ara mateix de fer una vaga en solitari.

- En Joan pregunta: En la ràdio he sentit que les CCOO i UGT el 18 de desembre han convocat mobilitzacions a tota Espanya. Què en opines?

- És molt lluny i un dissabte. Havia de ser al novembre, o molt abans. Són mobilitzacions contingudes que es fan per demostrar el poder de convocatòria que tenen. Tot el que sigui mobilitzar-se es respecta. Seria pitjor que no fessin res...

- Com a Secretari General de la CGT, com valores la vaga general del 29-S?

- La CGT de Catalunya vam valorar la vaga del 29-S com una jornada positiva. Internament la vaga del 29-S ha demostrat que quan els homes i dones de la CGT ens mobilitzem, es nota al carrer. Als centres de treball on hi ha CGT, hi ha hagut vaga. Com organització, hem treballat força bé i estem satisfets. No sols del dia 29, sinó de tota la preparació. Per altra banda, el seguiment a la vaga va ser millor de l'esperat. Sabíem que un fracàs de la vaga seria un fracàs de tota la classe treballadora i potenciaria el pla d'atac

amb...

eneral de la CGT de Catalunya

a arma contra els poderosos

neoliberal cap a nosaltres.

- Què pensa fer la CGT davant el silenci i passivitat de CCOO i UGT, que negociïn enlloc de continuar amb les mobilitzacions?

- A la CGT ja suposàvem que després del 29-S hi hauria un silenci sindical i una reafirmació del Govern respecte a la reforma laboral. Ara els sindicats majoritaris estan més pendents dels 2.100 milions d'euros del pressupost destinat a la formació a repartir-se amb els empresaris. Amb la boca petita parlen de mobilitzacions pel desembre.

- I la CGT?

- Nosaltres, ja estem preparant mobilitzacions i treballant per una vaga general, abans que apliquin la reforma de les pensions. La CGT té acordat fer manifestacions descentralitzades al novembre i una vaga de consum el 21 de desembre.

- Com veus la reacció del govern de mantenir la reforma laboral?

- El govern, com havíem previst, no ha mogut fitxa. Ha fet un rentat de cara canviant ministres. És una solució mediàtica. Dóna una imatge pública de que hi ha hagut un canvi a resultes de la vaga general. Una reacció estètica, no real. Però la ministra Salgado s'ha quedat on era i així reafirmen que la reforma laboral és necessària tal com la plantegen. Ara sols miren a les pròximes eleccions.

- Els bancs han resolt la seva crisi exigint al govern que corri en el seu ajut; com podem resoldre la crisi els milions de treballadors, quan constatem que el govern no ens fa cas?

Quan s'acabin les posicions personalistes, que patim encara en les organitzacions alternatives, quan la majoria dels treballadors i treballadores siguin conscients de la injustícia que fomenten els poders financers, quan no hi hagi resignació, quan hi hagi confiança en la força que tenim i quan existeixi unitat d'acció.

- Molts consideràvem que aquesta vaga general era una gran trampa, que ja estava pactada, i l'únic motiu consistia en fer desfilar un dia a les «masses obreres». Creus que els dirigents de CCOO i UGT eren completament conscients que estaven fent una vaga per la galeria?

- Els dirigents d'aquests sindicats no han volgut fer una vaga que faci trontollar el Govern, suposadament d'esquerres. Tothom sabia que es feia tard la vaga. El 8 de juny a Catalunya, concretament a la gran manifestació de Barcelona, es va demostrar que els funcionaris i molts treballadors/es volien una resposta contundent a las mesures de la Reforma laboral. Crec que la CGT va perdre una bona oportunitat de fer, encara que fos sols a Catalunya, una convocatòria de Vaga General. És evident que fou una vaga testimonial. Per salvar aquest sindicalisme de delegació. Aquesta reforma és l'agressió més important i greu als treballadors des de la democràcia.

- Quins problemes o projectes ha resolt la CGT des que ets Secretari General?

- La rehabilitació del local de Rubí, la compra dels locals d'Igualada i de Sabadell, l'impuls de la Formació que estava molt aturada, la implicació i participació del màxim de Federacions a les Plenàries de Catalunya, el retorn de la pràctica de Conferències de delegades/des. Aquests són els problemes més importants que entre tots, i amb el suport del Confederal, hem solucionat, per ara.

- Què és el que més t'agrada del teu treball de Secretari?

- A mi m'agrada molt fer el treball de camp, anar per les federacions. M'agradaria anar més pels sindicats, però bé, anant per les federacions, ja trobem els sindicats. Amb aquest treball de camp i el meu treball a la Seat veig com està el conjunt de l'Organització.

- I com està l'Organització?

- Està bastant desmoralitzada. Però ara amb la vaga del 29-S ha canviat. S'han fet mobilitzacions a molts pobles. Molta gent apalancada s'ha bellugat. Estem ampliant-nos en qualitat i quantitat. Hi ha un canvi generacional. Sóc conscient que la poca militància ens limita, però fem un bon treball amb el que hi ha.

- Et provoca mals de cap el teu càrrec?

- Ara mateix no tinc mals de cap. Ja sabia quan vaig ficar-me a secretari general que hi hauria situacions complicades, però com es desprèn del què he dit abans, quan es treballa amb equip et treu la pressió i estrès que tenen els líders.

- Quin són els problemes pendents de resoldre que més et preocupen?

- Els problemes que més em preocupen estan lligats al present i futur de l'Organització. En relació amb el present es tracta de millorar el debat i la confiança entre totes i tots els que som a la CGT, respectar les diferencies i reconèixer els motius que ens uneixen a la CGT; en quant al futur cal fomentar la incorporació de companys joves i la participació a la vida orgànica dels delegades/des sindicals i dels afiliades/des. Això és un tema molt important. Un altre problema és que a les seccions sindicals els costa sentir-se part del sindicat. I els companys que tenen responsabilitats en els sindicats el que haurien de fer és que, si les seccions sindicals no van al sindicat, anar ells a les seccions sindicals. Incorporar-los i crear lligams. És fàcil de dir i difícil de fer.

- Perquè?

- Tu pots voler anar a una secció sindical i potser el patró de l'empresa no et deixa entrar. I si has de trobar-te amb la secció sindical, has d'utilitzar el teu propi temps, esperar que acabi el torn, que vagi bé a la secció. No és fàcil.

- Vas animar als afiliats a mobilitzar-se pel 29-S. Ara a què ens animes als afiliats i militants de la CGT?

- A continuar amb l'agitació d'idees i amb la denúncia de les mesures i atacs que s'estan preparant: allargament de l'edat laboral fins als 67 anys, àmpliament dels anys de cotització per abaratir les pensions, la reforma del Pacte de Toledo i l'aplicació del reglament de la reforma Laboral. La vaga del 29-S i les mobilitzacions de la CGT ens han d'animar a continuar la nostra tasca, que donarà els seus fruits.

- Quins fruits?

- Treure'ns complexes. Nosaltres creiem que no ens escolta ningú, que el que diem no serveix per a res. Penso que estem equivocats. Ens falta convicció en reafirmar-nos en les propostes que tenim.

- Què es fa per motivar els militants a participar més en el sindicats, en les mobilitzacions, en la vida sindical?

- Que els responsables de les federacions, sindicats i els delegats i delegades siguin un exemple i treballin amb optimisme, amb ganes i fe en la tasca que fem. En la vida sindical el bon ambient és el factor imprescindible per actuar en positiu.

- Com t'has format?

- El meu pare era cobrador d'autobusos i antifranquista pràctic. Cada vegada que sortia en Franco a la tele em deia «Bruno tanca la tele que no vull veure aquest assassí». La meva mare li deia: «Jesús no digas esas cosas delante del niño que vamos a tener problemas». A l'escola als 10 anys vaig haver de repetir curs, perquè vaig dir que en Franco fou el culpable que hi hagués hagut la guerra civil. El professor era el responsable de la Falange a Catalunya, el Sr. José María Villar. El meu pare es va cabrejar molt amb mi per haver repetit a l'escola el que ell m'explicava a casa. Podem dir que vaig començar a ser antifranquista als deu anys a l'escola.

- Vas tenir una bona formació!

- Sí, vaig tenir una bona formació. El meu pare va comprar a un amic seu tota una biblioteca, sobretot llibres d'abans dels anys quaranta. I a la meva habitació va posar tot de prestatges. També el meu pare va conèixer a Pons Prades. A mi em deia que havia conegut un exiliat a l'autobús 39, on treballava. I Pons Prades li va regalar el seu llibre «Los que sí hicimos la guerra». Me'l vaig llegir de dalt a baix, tenint 14 o 15 anys.

- Quina ha sigut la teva militància en grups i organitzacions fins a arribar a la CGT?

La meva militància ha estat en la secció sindical de Seat Martorell i al Metall del Baix Llobregat. En començar a treballar a la Seat em vaig afiliar a les CCOO a l'any 76. Després em vam captar els de la LCR, on vaig estar fins l'any 77. Jo era un activista total. Venia molts Combates, 75. Era un venedor. I com que jo no tenia càrregues familiars, jo donava la cara. A l'any 79-80 vaig ingressar a la CNT i fins ara. Quan va esclatar la divisió de les sigles a l'any 90, entro a la CGT. Veia que en l'empresa en la qual estava, o anàvem a les eleccions, o era molt difícil competir amb CCOO i UGT; vaja, era impossible. Des de llavors m'he dedicat al Sindicat. Aquesta és la meva trajectòria.

- Què penses dels mitjans de comunicació llibertaris actuals? I de la revista «Catalunya»?

- Jo penso que n'hi ha molts i la comunicació és molt espessa. Haurien de ser més àgils i amb més debat. Falta debat d'idees sobre temes i experiències concretes. Està tot amb lletra petita, molt espès. Jo posaria algun còmic, humor polític, alguna auca, que ens alegri una mica el dia.

- Creus convenient que els sindicats anarcosindicalistes s'ajuntin? Quines propostes i idees per reunificar la família anarcosindicalista es poden fer?

- No és només convenient, és necessari. Pensar que l'anarcosindicalisme s'ha de moure a partir de conceptes ortodoxos porta a estar lluny de la realitat. Cada sector tant productiu com de serveis té les seves característiques pròpies, inclús dintre del mateix sector no és el mateix una secció sindical que representa a un 10 % a una altra que representa al 40 % dels treballadors; les propostes i correlació de forces són diferents, per tant l'estratègia serà diferent.

> LES FRASES...

"Cal millorar el debat i la confiança dins la CGT"

"Hem de mirar com anar cap a una autogestió de tipus anarcosindicalista"

"Estem ampliant-nos en qualitat i quantitat"

Conferència de delegats sobre el futur de les pensions

Miren Etxezarreta: "El problema de les pensions no és un problema de falta de diners, sinó de distribució d'aquests diners"

Secretaria Comunicació CGT Catalunya

Brillant intervenció de l'economista i bon col·loqui-debat al final de la conferència de delegats i delegades de CGT sobre les pensions, realitzada a Barcelona el 14 d'octubre al centre cívic Fort Pienc.

L'acte va ser presentat pel Secretari d'Organització de CGT Catalunya, Quim Garreta, i va comptar amb la presència d'una seixantena de delegats i delegades.

L'acte que comptava amb la presència Miren Etxezarreta, del Seminari d'economia crítica TAIFA, i la Secretaria d'acció social del SP confederal, Paloma Monleón, va començar tirant a terra els dogmes que el capitalisme recalcitrant està utilitzant per enderrocar el sistema públic de pensions i obligar a la població a recórrer sense més remei a les pensions privades.

Miren Etxezarreta va puntualitzar que un dels principals punts d'inflexió pel que fa a l'equilibri en la balança econòmica va ser la separació dels comptes de la seguretat social i la borsa de les despeses generals de l'estat.

Aquest fenomen sorgit del pacte de Toledo, impedeix que la seguretat social, que sempre ha tingut superàvit, inclús amb la brutal crisi que patim, no pugui compensar les demés despeses que l'estat ha de fer.

Això en principi no seria negatiu en si, si no estiguessin parlant d'una voluntat per part del govern i del sistema capitalista, d'abocar la seguretat social a la bancarrota, situació en la qual l'estat no podria compensar les pèrdues, precisament per la separació.

D'altra banda, l'economista va assenyalar que la lògica del capital en el fons no te cap sentit i que com qualsevol dogma, els criteris pels quals es regeix el flux especulatiu de diners, no respon a una altre objectiu que viure per a tornar a especular.

Va assenyalar nombroses vegades que en el discurs contra la destrucció de les pensions ha d'estar present el concepte de que és mentida que no hi hagin diners, el problema es com els distribuïm, i això no és de cap manera una qüestió econòmica sinó política.

A curt plaç l'objectiu és clar: mantenir sigui com sigui l'actual sistema públic de pensions, ja que està en gran risc de desaparèixer, sota les aigües tèrboles de la pensió basada en la especulació bursàtil i en les milionàries pèrdues que ocasiona als propis assegurats i assegurades.

Les alternatives son clares, perquè n'hi han i son factibles: reducció de la jornada laboral, jubilació als 60 anys, taxa vital, i, sobretot, models econòmics que permetin una recaptació de diners que no sigui directament dependent de la quantitat de persones que treballen, és a dir de les cotitzacions.

Per la seva part la Secretaria d'Acció Social del Comitè Confederal de la CGT, va ressaltar la importància de la lluita al carrer i d'una acció social forta per defensar el sistema públic de pensions, ja que les pensions no son només drets laborals, sinó també socials. Va destacar que la defensa de les pensions és prioritària per mantenir una mínima cohesió social i un respecte als ancians i ancianes.

Al final de l'acte hi va haver nombroses intervencions de delegats i delegades, en un col·loqui força animat i distés.

Miren Etxezarreta també va participar el dia 20 en una altra conferència de delegats a Tarragona pel matí i per la tarda en una conferència pública, ambdós actes amb una bona assistència.

Jornades laiques a Ciutadella

CGT Balears

Els dies 8, 9 i 10 d'octubre van tenir lloc a Ciutadella (Menorca) unes jornades laiques organitzades per la CGT que volien ser un punt de trobada i de reflexió sobre el laïcisme.

Per què dedicar unes jornades a aquesta qüestió? Perquè la laïcitat, tal com diu Manel Martí "no és una qüestió secundària o anecdòtica, com alguns voldrien que fos per evitar les seves profundes implicacions. De fet ha estat i és un dels elements definitoris per a delimitar les diferents posicions ideològiques i de pensament. És avui més que mai una qüestió central de les societats plurals. Laïcitat ve de laos, i democràcia ve de demos. Però laos i demos tenen el mateix significat. Ambdós termes fan referència al poble com a unitat de convivència. Parlar de laïcitat és parlar per tant de democràcia (de democràcia liberal o llibertària, si és vol) i de com una societat és capaç d'organitzar-se i regir-se respectant el principi fonamental de la llibertat de consciència".

Les jornades s'encetaven divendres dia 8 amb la conferència de Dolors Marín titulada "Racionalisme i Educació". Dissabte dia 9 es van realitzar al CP Joan Benejam uns tallers sobre el laïcisme en el món educatiu i sobre el laïcisme dins la societat actual, dirigits per Pere Alzina, Dolors Marín, Manel Martí i Octavi Alberola.

Pel que fa al món educatiu, es va fer un breu recorregut pels orígens del moviment laïcista en l'educació aturant-se en la descripció d' algunes experiències dins d'aquest àmbit. Tot seguit es va analitzar quina és la situació actual a partir de la reflexió sobre allò que implica el laïcisme en el sistema educatiu. Es va acabar amb els reptes que es plantegen per avançar en laïcitat en l'educació: quin són els elements fonamentals, les implicacions ètiques i morals i les línies de feina i objectius a llarg termini.

Pel que fa al laïcisme a la societat s'abordaren aspectes com l'ètica del laïcisme, el laïcisme creient o l'espiritualitat laïca, la laïcitat i l'Església catòlica i la laïcitat a l'estat espanyol a l'actualitat.

Per acabar les Jornades, diumenge dia 10 es va col·locar una placa commemorativa a l'edifici que fou seu de l'antiga Escola Racionalista de Ciutadella tot recordant el seu fundador i mestres que van treballar per estendre una pedagogia de la llibertat.

Concentració en solidaritat amb la CGT de Barcelona

CGT Barcelona

La CGT de Barcelona va convocar una concentració el 5 d'octubre a Via Laietana 18 a les 17.00 hores en defensa del nostre Patrimoni sindical i en defensa dels companys denunciats per CCOO: Àngel González (Secretari General) i Laura Gómez (Secretària d'Organització) de la FL de Barcelona, davant la denúncia interposada per CCOO pel tema dels locals de Via Laietana. La concentració es produïa el mateix dia en que estava convocat pel matí el judici contra l'Àngel i la Laura per la denúncia de CCOO contra CGT per la defensa del patrimoni sindical de Via Laietana.

Els fets que es jutgen són un atac frontal a la CGT i provenen de les actuacions realitzades el passat 1r de maig en els locals de Via Laietana.

Hem de demostrar la nostra solidaritat amb els encausats. Hem de seguir lluitant pel nostre Patrimoni sindical i mostrar la nostra repulsa tant a l'actuació de CCOO com a la del Ministeri de Treball, que en tot moment han estat aliats en el seu objectiu d'aconseguir tot l'edifici de Via Laietana i intentar treure'ns dels nostres locals.

Aquestes agressions contra el nostre Patrimoni no han finalitzat i hem de continuar defensant-nos. Per l'estratègia en la defensa dels nostres companys vam decidir no realitzar la concentració en els Jutjats, sinó el mateix dia 5 d'octubre a la tarda a Via Laietana 18.

Conferència sobre autogestió a Palma

CGT Balears

El 21 d'octubre l'edifici la Fàbrica d'Esporles, acollia una xerrada sobre autogestió organitzada per CGT Balears.

La conferència va ser a càrrec de Fabián Pierucci, que és integrant del Grup Alavi, format fa quinze anys i dedicat a la producció de materials audiovisuals per retratar i difondre els conflictes socials i la lluita dels treballadors a l'Argentina.

AgoraTV és una televisió comunitària alternativa que té la seu a l'Hotel Bauen i, de moment, trasmet a través del web. Aquesta iniciativa té per objecte donar un ús comunitari a la tecnologia i socialitzar els coneixements, transformant als espectadors passius (consumidors) en espectadors crítics. L'objectiu és que l'audiència s'apropiï del medi i l'utilitzi com a eina.

L'Hotel Bauen de Buenos Aires, creat durant la dictadura militar argentina per rebre hostes al mundial de futbol de l'any 1978, va ser centre de reunió de totes les expressions del capitalisme natiu i internacional. Davant la crisi, els propietaris decideixen tancar i acomiadar els treballadors.

Després de grans debats es decideix resistir i ocupar les instal.lacions. Avui és una empresa autogestionada i un intent de crear noves relacions socials. Al centre de la ciutat repercuteixen les veus de la llibertat.

Miners xilens: solidaritat fictícia en la terra del "campi qui pugui"

José Antonio Gutiérrez Danton

Com milions de persones, vaig sentir una alegria enorme al veure que els miners atrapats en la mina San José a Xile van sortir amb vida del seu angoixant i claustrofòbic tancament, al què van ser condemnats per quasi 70 dies gràcies a la negligència dels empresaris miners. No vaig poder sinó emocionar-me de veure que aquesta terrible història d'angoixa i patiment arribava a un final feliç i que les llàgrimes es van transformar en explosions de rialles. Però al mateix temps, junt amb l'alegria per veure a aquests 33 condemnats tornar a la vida, no vaig deixar de sentir una barreja de repulsió i ràbia per l'espectacle muntat pels mateixos soterradors d'aquests homes. No vull sonar a desbaratafestes, però quan es calmi la natural eufòria que embarga al país, hi haurà moltes preguntes que fer-se.

La primera és que encara que el govern intenti treure desvergonyidament dividends polítics d'aquest miracle de que hagin quedat amb vida sepultats per tones de roca a 700 metres de profunditat, la realitat és que en primer lloc no haurien d'haver quedat sepultats! Aquesta mina havia estat clausurada per qüestions de seguretat i va tornar a obrir precisament per la política del govern que sacrifica la seguretat i la vida dels obrers per a benefici d'una casta d'empresaris. A més, en moments en què tant govern com empresaris els donaven per morts, va ser la tenacitat dels propis miners, dels seus propis companys que van aportar informació i experiència, i que no van permetre que es frenés la recerca fins a trobar-los. Que els miners estiguin amb vida, no és per obra i gràcia del govern de Piñera, sinó que gràcies a la perseverança dels obrers que van pressionar perquè el rescat es portés a terme, i gràcies a la perícia dels propis miners que van saber com manejar la seva situació en el subsòl. Si fos pel govern i els empresaris, aquests miners haurien estat oblidats i abandonats com centenars d'altres obrers que anualment són oblidats i abandonats quan moren en accidents laborals, la immensa majoria prevenibles.

Però quan van arribar les càmeres, immediatament canvia aquesta indiferència, per una preocupació quasi febril i el país i les seves classes dirigents són posseïts per la síndrome Teletón, pel somriure assajat davant de les càmeres per les abraçades entre víctimes i botxins. Aquesta és la solidaritat de l'engany, perquè no ens oblidem que vivim en un país tremendament poc solidari, un país on preval la lògica del salvi's qui pugui imposada a sang i foc per quasi quatre dècades d'orgia neoliberal. Solidaritat de l'engany perquè és una solidaritat que s'utilitza per profit propi: per augmentar els índexs de popularitat, per fer propaganda i màrqueting, per treure capital polític. Apple els regalarà I-pods, Farkas els llença cinc milions a cada un, altres els ofereixen vacances a les illes gregues, altres els portaran a veure partits del Reial Madrid i del Manchester United, un polític de tercera categoria (que incidentalment és el president) es fa fotografies amb ells … cadascú els fa servir de la manera més descarada per fer propaganda al seu producte, al seu club esportiu, al seu país, al seu govern. No deixo de sentir un mal gust a la boca en percebre com se'ls segueix explotant de semblant manera.

A tal grau arriba la manipulació, que Piñera crida al món a recordar a Xile com el país del rescat i a oblidar-se de la dictadura de Pinochet: la que el va fer multimilionari, amb riqueses més enllà del que la immensa majoria del món pot imaginar. Pensem quina seria la reacció del món si la canceller alemanya Angela Merkel demanes al món oblidar-se de Hitler. No puc deixar de sentir una fonda repugnància davant d'aquest oportunisme tan vil, que és part del projecte del bloc dominant de netejar el "pecat original" de la nostra exemplar democràcia, d'oblidar el "lapsus" autoritari-dictatorial que va ofegar en sang les esperances de tres generacions de xilens, part d'aquesta amnèsia col·lectiva imposada pels amos del país. Aquesta no va ser sinó una altra oportunitat més per a insistir el que ens vénen insistint fa vint anys.

El nostre és un país que viu de ficcions, i no deixa de cridar l'atenció el format de Reality Show de tot aquest rescat, un reality show en el qual, per descomptat, es va incloure la nota picant d'amants i altres escàndols per a entretindre al populatxo. Un Reality Show en el qual es van esborrar les raons d'aquesta tragèdia, la causa que aquests homes hagin sigut sepultats: un model econòmic que busca obtindre el màxim de guanys al menor cost possible. Un model que està portant subcontractistes, treballadors en condicions de precarietat terribles, a les mines i altres faenes a fer labors de risc que en no pocs casos es cobren les seves vides, mentre els seus patrons amassen enormes fortunes.

Aquesta no és sinó solidaritat fictícia, aquesta solidaritat que existeix davant de les càmeres, davant de la faràndula, però que desapareix en la interacció anònima i quotidiana de les nostres grises ciutats. Aquesta solidaritat fictícia es distribueix com una aspirina per a alimentar la imatge unflada que tenim de nosaltres mateixos. Però abans que res, és una solidaritat fictícia perquè aquesta solidaritat entre el sepultat i el soterrador desapareix enmig del mar de desigualtats d'un país on ni la societat ni l'economia tenen a la solidaritat com el seu eix rector. Un exemple: mentre tot el món ofereix contractes milionaris als obrers, la seva empresa es nega a pagar-los el sou pel temps que van passar sota terra. Estant els miners forrats en plata, segurament ni tan sols els importarà rebre aquesta misèria de sou, però hi ha milers d'altres obrers menys afortunats que llangueixen a l'Hospital del Treballador davant de la indiferència empresarial sense sou mentre estan incapacitats de treballar. Això és el capitalisme.

No ens oblidem que en aquest país van morir 439 treballadors el 2009 en diferents accidents laborals i amb ells no hi ha solidaritat. Perquè a ells sí que se'ls pot portar la mina, o el camí, o la mar, o l'obra, davant de la mirada indiferent de les autoritats i d'una casta empresarial criminal. 439 éssers humans que tenen el mateix talent, el mateix dret a viure, a riure, a gaudir a plenitud de tot el millor de la vida que els 33 miners que recentment han tornat a la vida.Per això vaig tindre molts sentiments trobats amb el rescat i amb la cobertura que aquest va rebre. Perquè més enllà de l'alegria que sentim tots per la sort que aquests obrers sortissin amb vida, de tant somriure plàstic dels durs de la faràndula, de tantes visites i abraços presidencials, de tanta "generositat" demostrada davant de les càmeres per les empreses (o més aviat, pels seus departaments de màrqueting), no deixo de pensar en els milers de desafortunats que són anualment sacrificats a l'altar del guany dels empresaris i per als quals no existeix sinó indiferència. No puc deixar de pensar que si aquests mateixos obrers s'haguessin organitzat per a no permetre que es treballés en condicions precàries i insegures, d'haver-se resistit a ser sepultats, haurien estat tractats com a delinqüents. No puc deixar de pensar en un país que es diu solidari, però que va permetre, en aquest mateix lapse de temps, que 32 presos polítics maputxe, inclosos menors d'edat considerats "terroristes", veiessin consumir el seu organisme en una vaga de fam que se invisibilitza davant la premsa internacional i que va ser tractada amb un paternalisme monstruós per part del govern. No puc deixar de pensar en res d'això, tot i que senti una immensa alegria per veure els miners tornar a la vida.

País hipòcrita, país de merda.

La història de les mines xilenes que a ningú no ha interessat

Media.cat - Observatori crític dels mitjans

El dia en que món s'assabentava del rescat amb èxit dels 33 miners xilens atrapats vius a la mina de San José, 800 kilòmetres al nord de Santiago de Xile, quedaven enrere 71 dies d'angoixa i por per aquests treballadors i les seves famílies, 71 dies de reality show en que molts mitjans de tot el món van jugar amb aquest patiment per a enregistrar rècords d'audiència.

El fet que el cas d'uns miners atrapats sota terra hagi generat una mobilització mediàtica d'aquestes característiques és en si mateix positiu, però per altra banda és realment alarmant que hàgim pogut saber quin maquillatge es posaria la dona d'un dels miners atrapats o els problemes sentimentals que tenia un altre; s'hagi descrit amb el detallisme digne d'una revista especialitzada la tecnologia que ha permès la seva localització i posterior rescat o que s'hagi seguit amb insistència les declaracions triomfals del president de Xile, Sebastián Piñera. En definitiva, que hàgim sabut tots aquests detalls i a penes ningú hagi aprofitat per saber perquè ha passat aquest accident, com són les condicions laborals a les mines xilenes o quants accidents hi ha anualment similars al de San José.

Aquesta pregunta sí que se la va fer el diari digital xilè La Alternativa i va descobrir que enguany ja han mort 31 persones a les mines del país andí -sols dues menys que les que han estat rescatades,- la última en plena allau mediàtica, sense que això fos suficient per a que ens assabentéssim d'aquesta mort. En els últims deu anys han mort 373 treballadors a les profunditats de la terra a Xile.

Al 2004 Javier Castillo Julio moria al mateix lloc on s'ha produït l'actual accident, també per culpa d'un despreniment. De fet la mina de San José ja havia estat clausurada dues vegades el 2007 a causa de les constant morts d'obrers al seu interior, però el 2008 es reobria doncs suposadament s'havien fet les reformes necessàries per garantir la seguretat. Unes reformes que els treballadors no veien clares i ja havien advertit que es trobaven en una "situació d'alt risc".

Segons denunciaven fonts sindicals xilenes les multes i les sancions haurien de ser més dràstiques perquè les empreses moltes vegades prefereixen pagar les multes, que són irrisòries. Les suspensions són molt escasses i esporàdiques perquè després d'un temps tornen a obrir amb el coneixement de les autoritats. Amb l'actual model econòmic es posa per davant els beneficis a la seguretat i que una mina com la de San José, amb uns beneficis anuals de vuit milions de dòlars no té cap obligació d'invertir un pressupost mínim en seguretat. El problema és que no hi ha cap legislació que els obligui a invertir en seguretat i tampoc hi ha un control adequat de les regulacions de seguretat i higiene.

Amb el país molt afectat per l'actual accident i el món sencer mirant, Piñera va anunciar canvis dràstics en el control de la seguretat a les mines, amb nombroses dimissions de responsables i la creació d'una Superintendència de Mineria per a fiscalitzar-ne les activitats, unes intencions que des dels sindicats de miners, consideren que només són una manera de "guanyar temps" per a que la gent s'oblidi del tema.

Però de tot això, a penes ens n'haurem assabentat pels grans mitjans tot i el seu seguiment continuat i massiu del drama de San José.

S'endevina en l'horitzó que la pròxima crisi mundial serà d'un altre tipus: una crisi d'aliments

En defensa de la laicitat, nosaltres no t'esperem

Contra el tractament privilegiat a la visita de Benet XVI

Lliga per la Laïcitat

La Lliga per la Laïcitat manifesta la seva disconformitat amb el tractament privilegiat que les diferents institucions públiques han atorgat a la visita del Sr. Ratzinger a Barcelona per consagrar la Sagrada Família.

Malgrat que es tracta de la visita d'un líder espiritual per tal de realitzar actes litúrgics i de relació estrictament circumscrita amb els fidels i representants de la seva confessió, diverses institucions públiques (Generalitat de Catalunya, Ajuntament de Barcelona i l'Estat espanyol) li atorguen un caràcter de visita institucional de cap d'estat. Davant d'aquesta flagrant vulneració de l'aconfessionalitat de l'estat, la Lliga per la Laïcitat vam iniciar una campanya per denunciar aquesta situació.

Una vegada més diverses institucions públiques es dobleguen davant del poder que encara avui continua gaudint l'Església Catòlica, el que demostra que encara queda un llarg camí per a una vertadera i definitiva separació entre l'estat i l'església (un element essencial en democràcia). Malgrat la nostra carta magna recull l'esmentada separació, les institucions públiques continuen mantenint diversos privilegis antidemocràtics que afavoreixen unes opcions de consciència més que a d'altres i que promou algunes creences determinades per sobre de l'interès general.

Així, diverses institucions van manifestar el seu suport a aquesta visita, que es va materialitzar de diferents maneres:

- Amb una aportació directa o assumint dels costos dels diferents actes que es realitzaran. Malgrat l'opacitat d'aquesta operació, un càlcul preliminar situava aquesta xifra per sobre dels 2 Milions d'euros (només la retransmissió de TV3 estava pressupostada en 1 Milió d'euros).
- El tracte privilegiat que els mitjans de comunicació pública atorguen a una confessió religiosa.
- La previsible i, en alguns casos, confirmada presència institucional en actes litúrgics. Tothom és lliure de manifestar les seves creences lliurement, però aquest acte és incompatible amb l'exercici institucional dels càrrecs públics, que representen a tota la ciutadania i no a una creença particular.
- Declaració d'activitat d'interès general. Les donacions a aquest acte podran gaudir d'una desgravació del 45% al 90% a l'Impost de Societats de l'aportació realitzada.

És per tot això que la Lliga per la Laïcitat va iniciar una sèrie d'accions per denunciar aquesta situació:

- Denunciant la vulneració de la separació entre estat i confessions religioses.
- Denunciant l'aportació econòmica a més de l'estalvi tributari que diverses institucions públiques facilitaran a la Conferència Episcopal i els seus col·laboradors.

- Denunciant la cobertura mediàtica dels mitjans de comunicació públics.
- Demanant als càrrecs institucionals que no assistissin als actes litúrgics en tant que representants institucionals.
- Denunciant la intromissió política de l'Església.
- Adherint-se a la campanya "jo no t'espero".
- Facilitant recursos a organitzacions que vulguessin manifestar la seva disconformitat amb aquesta situació.

CGT Barcelona contra la visita del Papa

Federació Local CGT Barcelona

La CGT de Barcelona surt al carrer davant el que considera una burla cap a la societat amb motiu de la visita del Papa a la nostra ciutat. Els poders imposats pretenen que donem la benvinguda en la nostra ciutat a qui des de la Santa Inquisició va ascendir al regne de Déu per a fer-se ni més ni menys que el seu suposat portaveu i representant en la Terra.

Des de la CGT defensem la igualtat entre les persones per sobre de tota classe, defensem una societat autogestionària sense lligams a cap tipus de poder, ja sigui polític o religiós, i la llibertat d'acció i pensament individual en bé d'una societat lliure, on la fe dels mansos i els resignats sigui un vestigi de la més gran de les esclavituds: la religió.

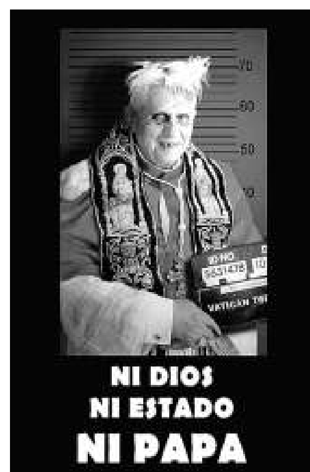
La classe treballadora ha lluitat perquè aquesta ciutat es vegi lliure d'una cosa que considerem propi de temps passats i foscos, on la consciència de les persones romania tancada i esclavitzada entre grans temples, esglésies i catedrals, com la que ha vingut a consagrar el tal Ratzinger, alies Benet XVI.

La recent vaga general ha expressat el cansament dels treballadors que han demostrat estar fats del poder que els ofega i tenalla sota l'amenaça d'una crisi creada pels mateixos que ara demanen sacrificis a tots menys als seus amics.

No oblidem que moltes de les empreses i bancs que van crear aquesta crisi sufraguen els fastos d'aquesta visita, juntament amb organismes públics que malbaraten els diners per a satisfer al poder fàctic i omnipresent de l'Església. Poder que posseeix milers d'interessos en empreses i bancs que acomiaden treballadors i fomenten un pensament polític reaccionari i castrant, al mateix temps que pretén ocultar els seus delictes i crims reconeguts pel mateix subjecte que es passejarà pels nostres carrers.

La CGT no té res que celebrar amb aquest personatge que representa la cara més amarga, dura i opressora del poder que venim combatent. L'anarcosindicalisme no pot callar la ràbia de tants homes i dones víctimes de segles de repressió i injustícia.

Per això el nostre crit avui és més fort que mai: ni Déu, ni Estat, ni Papa.

BALA PERDUDA

Mounth Whitney

Toni Álvarez

Mounth Whitney no és el nom d'una cançó de blues, ni el d'un barri d'alguna ciutat de la costa est americana, ni el d'una església anglicana... o potser sí. Tant és. El que vam saber els habitants de Tarragona fa uns dies és que era el nom d'un vaixell de guerra que venia de l'Iraq. Un dels instruments amb què l'ordre mundial (que ja comença a no ser nou) tenia desplaçats els seus gossos de matar en aquell "teatre d'operacions" on moren centenars de persones cada dia per la seva violència. En aquest cas, el vaixell no feia exhibició de grans canons, ni de molts milers de soldats que, desprès d'expandir la misèria mortal per un país desconegut per a ells, tornaven a la seva pròpia misèria, qui sap si a contagiar de la seva ruïna humana als que els envoltin i els aguantin. No. El Mounth Whitney és un vaixell de guerra que té com a funció servir com a centre de comandament, per dirigir els mortals objectius intel·ligents, per decidir què s'ataca avui i què s'ataca demà.

I justament va arribar a Tarragona el mateix dimecres que, la justícia d'aquest Estat, volia jutjar a 8 persones per pintar al terra de la ciutat, per dir que estem fartes i cansades de la brutal despesa militar anual. Va ser una escena paradoxal i molt plàstica veure com, al mateix moment en què el vaixell assassí atracava al port de la ciutat, 8 persones esperaven ser jutjades per denunciar el malbaratament de recursos i la construcció d'enginys assassins i clamar per l' Objecció fiscal a la despesa militar.

I això passa a una ciutat on l'ajuntament diu públicament que defensa la pau, un ajuntament que volia enganyar al comitè que triava la capitalitat cultural europea, amb un eix sobre la pau que possibilitaria que un vaixell ple d'artistes de Tarragona voltés pel Mediterrani pregonant aquest missatge. Una ciutat on van votar 10.000 persones contra la presència de vaixells de guerra al port de Tarragona l'any 2003.

El judici es va suspendre fins el novembre, el vaixell va marxar quatre dies després, però uns i altres tornarem. Nosaltres a pintar el terra i al jutjat, els militars a atracar als ports que buròcrates i polítics amoïnats cedeixen en nom de la pau. La seva pau, la pau dels cementiris.

Fa uns anys, l'anterior alcalde de Tarragona ens va acusar de militaristes mentre ell es declarava antimilitarista i és que, segons ell, els militars defensen la pau i nosaltres intentem imposar la nostra visió. Més enllà de si s'havia pres la medicació aquell dia, que sovint oblidava, aquesta és una visió i un discurs que, dins de l'ordre mundial, va agafant força: que quedi clar qui són els violents. I és que, aquell dimecres d'octubre, uns estaven atracats al port tranquil·lament i altres estàvem esperant ser processats.

Vaga d'autobusos contra el Papa

Es declarada il·legal la vaga convocada per CGT als Autobusos de TMB per criticar la despesa de diner públic que es destina a la visita del Papa a Barcelona

CGT Autobusos TMB

El 20 d'octubre es va portar a terme a la plaça Sant Jaume una roda de premsa per anunciar la presentació per part de la Secció Sindical de CGT d'una convocatòria de vaga d'autobusos de 24 hores el 7 de novembre contra la visita del Papa a Barcelona, coincidint amb la visita del pontífex a la ciutat. A la vaga hi estaven convocats els conductors, els mecànics i la resta dels treballadors d'autobusos de TMB. La roda de premsa va comptar amb la presència de representants de CGT Autobusos, Dones feministes contra el Papa, Front d'Alliberament Gai de Catalunya i Plataforma Jo no t'espero.

El passat 29 de setembre es va convocar una Vaga General en protesta contra la reforma laboral i les retallades socials aprovades pel govern del PSOE, i ara el mateix govern diu que vol allargar l'edat de jubilació dels treballadors/es. És evident per tothom que la crisis creada pels bancs, els especuladors financers i immobiliaris, amb el consentiment dels diferents governs autonòmics, l'estem pagant els de sempre. Doncs bé, per si tot això no fos suficient la visita del Papa comporta una despesa de diner públic de 14,5 milions d'euros en seguretat, neteja i informació. El govern s'està rient a la nostra cara i a sobre volen que els hi riem la "gracieta".

Uns dies abans, aquesta secció sindical va enviar al President del govern espanyol, al President de la Generalitat de Catalunya i a l'Alcalde de Barcelona una carta demanant que si no s'anul·lava la despesa econòmica que suposa la visita del Papa, convocaríem una vaga per pressionar i rebutjar la despesa de diners públics per part del Govern espanyol, l'Autonòmic de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona que implica la visita del Papa a Barcelona. Des de CGT també proposàvem que aquesta suma de diners fos destinada a finançar el transport públic gratuït pels aturats i aturades catalanes.

També convocàvem la vaga per denunciar la ideologia ultrareaccionària del Papa i la misogínia de la seva jerarquia catòlica que neguen el dret a decidir de les dones, la seva inacció davant els casos d'abusos sexuals comesos per part de religiosos, el desprecí constant i manifest contra les persones homosexuals o lesbianes, i la manca de separació entre un Estat que es diu laic i la jerarquia catòlica, que no deixa de ser finançada sistemàticament per aquest mateix Estat.

El 20 d'octubre cap de les tres institucions no havia contestat a la nostra carta i, per tant, es va fer efectiva la convocatòria de vaga.

Finalment però, el 29 d'octubre, la CGT d'Autobusos vam decidir desconvocar la vaga després que TMB la considerés il·legal per basar-se en motius polítics i no laborals, i presentés una demanda als jutjats, ja que la llei impedeix als treballadors protestar per motius que els poden afectar fora de l'empresa. En concret l'empresa es basava en l'article 11a) del decret 17/77 que estableix que "la huelga es ilegal cuando se inicie o se sostenga por motivos políticos o con cualquier otra finalidad ajena al interés profesional de los trabajadores afectados".

Des de CGT ja ens imaginàvem que la vaga seria il·legalitzada. Per això qualifiquem la llei d'injusta i restrictiva ja que impedeix als treballadors solidaritzar-se amb vagues d'altres sectors laborals o protestar per motius extralaborals que poden afectar-los, convertint-los en mers instruments de treball que poden decidir mobilitzar-se només per qüestions internes d'on treballen, però que no tenen cap dret per mobilitzar-se per raons solidaries o a favor o en contra de la causa que creguin convenient.

Les dones no li reconeixem al Papa cap autoritat, ni política ni moral, sobre nosaltres

Dones feministes contra el Papa

L'anomenat Estat del Vaticà, que s'ha autolegitimat i és reconegut per l'ONU, no ha signat la Convenció dels Drets Humans i s'ha manifestat reiteradament en contra dels drets de les dones. Per això, nosaltres, dones feministes de Catalunya, manifestem el nostre rebuig i la nostra indignació per la visita del Sr. Ratzinger al nostre país i a Barcelona, per això ni l'esperem ni li donem cap benvinguda.

L'estructura masclista i patriarcal de l'Església Catòlica és un greuge històric vers les dones. El Vaticà fins i tot ha comparat el sacerdoci femení amb la pedofília, i persegueix els grups que propugnen la igualtat de drets entre dones i homes a la institució eclesiàstica i a la societat. Donem el nostre suport als col.lectius de cristianes i cristians de base que, com Catòliques pel Dret a Decidir o Dones en l'Església, lluiten per aconseguir una democratització real de la institució. Rebutgem la misogínia de tots els fonamentalismes religiosos, del signe que sigui.

El Sr. Ratzinger, com a representant de l'Església Catòlica s'ha autoatorgat la facultat de decidir sobre el nostre cos, sobre els nostres Drets sexuals i reproductius. Així, el Vaticà va intentar impedir (i ho va aconseguir en part) els acords de la Plataforma d'Acció de la Conferència Mundial de la dona de Beijing (1995 i posteriors), i la Conferencia del Caire (1994) sobre el reconeixement Dels drets sexuals de les dones.

La jerarquia catòlica no contempla cap més sexualitat que la que no tingui per finalitat la reproducció, i condemna així el desig i el plaer de les dones. A l'Estat espanyol la seva influència impedeix l'exercici del Dret a l'avortament lliure i gratuït i el manté com un delicte. L'Església Catòlica ens titlla de delinqüents, pecadores, assassines, bruixes.. per ser dones i voler decidir sobre el nostre cos i la nostra llibertat. I pel mateix motiu els col·lectius de lesbianes, gais, transsexuals, bisexuals, trangèneres, queer… els menysprea i discrimina.

Ja n'hi ha prou de tanta comèdia!

Denunciem la seva hipocresia, quan es manifesta a favor de la "vida" (quina vida?) i en canvi rebutja les investigacions científiques relacionades amb el tractament de diverses malalties; no ha s'ha manifestat mai obertament en contra de l'aplicació de la pena de mort; prohibeix l'ús de preservatius, fins i tot en poblacions on la SIDA és la causa primera de mortalitat; nega el dret a una mort digna i l'eutanàsia.. . ens nega el dret a decidir sobre la nostra vida i la nostra mort! Nosaltres reivindiquem la dignitat i qualitat de la vida.

Denunciem la seva hipocresia quan manté en la impunitat els membres de la seva comunitat eclesiàstica que han comés delictes de violació i abús sexual, sobre tot en el cas de menors, així com el tractament que es dóna a aquests casos, com si de situacions puntuals o errors es tractessin. Exigim que les persones responsables siguin jutjades, i ho siguin en tribunals ordinaris.

No amb els nostres diners!

Denunciem el finançament per l'estat espanyol i català de les escoles religioses.

Denunciem que els nostres impostos de l'IRPF s'assignin a l'església.

Denunciem la complicitat de les institucions de Catalunya i l'Estat espanyol.

Ara que ens trobem en un moment de greu crisi econòmica, és immoral que es destinin milers d'euros a la visita d'algú que regenta una riquesa de la qual en fa contínuament ostentació, en contra fins i tot del seu precepte d'humilitat.

És una vergonya que les despeses generades per rebre al Sr. Ratzinger, sobre tot en partides de seguretat (amb un desplegament de forces "d'ordre" que representa una veritable militarització del nostre espai quotidià), les paguem totes i tots, encara que no combreguem amb les seves idees. Aquests diners, els nostres diners, volem que es destinin a cobrir necessitats públiques: sanitat, educació, pensions, subsidis per les persones aturades, cura de les persones…

Rivindiquem i exigim un Estat laic

Un Estat respectuós de la llibertat de consciència i basat en la separació de les esglésies i l'Estat. La qual cosa exigeix, en primer lloc, la ruptura del concordat que vincula l'Estat espanyol amb el Vaticà i que data de la dictadura franquista.

Per això li cridem al Sr. Ratzinger: fora rosaris dels nostres ovaris.

SALUT I ANARQUISMES

Gimnàstica

Josep Cara Rincón (Berga)
www.berguedallibertari.org/pepcara

La vaga general ha passat i per l'antiautoritarisme va ser un èxit. I jo ja no sóc d'eufòries. De fet, quan abans de l'estiu des de la CGT s'estudiava la possibilitat de convocar vaga general jo era dels que pensava que era un error degut a la mancança de feina del dia a dia, a les limitacions del model sindical, a la manca de compromís i a la nostra debilitat.

Penvava per tant que seria un fracàs i, per tant, contraproduent. Els arguments seguien sent vàlids pel passat dia 29 de setembre i pels que hàgin de venir. Tanmateix, no vaig valorar suficientment les propietats d'exercitar-se. Sí, la gimnàstica.

El millor del 29 és que vam veure que podiem, que era just, útil i divertit. I és això el que ara em fa pensar que una convocatòria de vaga general al marge dels sindicats grans i grocs, és a dir una vaga general des de l'anarcosindicalisme i els moviments antiautoritaris podria no ser una bogeria tant boja. Caldrà valorar-ho.

Abans del 29 els mitjans van propagar el dret a treballar, descontextualitzant-lo i oposant-lo a la vaga. La parcialitat i la descontextualització de l'argument va ser tant gran que fou com si defensesin el "dret" de l'esclau a ser esclavitzat o el "dret" de la víctima a ser violada o assassinada.

Després de la vaga, l'esperpent periodístic encara va creixer més. Van tornar a sortir els 200 antisistemes de Barcelona dels quals parlava la Tura quan estava a Interior, ara eren 400 de violents i 1400 de simpatitzants. El triangle Italià-Grècia-Espanya de fa una dècada, el turisme okupa i fins i tot els anarquistes blaugranes que ho trinxen tot. Antisistema: un estigma tant ridícul com els 200 anarcobolchevics que controlaven Catalunya l'estiu del 36 segons en Termes en una delirant conferència on hagués preferit no ser-hi.

Els cronistes oficials són bufons del poder, s'anomenin historiadors o periodistes. Si amb el temps aquests mots acaben amb connotacions tant negatives com les de carceller, policia o polític, que ningú no s'estranyi. I acabo obrint un tema que tractaré a la propera columna, sobre els mitjans alternatius. Una reflexió fruit de l'experiència i a propòsit d'haver participar a les jornades que amb molt encert va organitzar l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona; i es què: alguns ni som periodistes ni ho volem ser.

Salut i anarquia!

Unitat contra el feixisme es presenta a Barcelona

Redacció

El 15 d'octubre al vespre, va tenir lloc a la sala d'actes de l'Espai Jove La Fontana, a la vila de Gràcia, l'acte de presentació d'"Unitat contra el feixisme i el racisme. Aturem Plataforma per Catalunya", un nou espai unitari per plantar cara davant el creixement del racisme i de l'extrema dreta, focalitzat de forma especial contra el partit Plataforma per Catalunya i tot allò que representa.

L'acte de presentació d'Unitat contra el feixisme comptar amb una participació molt àmplia i representativa de diversos sectors de la societat catalana. Una setantena de persones, representants del moviment veïnal, associatiu, sindical, etc, han assistit a l'acte de presentació, en el qual han intervingut, entre d'altres, la CONFAVC, la FAGIC, Aturem la Guerra, Papers per a Tothom, SOS Racisme, etc, que van explicar els motius per tirar endavant aquesta iniciativa, així com membres de col·lectius de Vic, El Vendrell o Vilafranca, que van explicar les dinàmiques de lluita existents contra les activitats de PxC a les seves localitats.

La CGT de Catalunya, entitat signant del manifest d'Unitat contra el Feixisme, va estar present en l'acte a través d'una representació del Secretariat Permanent del Comitè Confederal.

Unitat contra el feixisme ha aconseguit el suport d'una àmplia representació del teixit associatiu català: associacions veïnals, sindicats, col·lectius antiracistes i antifeixistes, moviments socials, partits polítics, etc, així com de persones dels àmbits social, cultural, sindical i polític.

Com a primera mobilització de carrer important s'ha convocat una manifestació a Barcelona sota el lema "Unitat contra el feixisme i el racisme Per la convivència en la diversitat" el dissabte 20 de novembre a les 17h. amb sortida a Plaça Universitat.

Aquesta protesta formarà part d'una sèrie d'accions de cara a les eleccions autonòmiques, per expressar el nostre rebuig davant la participació als comicis d'organitzacions feixistes, i davant l'ús d'arguments racistes per part de qualsevol candidatura o dirigent polític.

Més informació sobre Unitat contra el Feixisme, el manifest, el llistat de signatures de suport, activitats, etc, al web: http://unitatcontraelfeixisme.wordpress.com/

Olívia a Mallorca: quan el present ja és l'Europa de Dickens

Llorenç Buades Castell

Anomenem-la Olívia, encara que no és el seu nom real. El primer cognom, el que fa memòria del seu pare absent, potser el que volgueu, perquè Olívia vol, quan pugui decidir, canviar-lo per un més proper quan sigui major d'edat. Forma part, per poc temps, del món dels adolescents que poden ser penalitzats fortament Codi Penal en la mà i que al mateix temps careixen del dret de decidir. Ben aviat Olívia arribarà als 18 i serà major d'edat, però difícilment podrà decidir massa coses. La democràcia no permet als infants triar els pares i les mares naturals, que són els que són, ni tampoc permet als infants alçar massa la veu en relació als padrastres o madrastres que gairebé sempre s'imposen per part dels majors, agradin o no.

El pare d'Olívia va ser un d'aquells homes que vingué a treballar en la construcció del túnel de la carretera de Sóller i aquí va arrelar fins que la relació es va tòrcer, i ara exerceix d'insolvent en una pizzeria que explota a Galícia a nom de la seva actual esposa de la que té tres fills, sense passar pensió des de fa anys per al manteniment de la menor.

La mare d'Olívia és mallorquina, com la seva àvia materna, té un treball estable en la neteja municipal de la vila, i de la nova relació amb en Jep, Olívia té un germanastre de 2 anys. En Jep treballava de manobre, però des de fa temps és a l'atur no enregistrat oficialment i sense prestació, ni subsidi conegut (o això diu, tot i que disposa de doblers per a jugar a les màquines escurabutxaques). Ara és mantengut per la mare d'Olívia i viuen en el que era una caseta d'eines que el mateix Jep va ampliar sense llicència d'obres dins un oliverar, propietat del pare del Jep. No disposen de llum i extrauen la claror d' un generador i d'algunes plaques solars. Jep prohibia a Olivia, que ara fa el segon de batxillerat, sopar i estudiar amb llum artificial i fins i tot l'aigua calenta per a rentar-se. En un d'aquells dies propers a l'inici de curs, una discussió de tantes va acabar amb un plat trencat de ràbia i amb el cos de l'adolescent colpejat. No era la primera vegada que Olívia era castigada físicament. La policia local i la guàrdia civil detingueren a l'agressor i cursaren l'expedient cap als jutjats de Via Roma a Palma. Els morats en el cos no serviren de res davant la declaració del manobre que anava acompanyat d'un advocat d'ofici, al temps que la mare, per dependència afectiva, deixava de fer costat a la filla. Tot i que se suposa que hi havia un fiscal en aquestes actuacions , el cas s'arxivà sense més.

Olívia no volgué tornar a casa després dels fets i anà a casa de l'àvia, que per pressions de la mare, poc després no la va voler acollir, així que tot i que no li agradés va acabar a S'Arenal, a casa de la mare del seu atlot, un adolescent de 18 anys que hagué de deixar d'estudiar després de cursar amb nota alta l'ESO per tal de perdre's en feines esporàdiques sense continuïtat . L'atlot,o xicot, com volgueu, comparteix vida familiar amb una mare que no treballa i viu de l'assistència social i un germà de 14 anys que és un exponent clàssic del fracàs escolar, i del risc de deriva cap a la marginalitat, particularment greu en les zones costaneres. El pare, també absent, resideix a Múrcia on treballa fora dels registres oficials i en conseqüència tampoc paga pensió per aliments, tot i que a vegades fa alguna tramesa puntual. Aquesta situació de penúria arriba al punt que la mare del xicot no pot pagar el gas butà i qualsevol despesa (com l'ús del gas en la dutxa) es controli al cèntim. Olívia és una càrrega més, i no tenia intenció en cap moment de ser-ho, així que va dirigir-se als serveis socials institucionals.

Els Serveis Socials de la vila, la remeteren a l'Institut de la Dona; l'Institut de la Dona va respondre a Olívia que el cas no era de la seva competència i la remeté a General Riera 67 perquè era una qüestió de Menors, en mans del Consell Insular de Mallorca. En els serveis de menors del Consell li oferiren la possibilitat d'acolliment en un àmbit més aviat propi d'una institució penitenciària: durant quinze dies no podria sortir del lloc, per una qüestió d'adaptació al reglament; i després, en funció del comportament ja es veuria.. I jo em deman quin mal ha fet Olívia per haver-se de veure sotmesa a un règim de caserna ?

Olívia no és alcohòlica, ni drogodependent, ni immigrant, ni és una menor infractora, i no encaixa en cap dels programes d'acolliment actuals. Tampoc pot acollir-se als de Renda Mínima d'Inserció o altres perquè és menor de 25 anys, i no disposa dels requisits d'encaixament en una normativa rígida i gens útil per a gent com ella que no pretèn cap orientació laboral perquè sap el què vol: acabar el batxillerat, estudiar disseny d'interiors i treballar després en aquest àmbit. Només pretèn allò que precisa: menjar i sostre, però en la llibertat que gaudeix ara, encara que sigui empesa per les circumstàncies a treballar després de sortir de l'escola per a mantenir-se. Per això ha sembrat també les botigues i comerços de cúrriculums per tal de trobar feina a la tarda.

L'opció d'Olívia no és la submissió a un règim de tipus penitenciari, com no ho seria la de qualsevol persona amb una mica de seny, d'aquest que manca al món institucional, regit en aquest cas una progressia governamental que no té cap intenció de canvi, perquè la seva gestió és bàsicament continuïsta dels programes liberals.Com que això és el que hi ha i res més, qüestió constatada pel que escriu, que ha fet les passes pertinents, visitant el Serveis Socials de l'Ajuntament de Palma i el Departament d'Urgències de Menors, no puc sinó dir que a Olívia només li resta com alternativa l'eventual solidaritat del carrer, perquè tenir feina amb més de 100.000 persones en atur és ara gairebé un luxe en aquest sistema capitalista podrit.

Malgrat la deixadesa judicial, l'agressió es va produir, perquè el primer d'octubre la mare visità a Olívia i en el patí de l'institut va dir davant altres companys de classe que era "normal" pegar als fills i va culpabilitzar a la menor de l'agressió posterior. Havia anat a l'institut per fer que Olívia tornés amb ella i Olívia va dir a la mare que l'estimava, però que no tornaria a casa si havia de conviure amb Jep. La mare plorà, li donà 50 euros i va partir.

Més tard, un dels seus oncles va proposar a Olívia que si feia companyia a una velleta francesa, aquesta estava disposada a cedir-li una habitació, i que la compensaria econòmicament si feia algunes feines domèstiques. Els dimecres surten de l'institut a la una i Olívia el dia 5 d'octubre va trucar a la mare per tal de dinar amb ella, recollir la roba i objectes que encara tenia a casa i poder anar després a parlar amb la velleta, però la mare va respondre que si no era per quedar-se que no hi tornés, i encara més, l'amenaçà d'enviar la Guàrdia Civil per fer que tornés.Olívia, en aquestes circumstàncies va decidir no anar a la vila, i per tal de no ser una càrrega per a la mare del atlot on viu, vingué a casa a dinar el mateix dimecres i dijous. Tornarà a casa a dinar altres dies.

No ha renunciat a veure la velleta, a la qual no coneix encara, però tampoc es fa massa expectatives. La seva aspiració seria tenir 150 euros mensuals per llogar-se una habitació i viure de manera independent, reivindicació que no cap dins els esquemes rígids del nostre sistema burocràtic-institucional, quan segurament l'acolliment tendria un cost més alt en la solució institucional en règim de caserna.

Allò que si em va dir Olívia és que la mare ara no li passarà ni un cèntim per tal de fer que torni a casa, i també va dir que si bé tenia dret a exigir dels progenitors suport per al sosteniment, de cap manera volia judicialitzar la situació. "No puc denunciar a ma mare".

No vull pensar que acabi dormint davant el caixer d'un banc, o d'okupa i sigui reprimida per "incivisme" per les honorables institucions repressives governades per la progressia. Tampoc vull pensar que acabi en el món de les addiccions per tal de reunir el perfil que el burocratisme institucional exigeig per a poder obtenir un servei social. No vull pensar-ho, però no puc deixar de fer-ho.

Especular amb la fam: el món, davant la pròxima crisi alimentària

Michael R. Krätke
(traducció Àngel Ferrero)

Comerciar amb la fam: els inversors aposten per la pujada de les matèries primeres en les borses de futurs. L'aposta té conseqüències: el món s'enfronta a la pròxima crisi d'aliments.

La història alguns ja la coneixen: un ambiciós jove dramaturg vol escriure una obra sobre els cobejosos herois del món de les finances. L'escriptor vol entendre què és el que motiva al seu heroi. Però ningú pot explicar-li què és el que decideix el curs dels parquets borsaris. La borsa de cereals de Chicago es mostra com una cosa incomprensible, cada raó presentada és una "muntanya de gra" a través de la qual no s'aconsegueix veure ni tan sols als propis actors implicats. L'autor, Bertolt Brecht, es va donar per vençut i va començar a estudiar a Marx. Llavors va ser quan, en les seves pròpies paraules, va comprendre de debò la seva pròpia obra.

Tot això passa 1928, l'any immediatament anterior al començament de la Gran Depressió. Els negocis en borsa poden dur a la mort. Perquè en el mercat de valors es comercia també amb aliments i es determina el preu dels mateix per a milers de milions de persones. En les nostres latituds la pobresa no equival a morir-se literalment de fam. Però per a més de mil milions de persones la malnutrició és una cosa molt real. Igual de real que l'enorme quantitat d'aliments que es produeixen anualment, suficients per a alimentar a molta més gent de la que existeix en la població mundial actual.

Malgrat tot això s'endevina en l'horitzó que la pròxima crisi mundial serà d'un altre tipus: una crisi d'aliments.

Una vegada més

Fa poc milers de persones van protestar en la capital moçambiquenya de Maputo contra l'augment del preu del pa i de l'energia. La policia va disparar contra els manifestants. Va haver-hi almenys deu morts. Ja en el 2007 i en el 2008 van augmentar dramàticament els preus dels aliments. Es van duplicar i van triplicar per al blat, l'arròs i el blat de moro, que van arribar, en part, el seu preu més alt des de feia 30 anys. El preu de l'arròs, per exemple, va augmentar gairebé un 180% en menys de dos anys. Tots paren esment a la crisi financera i bancària mentre entre bastidors dóna començament una crisi d'aliments d'una duresa inimaginable.

Almenys 1200 milions de persones viuen per sota del llindar de la pobresa. Gràcies a la globalització molts països del Sud han deixat d'exportar aliments i han d'importar-los. La fam fa esclatar els motins: ja s'han registrat revoltes en més de 30 estats. Mentre a Alemanya es jura i perjura que l'economia es recupera, els preus per al cafè, el cacau, el sucre i els productes lactis es disparen a l'alça en tot el món. El mateix val per als mercats de futurs de cereals, soja i arròs.

Els principals centres comercials es troben a Nova York (NYMEX/ COMEX) i a Chicago, on opera la Cambra de comerç de Chicago (CBOT, per les seves sigles angleses) fundada el 1848, i la Chicago Mercantile Exchange (CME), fundada en 1898. A Europa els aliments i matèries primeres es comercien en les borses de futurs de Londres, París (Matif), Ámsterdam i Frankfurt am Main (Eurex), també a Mannheim i, des de 1998, fins i tot a Hannover.

Per onsevulla es comercia amb productes agraris, però no de manera present i al natural, sinó a molta distància i en unitats estandarditzades. Els contractes de compravenda es fixen per a una data determinada en el futur i reben justament aquest nom: "futurs". Així es pot per exemple, comerciar amb cereals abans que siguin collits: un negoci especulatiu amb els ingressos i preus dels productes agrícoles dels pròxims mesos.

El preu del pa

A la fi de 2007 els principals actors dels mercats financers (no solament dels hedge fonds) van fugir en estampida dels desequilibris causats per la crisi financera i els títols tòxics sense cap valor per a endinsar-se en l'especulació amb aliments i matèries primeres. Les borses de mercaderies a futurs es van veure de sobte abarrotades i la conseqüència va ser una explosió del preu de les matèries primeres i del petroli. Inevitablement, van augmentar els preus de totes les mercaderies amb les quals es comercia en les borses de valors normals. Fons com els creats pels bancs es van endur un altre potosí a pesar de la crisi.

A Alemanya el Deutsche Bank es publicitava als inversors anunciant brillants prospectives de guanys gràcies als preus a l'alça dels productes agrícoles. La ministra alemanya d'agricultura, Ilse Aigner (CSU), ha anunciat recentment que vol engegar una campanya contra l'especulació abusiva en els mercats agraris en la cimera agraria al gener de 2011 a Berlín i també en la cimera del G-20 al juny de 2011. Però Aigner traeix les seves pròpies promeses ràpidament, doncs fins a la data no compta ni amb propostes ni amb conceptes. El tema és per a ella «molt complex». I un voldria afegir: i el govern federal s'ho pren més aviat amb calma.

Perquè al setembre de 2010 es va dissipar novament el pànic a una amenaçadora fallida estatal a Grècia, Espanya o Portugal, de manera que el preu tant dels emprèstits de l'estat com de l'interès va baixar en picat. Però fins i tot així els especuladors, després de prendre els seus botins als cada vegada més endeutats estats, van retornar a les borses de futurs per a sobreviure a força de comerciar amb aliments i matèries primeres. Els xinesos o els brasilers experimenten petits miracles econòmics en els seus respectius països. Una bona i abundant alimentació és un símbol important d'estatus social, molt més important encara que l'automòbil. Una raó més per a veure lucratives possibilitats d'inversió que sobretot proporcionin guanys ràpids: els agrofuturs satisfan plenament aquest objectiu.

En el 2007 i el 2008 va haver males collites de cereals a Austràlia, un dels majors exportadors de gra del món. En el 2010 va haver-hi una sequera catastròfica a Rússia. Les pèrdues de collites han disparat el preu el pa més del 20% a Rússia. Si el govern a Moscou restringirà o no el comerç –el primer ministre Vladimir Putin va perllongar immediatament la prohibició d'exportació de gra–, és una cosa que preocupa als especuladors. No es comercia amb tots els aliments en les borses a futur, però sí amb els més importants per a la nutrició de la població mundial, com el blat, l'arròs, la soja i el blat de moro.

Les autoritats reguladores de la Commodity Futures Trade Comission (CFTC), que centren la seva atenció en les borses de futurs dels EUA, han constatat repetidament que la determinació del preu en els agrofuturs ja no té res que veure amb l'oferta i la demanda ni les estimacions de collita i vendes. Les manies dels mercats fan fluctuar els preus radicalment. Encara que la producció d'aliments tot just creixi o s'estanqui, les xifres dels agrofuturs es multipliquen i es multipliquen. Si fa un parell d'anys es comerciava encara amb unes 30.000 accions de futurs en blat al dia a Chicago, avui han pujat ja a més de 250.000.

Òbviament especulen amb elles els grans senyors del capital com el Deutsche Bank o el BN Paribas, però no, és clar, amb el seu propi nom, sinó a través de fons especials creats a aquest efecte, que especulen amb tot un paquet de productes agraris. Els seus resultats s'han incrementat meteòricament en els dos últims anys. Quants més especuladors s'encaminen als parquets, més demolidors són els efectes de la seva activitat en els preus dels aliments. Només el dos per cent dels agrofuturs negociats condueixen a una transacció real de les mercaderies –això és: al lliurament de la mercaderia a canvi de diners abans que expiri la data del contracte. Tot la resta és pura especulació –amb l'increment o la caiguda de preus –i només serveix a l'enriquiment.

La dansa de Sant Vito de les borses

L'índex de preus dels aliments de l'Organització de les Nacions Unides per a l'Agricultura i l'Alimentació (FAO, per les seves sigles angleses) ha calculat una cistella amb els aliments més importants del planeta Terra, dels quals – encara que no tots es comercien en les borses– augmenten els seus preus sense tocar aparentment sostre. Així, en els països més pobres van augmentar del 2007 al 2009 els preus dels aliments entre un 30 i un 37% i en el 2008 de nou entre el 37 i el 40%. Li segueix una certa recuperació en l'estiu de 2009 , però des de desembre de 2009 la tendència de l'índex de la FAO apunta novament cap a un increment.

Els experts de la FAO adverteixen xifres en mà de l'esclat de la pròxima crisi de fam, a la qual tot just es podrà posar fre. Perquè l'especulació pràcticament sense riscos en les borses de futurs és un negoci multimilionari per al qual es necessita encara menys capital net que en el comerç d'accions. El negoci corromp l'existència d'una producció sostenible, perquè en tot el món els camperols intenten seguir el ball de Sant Vito de les borses per a poder aconseguir almenys les restes. Males notícies, doncs, per als pobres d'aquest món: ells paguen el compte del ral·li en les borses a futurs. I ho fan amb milions de famolencs, amb desenes de milers de morts.

Michael R. Krätke, membre del Consell Editorial de SINPERMISO, és professor de política econòmica i dret fiscal en la Universitat de Ámsterdam, investigador associat a l'Institut Internacional d'Història Social d'aquesta mateixa ciutat i catedràtic d'economia política i director de l'Institut d'Estudis Superiors de la Universitat de Lancaster en el Regne Unit.

Dinamita de cervell

El rock de la línia del front (breu història personal dels Kortatu)

Jordi Martí Font

Entre els milers de grups, individualitats, bandes o bandidos que es dediquen a això de la música, sempre n'hi ha alguna o algun que ens resulta més proper, que ens sorprèn més, que ens agrada especialment o que ha fet allò que en diríem la nostra banda sonora personal.

És per això que ara escric sobre ells, els Kortatu, perquè en el meu cas, aquest és (el?, no, no hi ha "el")... però sí un d'"els" responsables de la BSO d'una determinada gent que ara en tenim (jo trenta) uns quants més que quan els escoltàvem com a novetat.

Todo este sábado me lo voy a pasar....

El primer disc de la gent d'Irun que va arribar les meves mans va ser un compartit amb Cicatriz, Jotakie (que bons i que desconguts alhora) i Kontuz-hi!. Sí, l'elapé de la discogràfica Soñua que obria a la gent de fora del País Basc allò que durant molt temps i encara algú ara anomenàvem Rock Radical Basc. Abans d'això ja havia escoltat alguna cosa per Ràdio Barcelona, en un programa de nit anomenat "Mogollón Barcelona, tiempos de locura", uns Kortatu en maqueta però que ja es deixaven admirar i ballar, tant per divertits com per combatius.

Aquest disc contenia dos dels temes que van esdevenir clàssics: "Mierda de ciudad" i "El último ska", dos temes amb uns textos desafiants però encara sense la politització tan clara que enregistrarien posteriors cançons de la banda. Bàsicament, si haguéssim de triar una paraula hauríem de dir que eren un grup antisistema.

Sarri, sarri

En això, al 1985 (fa quinze anys!) surt el primer llarga durada. El disc és el que reprodueix a la portada una foto d'un 'aizkolari' (un d'aquests talladors amb destral bascos), amb l'ingredient afegit que porta els ulls tapats. Les cançons són poc elaborades musicalment però contenen tota la ràbia de la música que ens arribava d'un lloc tan proper geogràficament i tan allunyat alhora culturalment i, en el terreny dels joves, a anys lluny per la repressió directa constant que patien. De la pressió policial ja n'havien parlat a temes com "Mierda de ciudad" però és a "Tolosa iñauteriak" o "Sospechosos" on un s'adona que allò que viuen ells no és el mateix que vivíem aquí. La seva postura a l'hora d'aliniar-se en una zona de conflicte com la basca és clara, així, dediquen un tema, "Hernani, 15 de junio de 1984", als morts d'ETA durant el govern del PSOE i un altre als presos polítics que es van fugar de la presó de Martutene dins dels altaveus del cantautor Imanol, "Sarri, Sarri". Alhora, se'n foten de l'església –tota una institució per al nacionalisme conservador basc- a "La familia Iskariote" i ataquen durament la burgesia a "Zu atrapatu arte", res a veure, doncs, amb Arzallus i els seus escolans. A nivell internacional, canten a favor dels sandinistes a "Nicaragua sandinista" i contra el racisme i a favor de la lluita a "Desmond Tutu". A nivell gràfic, el fullet interior del disc, conté tota l'escenografia del punk, amb còmics, escrit a mà, collage, retalls i dibuixos. Entre els còmics, destaquen dos de Crumb i un de Montesol; i entre les músiques una versió dels Clash, punk, ska, reggae i derivats. Resumint, una revolució musical divertida resumida en la lletra de "La cultura".

A la calle

Per anar fent gana, treuen al carrer un maxisingle amb que destaca per un tema premonitori del que seria la 'kale borroka', "A la calle".

Nivel 30

Quan encara molta gent no havia assimilat el primer treball complet d'ells, els d'Irun es van despenjar amb un segon disc: "El Estado de las cosas", per a molta gent la seva millor creació. Era 1986 i havien fet vuitanta-dos concerts, la majoria al País Basc i molts junt amb La Polla Records, Herzainak i la colla dels radicals bascos.

"El Estado de las cosas" inclou una major elaboració en tots els aspectes. El grafisme i disseny de la carpeta és de Manolo Gil i fa referència, tant a la portada com a la contra, a la Guerra Civil del 36, els textos guanyen en profunditat i la música està més elaborada. Com a curiositat, hi ha el fet que el nom del grup es dibuixa d'ara en endavant al costat d'una estrella de cinc puntes vermella. La violència que provoca la lluita armada i la guerra bruta dels GAL es deixa sentir en temes com "Hotel Monbar" (on ens sorprenen citant a Lluís Llach) i a "9 zulo" (on malgrat la cruesa del que conten no deixen de perdre l'humor) o "Cartel en el Casco Viejo de Bilbao", en què deien: "Canvia de vorera quan els vegis venir, / surt dels bars si ells són allí, / si veus que aturen algú / no et creuis de braços / atura't, forma grups / manifesta el teu rebuig. / No els volem, fem-los-hi veure". L'humor tampoc falta a "Aizkolari", un constant joc de paraules no lliure de mala bava: "Jo era 'aizkolari'... partint a trossets l'arbre de Guernika. / Jo era paleta, porrero una mica boig, / tapiava cada dia una caserna o comissaria".

La bogeria en els textos es desencadena a "Jaungoikia eta Lege Zarra" i "Esto no es el Oeste, pero también hay tiros". La segona és una adaptació del personatge de Billy the Kid a la situació del País Basc en què els federals són la Policia i la Guàrdia Civil; la primera cançó és una defensa aferrissada de l'ateisme davant dels nacionalistes dretà i confessional del PNV: "Temps nous, nous cristians / visca Déu i l'Estatut. / Aquesta és la grapa dels peneberos, / els moderns inquisidors. / Que se'n vagin a la merda."

Els altres tres temes són del millor dels Kortatu a nivell de lletres i de música. "Equilibrio" és un bon exemple de cançó convertida en himne amb pocs elements per ser corejada en directe però amb frases que van sentar càtedra com el "Deixa de beure tanta cervesa i lluita", que la gent es va cansar de repetir alhora que no deixava de beure cervesa (paradoxes de la vida).

La cançó que dóna nom al disc i "La línea del frente" arriben al màxim quant a textos. "El Estado de las cosas" és d'aquells temes que fan pensar: "Quan la impot+encia et crema la sang / la duda dissipa la evidència de les coses / la falta de precisió / t'emboira el cap / és l'odi, qui guia els teus passos." Una magnífica interpretació de com es converteixen en revolucionàries les persones sotmeses a la pressió de la re-

pressió. Vaja, que estan fetn un clar resum del que els manuals d'insurgència anomenen "acció, repressió, acció, repressió". "La línea del frente" és la seva declaració de principis. Així veuen ells el rock de combat, la lluita a través de la música, un manual del com i el per què: "salta una tanca, tomba una cantonada, / a qualsevol llamborda hi ha la primera línia. És el rock de la línia del front, / que es noti que hi ets present".

He deixat pel final la lletra més abstracta i alhora més realista, la de "Nivel 30", una cançó sobre la destrucció que provoca l'addició a l'heroïna en un context de lluita social com el basc. Una lletra abstracta per a una realitat sagnant que barreja el seu viure més immediat amb bones dosis d'imaginació. Fins i tot la música no recorda els Kortatu que estem acostumats a recordar quan parlem del grup. Tot i així, és una de les cançons que més m'agraden.

Una Kortatu en plena forma arriben a fer fins a 238 concerts per tota Europa (especialment Alemanya i Itàlia però també a París, Varsòvia i al Morell, per a L'Ateneu Llibertari de Reus) i recorren l'Estat espanyol tocant a tot arreu.

Makurtu gabe

El següent serà, per als Kortatu, el darrer disc en estudi, "Kolpez kolpe", el seu disc roig, totalment cantat en basc i amb incorporacions importants als ritmes típics de la banda. És també un dels discos més polítics, tot i que això darrer costa de determinar perquè tots tres ho són prou. Obre el foc "After-boltxebike", un divertit tema en què la Rússia dels sòviets s'instal.len a l'Euskadi de la festa i de la lluita. Una cançó en què no perden el bon humor i que va il.lustrada amb una fotografia d'un grups de dinamiters bascos comunistes del 36, tota una altra declarcaió de principis. El disc inclou un apartat de traduccions al català, castellà, alemany, francès, anglès i gallec, entre les quals resulta especialment interessant la traducció anglesa perquè aporta explicacions per al públic anglès sobre continguts de cada un dels temes.

La ironia i el bon humor omplen temes com "Platinozko sudurrak" (sobre les relacions entre la cocaïna i els pactes de govern al País Basc d'Ardanza), "Makurtu gabe (una enumeració del perillós material que van incautar a un comando d'ETA, compost de llaunes de conserva i altres aliments no peribles) i "AEK-KO Veteranoak" (explicant com van aprendre el basc en una granja escola d'immersió, amb referències als Oskorri, el llegendari grup de folk).

"Guernika 37-87" és un record viu en forma de cançó a com era el món mentre els nazis cremaven Guernika i com era menrte componien la cançó, cinquanta anys després. Es tracta bàsicament d'una cançó d'ambient, com també ho és "Ehun ginen", aquesta sobre Palestina i la seva lluita però fugint del pamflet, amb la instimable col.laboració a les veus del patriarca dels cantautors bascos, Mikel Laboa.

De "Denboaren menpe" cal destacar-en una frase: "Qui controla el passat, controla el present, qui controla el present, controla el futur". I de la cançó que dóna el nom a tot el disc, "Kolpez kolpe", el missatge que, malgrat tot, continuava la lluita: "Les cordes de la guitarra esmolades / per fuetejar els de dalt, / pensem desfer / el vell i nou imperi. / Kortatu cop a cop fins a tallar."

Azken guda dantza

Per dir fins a una altra, els d'Irun van triar la ciutat de Pamplona, Iruña en basc. El testimoni del disc deixa clar que va ser un concert memorable.

Kortatu havien esdevingut símbol i calia destruir-lo per fer coses noves. Se n'anaven deixant darrere un èxit que amenaçava menjar-se'ls. "Sarri sarri" ja es tocava a totes les festes majors, sense saber ningú de què anava la lletra i ells mateixos declaraven que a llocs on posaven la seva música a ells no els deixaven entrar.

El dibuixant Azagra va deixar constància del concert amb un còmic de dues pàgines al número de "El jueves" corresponent. Els dedicava la història del seu concert amb unes paraules ben clares: "Para los Kortatu y para tod@s aquell@s que bailan Kortatu sin saber qué dicen sus letras". Calia matar la criatura perquè l'hivern roig ja s'apropava.

Opinarquia

Xavier Diez (http://blocs.mesvilaweb.cat/xavierdiez)

El 1927 el filòsof francés Julien Benda publicà el seu llibre més polèmic, "la trahision des clercs". La seva tesi consistia a criticar determinats intel·lectuals "engagés" que havien cedit a la temptació del compromís partidari en comptes de mantenir la fidelitat sobre els valors universals, democràtics i humanitaris. Fonamentalment acusava determinats escriptors d'esdevenir el braç il·lustrat de determinats projectes polítics, nacionals o racials que feien presagiar les catàstrofes del segle XX. El recentment desaparegut Tony Judt ens recordava precisament que el passat segle fou el dels "intel·lectuals", en el sentit que bona part dels pensadors i escriptors havien exercit d'intermediaris entre els complexos fenòmens històrics d'uns anys tràgics i una creixentment alfabetitzada opinió pública. Tanmateix, en els darrers cinquanta anys, la militància en les més variades causes (i sovint el col·laboracionisme amb els més execrables crims) havia desacreditat aquells acostumats a interpretar la realitat de manera transcendent.

No és cap secret que els grans noms, els pensadors de referència que exercien les seves tribunes des de la premsa escrita ja no gaudeixen de tant prestigi ni influència.

És més, es dóna la paradoxa que, mentre creix el percentatge de persones amb estudis secundaris i universitaris (i, per tant, amb major capacitat de comprendre el món sense intermediaris), la factoria de la creació d'opinió ha davallat vers els mitjans audiovisuals on la brevetat i la improvisació propicien un missatge menys elaborat. En els darrers anys, a més, paral·lelament a la millora general del nivell educatiu, determinats mitjans utilitzen l'opinió de presumptes "experts" per servir de cobertura ideològica a determinades línies editorials a fi de reforçar els lligams amb els grups d'afins. Podria ser, per exemple, el model "intereconomia", on els participants dels debats semblen competir a l'hora de defensar els "inquebrantables" principis del "movimiento", o determinades tertúlies on els opinarques professionals es dediquen a repetir fins a la sacietat la mateixa idea, generalment poc procliu a l'interès general.

Potser és una caricatura, tanmateix, aquesta sembla una tendència que s'expandeix entre mitjans més prestigiosos. Si bé no fa tant s'esperava d'un intel·lectual la capacitat de plantejar grans preguntes, de posar en evidència determinades veritats establertes, a dissentir respecte les creences acceptades o d'incitar a la reflexió, avui es comença a percebre la figura de l'opinador com a algú que defensa, sovint sense arguments, sovint amb un excés d'insensibilitat social, els principis de la tribu i els interessos de seu cap.

Els darrers esdeveniments il·lustren aquesta penosa deriva. La crida a la resignació respecte als especuladors internacionals, el menyspreu per les víctimes de la crisi, les acusacions contra els vaguistes de la darrera protesta social, la indiferència respecte la mala sort dels assalariats, l'atribució acrítica d'actituds violentes vers la dissidència social, certifiquen que determinats interessos econòmics disposen dels seus intermediaris per difondre els seus missatges. Els "clercs" de Benda creixen i es reprodueixen, tot ignorant les lliçons de la història.

Una altra paradoxa. Tenint en compte que els nivells educatius s'ha incrementat entre l'opinió pública, i semblen haver davallat entre bona part de l'opinió publicada, en uns anys en què la paritat de gènere és a punt d'assolir-se en el món intel·lectual (i en el dels opinadors), resulta trist veure com ningú no es planteja la necessitat de generar una paritat social. Massa opinadors, aquests dies, han mostrat nul·la sensibilitat per persones que malviuen d'un sou mileurista, i que, també paradoxalment, poden arribar a tenir una formació –i un criteri- superior.

Contraanuncis

Qui era Miguel Garcia?

Stuart Christie (Traducció Txema / Núria)

Miguel García era un dels grans anarquistes, amic meu, relacionat amb Barcelona ja que hi va néixer i hi va viure els últims anys de la seva vida, on va obrir el bar restaurant La Fragua, punt de reunió d'anarquistes aquells anys.

La meva primera trobada amb Miguel García García es va dur a terme a mitjans de la dècada de 1960 a la galeria primera de la presó de Carabanchel a Madrid. Ell estava en trànsit a un altre centre penitenciari i es trobava en el que es coneix com "Període" - una quinzena d'aïllament sanitari-, aparentment per impedir o limitar la propagació de malalties. Jo era practicant d'infermeria de la Galeria 7a, una posició que em va donar la possibilitat de moure'm per la major part de la presó i em va permetre servir d'enllaç amb companys de diferents ales, especialment amb els presos aïllats de trànsit o presos en règim d'aïllament. Miguel passa a través de Carabanchel en diverses ocasions al llarg dels anys, anant d'un centre penitenciari a un altre i a Yeserías, el principal hospital penitenciari de Madrid.

Miguel i jo establim una relació estreta, que havia de durar una dècada i mitja fins a la seva mort el 1981. El que més em va impressionar d'ell en la nostra primera trobada era la seva força indubtable de caràcter - forjada per les seves experiències en la Resistència com a guerriller urbà i com a "falsificador", i a les presons de Franco - i l'extraordinària qualitat del seu anglès parlat o les seves habilitats com a comunicador. Les nostres converses es van centrar en com exposar el caràcter repressiu del règim franquista i donar a conèixer el perfil dels presos polítics de Franco en els mitjans de comunicació internacionals, una cosa que estava en condicions de fer, donada la meva posició relativament privilegiada en qualitat de pres polític estranger i l'accés que tenia al món exterior a través de la meva extensa xarxa de funcionaris "amics" a Carabanchel.

El 1967, després de rebre un perdó personal de Franco, vaig ser alliberat de la presó i, al meu retorn a la Gran Bretanya, em vaig involucrar amb el resorgiment de la Anarchist Black Cross (Creu Negra Anarquista), una organització anarquista d'ajut als presos. El focus de les nostres activitats era internacional, però els presos de Franco van ser, naturalment, part important del nostre programa, per la meva història i per la continuació i intensificació de la repressió a Espanya. El cas de Miguel García García, un dels corresponsals més destacats de la Creu Negra Anarquista va ser un dels més destacats, tant a la premsa internacional, com per la via diplomàtica.

L'anada a Londres

Posat en llibertat el 1969, després de complir vint anys d'una condemna de trenta anys (commutada la pena de mort), Miguel va venir a viure amb mi a Londres. Li va costar una mica de temps aclimatar-se als profunds canvis socials i tecnològics que havien tingut lloc en el món des que va ser detingut com un home jove a la Barcelona de 1949, els canvis que van ser encara més profunds en la tolerant i "permissiva" societat del Londres de 1969. De fet, era tan gran el trauma que literalment quasi no va poder parlar durant alguns mesos. El xoc del seu alliberament havia provocat una paràlisi en alguns dels músculs del seu coll i, a través d'Octavio Alberola, llavors sota arrest domiciliari a Lieja, vam fer gestions perquè el visités un doctor a Bèlgica. El temps amb Octavio va ser ben aprofitat i el va posar al dia sobre el que passava dins del moviment europeu i el paper del International Revolutionary Solidarity Movement, que operava sota la bandera del Grupo Primero de Mayo, una continuació de la clandestina organització anarquista Defensa Interior (DI), que havia estat encarregada de l'assassinat de Franco.

El Grupo Primero de Mayo havia sortit recentment de les sabotejades (per Germinal Esgleas i Vicente Llansola) ruïnes de Defensa Interior (DI), com una organització internacionalista, anticapitalista, antiimperialista i revolucionaria, estructurada per dur a terme espectaculars accions directes. Va prendre el seu nom de la primera operació realitzada el dia 1 de maig de 1966 quan membres del grup segresten l'assessor eclesiàstic de l'ambaixada espanyola davant el Vaticà, Monsenyor Marcos Ussía. Aviat el grup va començar a actuar en una àrea molt més àmplia d'atac contra, en particular, els EUA i els governs europeus per la seva complicitat en la guerra imperialista al Vietnam.

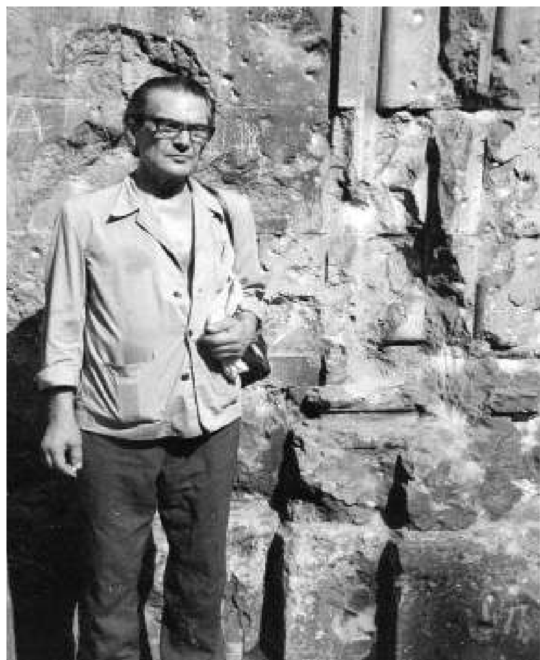

Miguel Garcia a la Plaça Reial de Barcelona on hi havia la seu de la CNT

De tornada a Londres, principalment amb el suport moral i financer del company Albert Meltzer, co-editor amb mi de la revista Black Flag i la força motriu de la Creu Negra Anarquista, Miguel va entrar en una fase nova i dinàmica de la seva vida dins el secretariat internacional de l'ABC i com a figura central en la resistència llibertària al règim de Franco. Amb l'Albert es va embarcar en llargues gires per Anglaterra, Escòcia, Gal·les, Irlanda del Nord, Alemanya Oriental i Occidental, França, Bèlgica, Dinamarca i Itàlia, parlant amb una nova generació de joves europeus radicalitzats en l'anarquisme, la solidaritat internacional i, per descomptat, de la necessitat d'enfrontar-se a la tirania amb la cooperació pràctica i l'acció directa.

Es podria dir que el resultat d'una de les primeres xerrades de Miguel - en una sala de reunions plena a les oficines de la Freedom Press al carrer Whitechapel de Londres al febrer de 1970, poc després de la seva arribada a la Gran Bretanya - va servir per donar lloc a l'anomenada Angry Brigade, primer grup de guerrilla urbana de la Gran Bretanya. La veu de Miguel era encara feble, així que vaig haver d'ajudar-lo molt en la conversa, però a mesura que avançava la nit i desplegava el relat de les seves aventures i privacions a mans de les autoritats franquistes, això i el fet que el seu esperit revolucionari i la determinació restaven inalterats, causaren una impressió emocional profunda en la cinquantena de persones joves assistents. Allí, davant d'ells, en persona, hi havia algú que havia estat en confrontació directa amb un estat feixista, que havia estat involucrat totalment en les lluites de resistència, i que ho havia pagat amb una pena molt dura. Tampoc va ser una lluita purament històrica. Franco es mantenia en el poder i un nou grup d'acció anarquista coordinada internacionalment, el Grupo Primero de Mayo, seguia mantenint aquesta lluita.

A la Freedom Press aquella nit de febrer de 1970, el significat i la importància del Grupo Primero de Mayo, i el que la tradició - i Miguel - van fer sorgir, no es va perdre en les persones amuntegades a la petita habitació per a escoltar la història de Miguel García. Entre els presents hi havia alguns dels activistes de base més tard condemnats a l'històric procés de l'Angry Brigade: John Barker, Hilary Creek, Greenfield Jim i Anna Mendelson. Miguel es posa a viure a Upper Tollington Park, a prop del Finsbury Park de Londres Nord, on aviat el visiten anarquistes de tot el món. També va començar a cridar l'atenció de la policia un cop Miguel va posar en marxa (amb l'ajuda d'Albert) el Centro Ibérico i el International Libertarian Center de Londres, un lloc cosmopolita que es va convertir en un imant per als anarquistes de tot arreu, ja que feia molts anys que no hi havia tal cosa com un club o organització internacional d'anarquistes a Londres, i el seu èxit es va deure completament a la poderosa personalitat de Miguel.

Miguel García a la Plaça Sant Felip Neri de Barcelona

El 1971, el Centro Ibérico es va traslladar a un ampli soterrani a Haverstock Hill al qual van arribar moltes persones extraordinàries, inclosos els supervivents d'innombrables conflictes polítics. Entre els visitants hi podem trobar el militant i historiador José Peirats o Emilia Durruti, companya de Buenaventura Durruti. Un altre habitual al Centro Ibérico va ser el dirigent d'ETA Pedro Ignacio Pérez Beotegui, també conegut com 'Wilson', que va estar involucrat en la planificació de l'assassinat de desembre 1973 del protegit de Franco i diputat, el primer ministre Carrero Blanco.

El nou Centro va ser totalment una creació de Miguel i dedicava tot el seu temps a desenvolupar-lo, sense fer cap tipus de treball per compte d'altri, tot i que ja havia superat l'edat de retirar-se, de totes maneres. A través d'Albert, però, va aconseguir una petita pensió del govern britànic.

Phil Ruff, el dibuixant de Black Flagg, que es va quedar a la vivenda de Miguel de Upper Tollington Parc després que l'Albert es traslladés a Lewisham, recorda que acompanya Miguel en els viatges sense fi de Finsbury Park a Haverstock Hill, gairebé totes les nits al llarg de la dècada de 1970, a obrir el Centro perquè hi hagués algú i per si algú s'hi deixava caure. Sovint només hi eren Phil i Miguel mirant la pintura de les parets i prenent una copa, però si algú hi anava, en Miguel immediatament els donava la benvinguda, els cuinava una paella, i començava a teixir la seva màgia. Va ser, sens dubte un gran comunicador i hauria estat un negociador d'ostatges meravellós. Tothom deixava el Centro amb la sensació de ser el millor amic de Miguel, i preparat per matar dracs. Tenia una manera de fer que et feia pensar així. Va convertir el soterrani en un lloc conegut internacionalment per anar-hi si algú necessitava ajuda a Londres, en un lloc on trobar una benvinguda, menjar, un llit per a la nit, o un lloc per refugiar-se. També hi va reunir gent de tot el món, convertint-lo en el lloc de naixement de molts grups d'afinitat que estaven actius a Amèrica Central i Amèrica del Sud i Europa.

En 1970-71 l'Albert estava treballant a Fleet Street com reporter per The Daily Sketch, un diari britànic sensacionalista i de dretes a nivell nacional, i després de molt debat i discussió - i creguin-me Miguel podria ser molt agressiu i argumentatiu - Albert finalment va convèncer a Miguel per escriure les seves memòries. I així va ser que el manuscrit que havia de convertir-se en "Prisionero de Franco" va ser elaborat entre Miquel i Albert, i el van passar a ordinador en una habitació en desús d'un dels principals diaris populistes conservadors de la Gran Bretanya - i pagat en aquell moment per la Associated Newspapers. El llibre, "Prisionero de Franco", es va publicar el 1972 per l'editorial Rupert Hart-Davis, que havia encarregat originalment el meu llibre "The Christie File" (L'Arxiu Christie), però no va complir amb el contracte a l'últim moment a causa de la naturalesa suposadament polèmica del material.

A més de proporcionar assessorament d'ampli abast des del avortament a l'assistència jurídica a l'okupació, Miguel va jugar un paper clau en moltes de les campanyes internacionals de defensa a càrrec de la International Anarchist Black Cross en aquell moment, incloses les de Julián Millán Hernández i Salvador Puig Antich a Espanya, i Noel i Marie Murray, dos membres del Grup Anarquista de Dublín condemnats a mort a Irlanda per la seva suposada participació en l'assassinat d'un oficial retirat de Garda durant un atracament a un banc a Dublín, el 1975.

Salvador Puig Antich havia estat un assidu visitant que va acompanyar Albert i Miguel en algunes de les seves gires a Gran Bretanya. De tornada a França a l'agost del 1973 va participar en una conferència d'activistes joves per crear el grup de defensa anarquista conegut com el MIL (Moviment Ibèric d'Alliberament), i Salvador Puig Antich es va implicar en una sèrie d'expropiacions bancàries espectaculars a Catalunya i el sud de França. El setembre de 1973, però, Puig Antich va caure en una emboscada de la policia al carrer Girona de Barcelona en la que va resultar ferit i un policia franquista va ser mort a trets. Puig Antich, amb 25 anys, va ser estrangulat a la presó Model de Barcelona el 2 de març de 1974.

Després del cop militar a l'Argentina el 24

de març de 1976, Miguel va convèncer a molta gent per "perdre" els seus passaports perquè els camarades que fugien per escapar de la Junta poguéssin adoptar un canvi d'identitat temporal. El juny de 1976 va instal.lar una impremta al soterrani al Upper Tollington Park, on va imprimir diversos llibres anarquistes en espanyol, incloent "Anarquismo y Lucha de Clases" (la traducció a l'espanyol de "Floodgates of Anarchy", escrita per Albert Meltzer i jo) que distribueix a Espanya. A més de la impressió de documents d'identitat, també es van reunir un grup de joves camarades espanyols a Londres per produir el seu propi diari anarquista Colectivo Anarquista.

La tornada a Barcelona

A finals de 1970, Miguel va tornar a la seva Barcelona natal, on, finançat per l'escriptor espanyol i ex diplomàtic José Martín-Artajo, fill anarquista del ministre d'afers estrangers de Franco, Alberto Martín-Artajo, va complir una de les ambicions de la seva vida: obrir el seu propi bar, La Fragua, una antiga farga al núm. 15 del carrer de la Cadena al Raval de Barcelona - no lluny d'on uns pistolers que a sou de la patronal catalana havien abatut a trets el conegut líder de la CNT, Salvador Seguí i el seu amic Francesc Comes el 1923 - va obrir les seves portes el 1979. Igual que el Centro Ibérico, La Fragua es va convertir en una meca per als anarquistes i llibertaris de tot el món, i un important punt de trobada per als grups activistes anarquistes de l'anomenat "sector Apache" al voltant de Luis Andrés Edo a Barcelona.
La seva humanitat era el més característic de Miguel, la seva tenacitat i la seva capacitat per a perseverar i sobreviure malgrat totes les dificultats. Va ser, sens dubte, una figura força significativa per a la generació que es va radicalitzar durant els anys 60 i 70. Miguel havia anat la presó per lluitador, - i així va ser com en va sortir-. Ell no va ser tocat pels anys de baralles i batalles internes que van caracteritzar la vida del Moviment Llibertari Espanyol a l'exili.
La resposta de Miguel per a qualsevol situació extrema era sempre la mateixa - "hem de fer alguna cosa!" El seu treball amb la Creu Negra Anarquista -proporcionant ajuda pràctica als presos llibertaris de tot el món i fent de la solidaritat un trampolí eficaç per a l'acció militant- va influir en una nova generació de anarquistes no només a Espanya sinó en moltes altres parts del món, incloent Gran Bretanya, França, Bèlgica, Itàlia i Alemanya Occidental.
Jo vivia a l'illa nord de Sanday, a les Illes Orcades, durant gran part del temps que Miguel es trobava a Barcelona, però ens trobàvem sempre que podíem. El 1980, Brenda, la meva parella, se'n va anar a treballar amb ell a La Fragua durant sis mesos, responent a la seva invitació, per ajudar a millorar el menú del bar. Les habilitats culinàries de Miguel, adquirides a les presons de Franco durant els moments de gran austeritat, deixava molt que desitjar! Va ser a Sanday, una tarda de desembre de 1981, on vaig rebre una inesperada trucada telefònica de Miguel que estava de tornada a Londres, en un asil d'ancians, on rebia un tractament per una tuberculosi avançada. Va ser bo saber d'ell i xerrar sobre això i allò, però sobre res en particular, i només per aquesta raó va resultar estrany. En general, quan Miguel trucava era per disposar el necessari per fer alguna cosa o directament per fer alguna cosa. Però en aquesta ocasió es tractava simplement de parlar, res més. També va parlar amb Brenda, una vegada més sobre res en particular, i ella li va prometre escriure-li una de les seves llargues cartes al dia següent, i així ho va fer. Per desgràcia, Miguel mai la va rebre. Va morir a les primeres hores del matí següent.
La vida de Miguel García García és un bon indicador que l'anarquisme és una pràctica.
No és una teoria dictada pels "homes d'idees", ni una estratègia ideològica, sinó l'auto-activitat de gent comuna en tot el que puguin fer, en igualtat amb els altres, per alliberar les relacions socials que constitueixen les nostres vides. Miguel García García potser va viure una vida molt dura, però va ser una vida que va valer la pena, i va ser una inspiració per a tots nosaltres.

** Stuart Christie és un activista anarquista anglès. Veure la entrevista central del Catalunya 121.*

Xerrades i protestes de l'exmaqui Joan Busquets

Centre d'Estudis Josep Ester Borràs

A principis d'agost rebíem una carta de la Direcció General de Memòria Democràtica en resposta a la carta oberta de l'exmaqui Joan Busquets "El Senzill". La resposta de la Generalitat de Catalunya reconeix que «els maquis varen realitzar una coratjosa aportació a la lluita contra el feixisme i per la recuperació de les llibertats» —nosaltres ens atreviríem a dir que va ser pràcticament l'única durant els vint primers anys del Franquisme—.
Segueix la carta afirmant que la Llei 52/2007 de 26 de desembre de «Memòria Històrica» no reconeix suficientment els combatents guerrillers. Concretament la llei no preveu cap mesura indemnitzatòria en favor dels ex combatents vius i pels morts només pels que ho van fer entre l'1 de gener de 1968 i el 6 d'octubre de 1977.
A més d'aquesta perversa constricció temporal que exclou els primers resistents, hi ha un altre article que, en un moment donat, permet excloure —per sobre del temps— a maquis o grups autònoms dels setanta, es tracta de l'article 2 del Reial Decret 1803/2008 que exclou literalment «els qui hagin pertangut o pertanyin a bandes o grups armats». Finalment, conclou la carta que tot i que «la llei de Memòria Històrica no ha resolt plenament» —nosaltres diríem que gens ni mica— «la qüestió de la reparació moral i econòmica dels membres del maquis» però que les Corts espanyoles han aprovat una moció, encara per desenvolupar, encaminada a resoldre aquestes «llacunes», però clar la Generalitat no té competències per reformar aquest text.
I perquè no sigui dit, la missiva acaba afirmant que tot i que la Generalitat no té prevista cap mesura indemnitzatòria pels maquis sí que dóna suport a iniciatives per al reconeixement d'aquest col·lectiu i posa exemples com el de la ruta que estan preparant a la Catalunya Central i abastament criticada des dels nostres mitjans (vegeu el pèsol negre número 44 d'octubre i novembre de 2009 i el Combate 5 de gener de 2010) «Territori Maquis», projectes turístics buits de contingut encaminats a un desenvolupament que ni és social ni és cultural per aquests territoris i a sobre utilitzant els maquis com a excusa. Patètic.
En definitiva, una carta per dir que no pensen fer res respecte les demandes dels pocs exmaquis vius que queden. No pensen fer res perquè no volen dur la contrària als feixistes de sempre i a més els maquis no són dels seus. Una resposta que a sobre té la barra de dir que la Generalitat ja fa molt per la memòria dels maquis i que, en tot cas, als exmaquis no els donarien res per dates o per ser grups armats, en definitiva per no donar-los-hi cap benefici polític.

Pel Centre d'Estudis Josep Ester Borràs no canvia res, seguirem donant suport als exmaquis i seguirem exigint l'immediat reconeixement moral, jurídic i econòmic dels maquis. Per això, entre els dies 30 de setembre i 8 d'octubre vam organitzar un seguit de xerrades a diferents ciutats de Catalunya (Girona, Manresa, Barcelona, Girona, Tarragona, Sallent, Balaguer, Granollers i Berga) amb la presència de Joan Busquets per tal d'explicar i denunciar la situació existent, així com una concentració el 7 d'octubre a Barcelona contra la Generalitat de Catalunya i en defensa dels maquis. Uns 75 militants llibertaris es van concentrar a plaça Urquinaona i es van desplaçar fins a l'exposició del Memorial Democràtic a Via Laietana, on una delegació dels manifestants va mantenir una reunió amb responsables d'aquest organisme.

D'embolcalls culturals, fins i tot els del terra

Jordi Martí Font

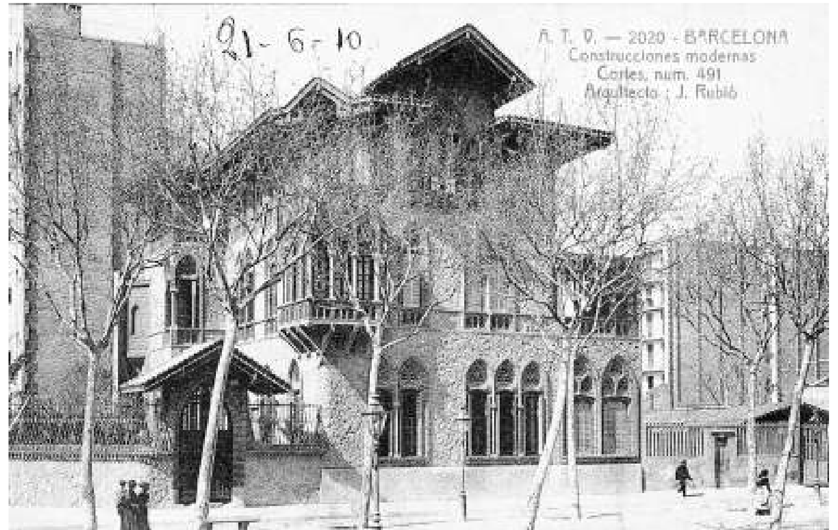
Sovint no veiem com van les coses fins que passen i és per això que quan passen, precisament, ens estranyem. Ens estranyem i ens sorprenem del fet que les masses obreres ja no vagin a la vaga quan la vaga no és només necessària sinó imprescindible. Quan dic "masses obreres" no m'estalvio la ironia ja que seria molt millor parlar d'individualitats enfrontades en perpètua competència però m'agrada aquest toc 'retro' del llenguatge. Ens estranyem que la majoria social accepti perdre drets de tota mena a favor de la banca i els rics, i ho fem sobretot perquè totes i tots sabem llegir però cada cop som més pocs que entenem el que llegim. La por, ja se sap, distorsiona fins i tot els hàbits de lectura i la comprensió dels continguts (avui m'he aixecat irònic)
Potser ho entendríem perfectament si repassèssim l'imaginari cultural de la majoria de persones (per tant, de la majoria dels treballadors i les treballadores) en aquest món fantàstic que ens ha tocat viure. I és que cap dels ídols de les masses obreres no fa mai vaga. No en fan els protagonistes de "Aquí no hay quien viva" ni en fa Coto Matamoros, no en fan els prínceps d'Espanya o la Duquesa de Alba ni en fa la Belén Esteban. És així, els referents culturals (dol anomenar amb aquest adjectiu tanta putrefacció però de cultura n'hi ha sempre de bona i de dolenta i la patètica guanya per golejada sovint) s'acaben convertint en mirall que reflecteixen i modelen la realitat. Així, uns no fan vaga i no es queixen de res perquè surten a la tele en sèries en què els conflictes personals amaguen qualsevol mena de conflicte social, de fet els segons no hi existeixen i tot es redueix a "jo estimo aquell", "ell no m'estima a mi", etc.; i altres perquè viuen en móns de luxe i exclusivitat que comparteixen amb tota la fauna de prostitutes i prostituts habituals de les pàgines de paper de les revistes del cor i de la premsa esportiva. Aquests tampoc fan vaga. Mai no hi ha conflictes socials en el món que ens dibuixen i que sempre tenim tendència a imitar, els humans, totes i tots. Per què, doncs, si els models que ens donen són tan nocius ens els donen? No cal que respongui jo, ja us heu respost vosaltres mateixes.
Canviem de tema. O no.
Des de les esquerres diverses i plurals, massa sovint hem perdut el temps en baralles estèrils sobre pura estètica i en això els capitalistes també ens han fet alguns gols per l'escaire i d'altres de l'alçada d'un campanar. També és cert que des de sempre qui ha tingut diners ha marcat la moda o els corrents estètics contractant i tenint a sou qui creava la representació de la realitat de forma artística. Qui excel•lia en tot allò relacionat amb la creació era assalariat de qui manava per tal de controlar-ne l'obra, el contingut i tenir-lo al seu servei, alhora que la seva força creativa esdevenia purament propagandística, tant si el resultat final era religiós com si estava relacionat amb la representació del poder dels amos, les seves famílies... Ara, bancs, caixes i multinacionals diverses d'arreu del planeta tenen els ulls oberts com a plats per xuclar tendències i aportacions noves o no tan noves per tal de refermar els seus discursos capitalistes i autoritaris. Són la continuació de nobles, burgesos.... I tal com deien els Negu Gorriak, cada cop sorprèn més la rapidesa que té el sistema per assimilar la darrera distorsió. Tenien i tenen raó.
La creació artística no compta amb representacions que puguem assimilar a esquerra o dreta, tot i que sèries de televisió, divos i dives de tertúlies infumables i artistes diversos sí que traspuen molt sovint feixisme, racisme i masclisme. Ara bé, no tot ha de ser així sempre. Sabem i hem vist com les i els artistes, els creatius i tota mena de gent relacionada amb la cultura pot anar de la mà de qui vol el canvi social. De la mateixa manera que també pot anar-hi de qui demana i exigeix mantenir el domini damunt de les nostres realitats socials. Depèn només dels tractes que els fem, de la força que tinguem i, sobretot, del poc elitistes que ens vulguem.
Si demà tenim capacitat i enteniment per esdevenir creadors i acollidors de realitats artístiques, culturals i significatives de tota mena, de tota mena, podrem dotar les nostres lluites dels referents suficients per no viure tan sols en el món de la ideologia i, per tant, de transmetre no només davant dels grans fets o dates sinó permanentment.
Només si aconseguim això podrem plantejar-nos un canvi global. No és impossible però cal treballar-ho sense descansar.

> EL FAR

2) La Universitat Popular

Ferran Aisa

Després de posar en marxa el CENU, per tal de tenir cura d'una educació realment del poble, la revolució va continuar bastint els fonaments de la nova societat. Un altre dels projectes del moviment obrer català es veia també recompensat, l'agost de 1936, amb la constitució del Comitè pro Cultura Popular. Aprofitant l'ocupació de l'antic Seminari del carrer de la Diputació per les Joventuts Llibertàries de Barcelona, aquestes van convocar una reunió a les delegacions d'entitats juvenils i culturals per tal de constituir aquest Comitè amb l'objectiu d'organitzar una àmplia tasca entre les classes obreres i populars de Catalunya i estendreu després a la resta de la Península. El Comitè va quedar constituït el 20 d'agost amb la representació de les entitats i persones següents: J. Riquer Palau i J. García Mayo (Joventuts Llibertàries); Lluís Fernández i Leda Imbert (Joventuts Socialistes Unificades); Ricard Baldó i Josep Pallarol (Federació Escolar de Consciències Lliures); Dr. F. Martí Ibáñez i Sadurdí Torra (Associació d'Idealistes Pràctics); Dr. Gabriel Capo i Alfred Badia (Ateneu Enciclopèdic Popular); Andreu Pedrós i Simó Ermengol (Ateneu Politècnic); Iglesias i Cortés (Col·legi Lliure d'Estudis Contemporanis); Bernat Esparza i Àlvar Pérez (Associació Universitària Obrera); Maria Requiso i David Bover (Ateneu Enciclopèdic Sempre Avant); Arquímedes Gallardo (C.R. Joventuts Llibertàries); Amador Franco (F.L. Joventuts Llibertàries) i dos membres pel Foment de Cultura Popular.
Un dels primers punts aprovats pel Comitè pro Cultura Popular fou arreglar l'edifici del Seminari per incloure la Universitat Popular, també s'establí les primeres passes per sostenir relacions amb la Universitat oficial, i per tal de garantir l'èxit de les classes es va encomanar la direcció del professorat al CENU. El Comitè, a proposta de les Joventuts Llibertaries, va acordar també organitzar una biblioteca pública a un altre local ocupat, la Casa Golferichs situada a la Gran Via cantonada Viladomat. El Comitè pro Cultura Popular féu la seva presentació a Barcelona, en un acte celebrat el diumenge 23 d'agost al Teatre Poliorama amb el lema: "Cultura per al poble" i "el poble tindrà la seva Universitat". A l'acte s'aplegà una gran quantitat de públic, majoritàriament jove, que va vibrar amb els eslògans de llibertat i cultura. La presentació, que fou radiada per les emissores de la Generalitat de Catalunya,va contar amb la paraula dels principals promotors de la Universitat Popular: Riquer i Palau, Bernat Esparça, Gabriel Capo, Emília Vaquer, Simó Armengol, Amador Franco, Jesús Fuentes i Fèlix Martí Ibáñez que va tancar l'acte: "La Universitat Popular que anem a bastir -digué- no establirà cap mena de dualisme respecte a la Universitat oficial. Ans al contrari, aquesta serà una continuació d'aquella. La Universitat Popular fornirà una cultura bàsica fonamental que servirà per a l'ingrés als estudis superiors de la Universitat. Crearem també unes Missions Culturals que, proveïdes d'equips de professors, teatre, ràdio, etc., recorreran tots els pobles de Catalunya i d'Espanya després, en una tasca intensa de difusió de la cultura popular". El Comitè pro Cultura Popular es va dirigir en un comunicat a totes les entitats, institucions, partits polítics i sindicats perquè donessin suport a la constitució de la Universitat Popular, que amb paraules de Martí Ibáñez era "la pedra bàsica de l'edifici de la revolució". J. Riquer Palau, a la pregunta del periodista Guifré Bosch sobre la missió de la Universitat Popular, respongué: "Es, ben clarament la d'educar el poble. A aquest efecte es donaran una sèrie d'ensenyaments que ja s'han detallat i que contribuiran a incorporar la classe obrera a la cultura. Aspirem a que els nostres ensenyaments suprimeixin els del batxillerat, que serà substituït per la cultura general i que l'obrer que hagi cursat a la Universitat Popular una carrera serà ben apte per a ella, encara que aquí no expedirem títols, però si el vol pot, sense altres tràmits, passar a la Universitat de Catalunya, on se li lliurarà el títol corresponent previ examen. Així, educat el poble, la nostra revolució serà consolidada en aquest aspecte tan important de la cultura".

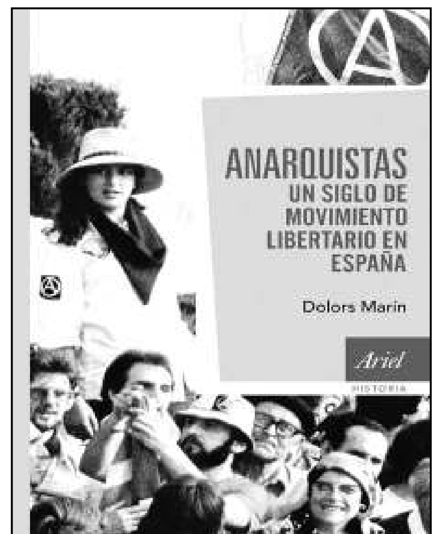

Dolors Marín, historiadora de l'anarquisme

Salvador Palomar

M'acaba d'arribar –ja el podeu trobar a les llibreries– el llibre "Anarquistas, un siglo de movimiento libertario en España", publicat per Ariel. L'autora és l'amiga Dolors Marín, amb qui he compartit recerques i alguna publicació. No us faré ara el comentari d'un llibre que encara no he tingut temps de llegir però que, pels continguts, es mostra força interessant. Primer, perquè no es limita a parlar només de la CNT. Més enllà de la que ha estat l'organització sindical més potent –d'un país? del món?–, l'anarquisme espanyol –que té molt de català i que alguns anomenarien ibèric– abasta moltes altres organitzacions i moviments.
Dolors Marín, en la seva línia habitual, ens presenta aquest ric mosaic, apropant-nos a la importància de les llengües planificades –com l'esperanto– en l'internacionalisme proletari, de les experiències de vida sense estat, del cooperativisme, i força de l'associacionisme i la cultura llibertària, de les vetllades al cançoner, la poesia o les novel·les, amb una referència concreta a la família Montseny-Mañé. A partir d'aquí, el llibre fa un repàs més cronològic de la història del moviment llibertari al primer terç del segle XX, al temps de la Guerra Civil –dedicant un capítol a l'experiència de les col·lectivitzacions–, el franquisme, fins arribar al moment de la legalització de la CNT, amb un final ben propi dels opuscles llibertaris de totes les èpoques.
Marín és una treballadora incansable, amb una bona pila de materials inacabats –d'això en puc donar testimoni–, però sempre oberta a nous projectes, amb moltes idees, i que no sap massa dir que no a cap proposta d'activitat.
La seva és una aproximació oberta a l'anarquisme, tan lluny de la fredor acadèmica –i, a cops, malintencionada– com de l'exaltació hagiogràfica que caracteritza moltes històries del i sobre el moviment llibertari. Militant de la revolució social des de la cultura, defugint sectarismes i sigles –les coneix totes, això sí–, ha tingut la virtut de fer descobrir els valors de l'anarquisme, o la tasca social realitzada pels anarquistes, a persones, en principi, ben allunyades de la Idea.
En definitiva, que el llibre m'interessa i crec que m'agradarà quan el llegeixi sencer, més enllà d'una primera ullada i la lectura de fragments concrets –per cert, el final dels agraïments ja diu molt del tarannà de l'autora– i d'una dedicatòria que, a més de la família, s'adreça als anònims. Si us ve de gust, el llegiu i us en formeu la vostra pròpia opinió crítica, podem debatre. Com pertoca.

Receptes...

Saltat de bolets amb aroma de julivert (*)

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

800 grs de bolets variats segons la temporada
4 grans d'all
Sal
4 cullerades de julivert fresc picat
Oli d'oliva
1 tassó de vi de Madeira

Elaboració:

Fer nets el bolets, sense rentar-los amb aigua. Trossejau-los amb les mans i salau-los.
Posau els alls picats en una paella amb oli i, quan comencin a agafar color, afegiu els bolets. Quan s'hagi evaporat l'aigua que amollen, afegiu-hi el julivert i flamejau-los amb el vi de Madeira. Serviu-los immediatament.

Bon profit!

(*) Aquesta mateixa recepta també es fa a Mallorca només amb esclata-sangs.

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

Què bonic que és viure

Joan Canyelles Amengual

No m'he tornat boig. No trontollen les meves conviccions anticapitalistes ni les meves tendències anarquistes. Diré ràpidament que el que em mou a parlar d'aquesta extraordinària pel.lícula de l'any 1946, Què bonic que és viure (It's a wonderful life), dirigida per Frank Capra, és la visió corrosiva que Capra ofereix de la banca, i la necessitat de que existeixin entitats alternatives més properes a la gent i que no solament tenguin com a finalitat l'afany de lucre.

Suposo que totes i tots coneixeu l'argument i que l'heu vist alguna vegada: a la petita localitat de Bedford Falls, en la vesprada de Nadal, George Bailey un bon home, és a punt de suïcidar-se davant l'imminent fallida de l'empresa familiar. Un "àngel" que es diu Clarence ha de baixar del cel per evitar-ho i així, de passada, guanyar-se les "ales" que encara no ha aconseguit. Abans de que baixi a l'"àngel", li és explicada la vida de George fins arribar a la situació desesperada en la que es troba. Ha sigut un home generós que ha pensat sempre més en amb els altres que amb ell mateix.

Clarence es llança al riu per a que George salti a salvar-li la vida i així evitar que es suïcidi. Després, en un moment donat George expresa el seu desig de no haver nascut, perquè pensa que hagués sigut millor per tothom i per ell mateix. Aquest desig li és concedit i podrà comprovar com seria la ciutat de Bedfor Falls si realment no hagués vingut a aquest mon.

Per tant la pel.lícula es mou en dos nivells: el de la realitat, (fins que George es a punt de treure's la vida), i el de la fantasia (quan apareix l'àngel). Fantasia terrorífica, per altra banda.

És evident que el principal motiu de Capra per fer aquesta pel.lícula no era criticar la gran banca i l'especulació immobiliària. La seva intenció (com elll mateix va manifestar) era dir que cap home ni cap dona s'han de sentir fracassats si tenen amics i amigues, que totes les vides tenen sentit i que afecten a les persones que les envolten. En definitiva volia fer una pel.lícula que fes que la gent tingués autoestima i que es sentís necessària.

Sovint parlam del punt de vista des del que està feta una pel.lícula, des de quina òptica la fa el director. Però, existeix també el punt de vista del que la mira, de l'espectadora o l'espectador.

És a dir, tenim la llibertat d'interpretar el relat cinematogràfic de manera diferent a com aquest ha estat concebut.

Quantes vegades no mos ha interesant més una història secundària que la principal, d'una pel.lícula?. Per posar algun exemple: a "El hijo de la novia" de Juan José Campanella, sembla que el protagonista és Ricardo Darín, com ho indica el mateix títol, però es evident que el que quedarà d'questa pel.lícula és la història d'amor entre Hector Alterio i Norma Aleandro (actuacions totes dues estratosfèriques). A "Delictes i faltes" (Crimes and Misdemeanors 1989) de Woody Allen, podria parèixer que el protagonista és el personatge interpretat pel mateix Woody Allen però a mi em sembla que la principal línia argumental és la que condueix al personatge de Martin Landau (una de les seves millors composicions) a encarregar l'assassinat de la seva ex-amant quan ella l'amenaça amb fer pública aquesta relació; la seva intensíssima sensació de culpa, els remordiments que al principi no el deixen viure i la posterior relaxació d'aquest sentiment fins arribar gairebé a la seva desaparició.

Dic tot aixo perquè crec que la pel.lícula de Capra admet moltes interpretacions. Sota l'aparença d'un conte nadalenc (el guió està basat en un relat curt que Philip Van Doren Ster va enviar als seus amics com a felicitació de Nadal amb el títol "The Greatest Gift") s'hi amaga des del meu punt de vista una visió terrorífica del capitalisme salvatge.

Donald Willis en el seu magnífic treball sobre Capra comenta que la influència de George Bailey en la vida de la seva ciutat es exagerada. Potser sigui cert, però jo crec que la ciutat que recorre George després de que se li concedeixi el desig de no haver nascut, no és tan sols el producte de la seva absència com a persona, sinó de tot el que representa. Es a dir Pottersville no es altre cosa que el capitalisme sense cap mena de contrapoder, una ciutat deshumanitzada, corrupte i dolaritzada.

George ha renunciat als seus anhels i als seus somnis (vol recorrer món i convertir-se en arquitecte) precisament per això. Desitja amb totes les seves forces fugir de Bedford Falls però sap que si ho fa la ciutat quedarà en mans de Potter. (Alguns crítics han vist en aquesta renúncia un cant a la resignació i al conformisme). Per dir-ho de manera molt esquemàtica: Potter representa el BBVA i George la "Caixa Colonya".

Hi ha una escena que a mi sembla revolucionària: el dia en que George ha de partir de viatge de noces, s'escampa el rumor de que la seva empresa ha fet fallida. Ell hi acudeix per saber el que està passant i es troba a la gent que va a retirar els seus estalvis. Intenta convèncer-los de que no ho facin perquè això seria donar-li el monopoli absolut a Potter i ja no hi hauria cap alternativa al seu poder. Però la gent està espantada i insisteix en retirar els seus diners. En aquell moment Mary (la seva dona), treu els seus estalvis pel viatge de noces i els posa a disposició de tothom. Al principi la gent vol retirar la totalitat dels seus dipòsits però George els convenç de que agafin només el que necessiten. De manera conscient o inconscient s'ha desenvolupat en aquesta escena una vella premissa anarquista "a cadascú segons les seves necessitats".

I a punt d'acabar la pel.lícula hi ha un acte d'immensa solidaritat que es podria considerar suport mutu. George necessita recuperar els 8000 dòlars que el seu oncle Willi li ha entregat en un descuit a Potter (i que ell, naturalment s'ha quedat) per evitar la fallida de la seva empresa i probablement la presó. La gent acudeix a ajudar amb el que pot. Aquest acte de solidaritat deixa més palesa si cal la inhumanitat de Potter (de la banca, del capitalisme).

Ja sé que Capra no pretenia de cap manera fer una proclama anarquista i que el que acabo d'explicar és una interpretació interessada del seu discurs cinematogràfic.

Però no m'he inventat cap fotograma i el que sí es cert es que en les seves pel. lícules hi ha molt sovint una preocupació per l'abús de poder de les èlits polítiques i econòmiques. Els seus herois solen esser homes senzills, idealistes, i amb freqüència infantils, despresos de qualsevol ideologia que no sigui la democràcia i completament allunyats de tot el que pugui semblar revolucionari. No volen canviar el sistema sinò les persones que el deixen funcionar. També hi ha la preocupació per la vivenda i la denúncia de l'especulació immobiliària (dos exemples d'això serien "Viu com vulguis" (You can't tale it with you 1938) i "Cavaller sense espasa" (Mr. Smith goes to Washington 1939).

De Capra s'han dit moltes coses, se l'ha qualificat amb les més contradictòries tendències ideològiques: la comunista, la feixista, la populista, la socialista..... No crec que cap d'aquestes afirmacions siguin certes. Pens, senzillament que era un demòcrata convençut, i que estava molt proper a les polítiques dutes a terme per Frankiln D. Roosevelt, amb el seu famós "new deal" (nou contracte).

Sovint se li han criticat els seus finals feliços. Sembla que Juan Antonio Bardem es referia a ell de manera despectiva anomenant-lo "l'àvia Capra". No deixa d'esser cert que en algunes ocasions la seva ingenuïtat és oceànica. Però com diu Tino Pertierra, si després del calvari que solen passar els seus personatges, les seves pel·lícules acabessin malament, probablement no n'hauria estrenat més de mitja dotzena.

Per anar acabant: a mi "Que bonic que es viure" em sembla una obra mestra. De ritme narratiu impecable i amb unes interpretacions portentoses de tots els actors i actrius que hi treballen (James Stewart està francament descomunal). Una brillantíssima posada en escena que deixa constància d'un immens talent cinematogràfic. Capra es sense dubte un dels "grans". I aquesta, la seva millor pel. lícula.

Fitxa tècnica

D: Frank Capra
G: Frances Goodrich, Albert Hackett i Frank Capra sobre el relat de Philip van Doren Stern "The Greatest Gift"
Ft: Joseph Walker i Joseph Biroc; Pr: Frank Capra
Ms: Dimitri Tiomkin; Int: James Stewart, Dona Reed, Lionel Barrymore, Thomas Mitchel, Henry Travers, Ward Bond, Beulah Bondi, Frank Faylen.

> DES CARTES MAUDITES

Puresa

Carlus Jové

Puresa és una paraula que s'acostuma a emprar de forma recurrent en determinats ambients i discursos, sense acabar de determinar-se'n mai el sentit, com si, de fet, el seu significat fos autoevident. Es parla de puresa de l'art –o de l'obra artística–, de la llengua, de la nació, de la ideologia, etc. És una d'aquelles paraules potents que es llancen esperant algun tipus de reacció, ja sigui d'assentiment o de rebuig; una paraula d'aquelles que obliguen els interlocutors a alinear-se. Perquè és clar que qui no assenteix amb la puresa, ho fa amb la impuresa, i això no sempre convè…

Un mot derivat de puresa i de gran interès històric és el de depuració. La depuració, emperò, més que un concepte és una pràctica que voluntàriament o involuntària duem a terme amb l'esperança de, com a mínim, desfer-nos d'una certa quantitat d'impureses i, a ser possible, assolir la puresa. Però és possible que la depuració esdevingui no un mitjà, sinó una finalitat per ella mateixa, passant a ésser el nucli vertebrador de tota activitat o, més encara, l'activitat pròpiament dita. Hi ha artistes que es passen tota una vida depurant i depurant, intentant assolir un art que mai arriba, fins que al final algú s'atreveix a dir-los: "la teua activitat depuradora ja és art, l'art no és més que el camí de la depuració constant de l'obra". I això que tant tranquilitza a l'artista, intranquilita al filòsof car, si l'art és el camí de la depuració, què hi ha al final del camí? Silenci.

Sigui com sigui, la idea de puresa segueix alimentant esperances i… camins. Fins i tot alguns camins deixen de caminar-se per no caure en la impuresa, per no embrutar-se, per romandre impoluts i no emmerdar-se les mans. Però crec que és important dir que sempre ens embrutim les mans, fem el que fem. I fins i tot quan no fem res. Embrutar-se forma part de l'estar viu, i el de puresa és un concepte estàtic en un món on res es queda quiet ni un instant.

Probablement la magnitud de la tragèdia no sigui exactament la que ens pensem. Potser realment tot és una qüestió tan vulgar com si s'aixeca o no s'aixeca, com si em correspon o no em correspon. Potser la veritat, de trobar-se en algun lloc, està més de la banda de Monzó que no pas de la de Plató. Potser la puresa és l'excusa per no acceptar que tot plegat és tan estúpid i mancat de sentit que, precisament per això, val la pena fer-se'n càrrec.

A voltes amb l'activisme telemàtic

Xavier Roijals

De fa temps se senten un altre cop crítiques, en algun cas penso que injustificades, contra un anomenat "activisme telemàtic", veurem que tenen una part de raó, i una part que no. Repassem alguns fets que han succeït en aquestes últimes setmanes que poden ajudar-nos a entendre què podria ser aquest "activisme telemàtic".

Wikileaks ha tornat a publicar milers i milers de documents filtrats del Pentàgon que desvetllarien la pràctica de la tortura per part de les forces armades dels Estats Units a l'Iraq. O bé, en un àmbit molt diferent, Padawan, l'empresa familiar d'Ana María Méndez (propietària de la popular botiga d'informàtica Traxtore del carrer Sepúlveda de Barcelona) ha aconseguit en instàncies jurídiques europees (Tribunal Europeu de Justícia) que la cort hagi determinat que "la recaptació del cànon digital, com s'aplica a Espanya, és indiscriminat i abusiu".

En el primer exemple, Wikileaks ha aconseguit el somni que molta de la gent que es dedica al periodisme i a la comunicació, polititzada i "alternativa" o no, ha tingut tota la vida: desvetllar les iniquitats i maldats dels poders públics. És clar que això no és ben bé del tot periodisme, perquè una cosa és publicar les fonts i una altra elaborar un discurs i unes conclusions que pugui entendre tothom sobre el material d'aquestes fonts. En tot cas, tots estarem d'acord en què aquest seria un exemple molt vàlid del què seria "activisme telemàtic" ideal. "Nosaltres" com a tals hem tingut ben pocs exemples de gols per l'escaire d'aquesta volada i per cert que en format no telemàtic. Un cas seria per exemple el del setmanari "Arbetaren" (http://www.arbetaren.se) de la nostra organització sindical germana SAC de Suècia (http://www.sac.se/), que durant la Segona Guerra Mundial va ser de les publicacions que van tenir el coratge de denunciar el trànsit de tropes alemanyes pel bell mig de Suècia, violant per tant els acords de neutralitat de l'estat suec i ocasionant un escàndol considerable amb aquesta revelació. Podríem entendre per tant aquest "activisme telemàtic" com la transposició ideal de l'activisme informatiu i periodístic de tota la vida, ja sigui a la premsa escrita, ràdios lliures i comunitàries, etcètera. El component telemàtic seria per tant simplement l'element en el qual es desenvolupa aquest activisme, que hauria passat de les ones hertzianes i del format paper a la xarxa Internet. Un mitjà que supera àmpliament els formats anteriors al permetre la interactivitat entre emissor i receptor del missatge.

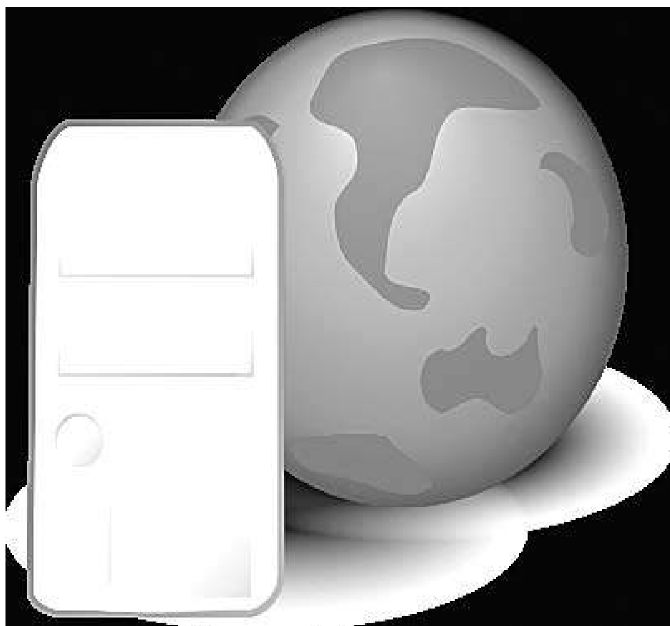
El segon exemple, el de la "victòria europea" d'Ana María Méndez de Traxtore, ens podria servir per albirar els límits de l'activisme telemàtic. Fa anys que en sentim a parlar arreu i a totes hores de la SGAE, i no precisament en termes positius. Aquesta mala maror de fons que arrossega aquesta societat, probablement ben merescuda -més enllà del debat sobre la pervivència de conceptes tals com "drets d'autor" en l'època del coneixement compartit- per un excessiu propòsit recaptador que fa que no es respectin ni petits negocis familiars (perruqueries, bars) ni tampoc escoles ni actes solidaris.

En tot cas, contra la SGAE hem vist de tots colors, festivals, concerts, jornades, manifestacions, fins i tot netstrikes (manifestacions virtuals contra el seu lloc web), i etc. I no hi ha hagut manera, ha hagut de ser l'actuació puntual i jurídica d'una particular, la citada Ana María, al Tribunal Europeu de Justícia, allò que ha posat algun fre (de moment, que hem de veure encara que dictarà l'Audiència de Barcelona) a la seva voracitat recaptadora. Això dóna que pensar.

I és que, els límits de l'"activisme telemàtic" són precisament aquests, quan es vol prendre el mitjà per una finalitat en sí mateixa. L'activisme telemàtic és una eina més, molt útil per les organitzacions i moviments socials, que pot aconseguir fins i tot mobilitzacions massives puntuals (manifestacions contra la guerra, manifestacions del 13-M de 2004). Que pot modificar profundament l'opinió pública (cada cop més telemàtica): per exemple la citada victòria del govern socialista (sí, el govern del "no nos falles", i després mira...) el passat 2004, producte de la gestió pitjor que pèssima dels atemptats de l'11-M per part del govern Aznar, però també de la mobilització massiva de la població de manera autònoma via eines telemàtiques.

O el seu ús intensiu per part del candidat demòcrata Obama per guanyar unes primàries i començar la seva cursa cap a la Casa Blanca ...però també utilitzades de manera molt intel·ligent per part de la ultradreta "liberal" -com es fan dir ara els fatxes de tota la vida-, ja sigui allà (Tea Party) o aquí (Libertad Digital, Peones Negros, etc).

Per tant, veiem com l'activisme telemàtic és simplement un mitjà nou, però que permet múltiples sinèrgies comunicatives i organitzatives. Aquest camí, el d'entendre com aplicar aquests mitjans, malauradament no hi ha cap més manera de practicar-lo que el de l'assaig i error. Fa anys tots els llocs web de l'anomenada web 2.0 van permetre publicar comentaris a les seves notícies. Ara molts es deuen estar penedint, veient com els comentaris no en tenen cap mena d'interès, quan no directament porten problemes legals als llocs web al fer-los servir alguns lectors per vomitar insults i amenaces. Ara mateix, em consta que algunes ONG d'àmbit estatal tenen persones a plena dedicació portant el twitter i el facebook de l'organització. Molts es portaran les mans al cap, potser per la perversitat del canal facebook, però s'ha de reconèixer que és el signe dels temps: comunicar però també interactuar amb els lectors i afiliats de la teva organització d'una manera ja no i mai més unidireccional.

"Què pagui Pujol!": un llibre sobre la Barcelona punk dels anys 80

Notícies del Front

"Què pagui Pujol!. Una crònica punk de la Barcelona dels 80" és un relat viscut i trepidant, amb noms i cognoms, i d'alt contingut batallant, editat per La Ciutat Invisible amb la col·laboració de Hace Color.

Es tracta d'una crònica plena de referències musicals i localitzada a espais mítics de la capital catalana, molts d'ells desapareguts i esborrats de la memòria oficial, d'una ciutat en constant lluita per fer desaparèixer tot rastre de dissidència.

Un collage narratiu que combina la recerca històrica i autobiogràfica, amb un acurat esforç per retractar el moviment punk de principis dels 80 del segle XX, a partir de fotografies, cartells i octavetes, fanzines i retalls de premsa.

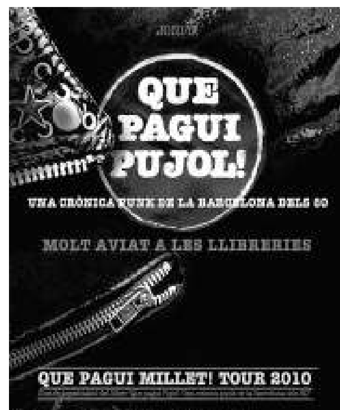
El protagonista del llibre és el propi autor: un Joni D. adolescent i punk, que ens condueix des de l'irreverent escena musical alternativa i les primeres okupacions, fins a les mobilitzacions autònomes en contra de l'OTAN i el servei militar.

La història de deu anys que comença amb les primeres emissions de les ràdios lliures, i acaba amb el naixement de diversos projectes autogestionaris vinculats als moviments socials barcelonins.

Un treball militant i resistent que ens mostra el pes i la significació de les contracultures urbanes, tot qüestionant l'estratègia de l'amnèsia orquestrada durant la Transició.

El podreu trobar a La Ciutat Invisible (C/ Riego 35, 08014 Sants-Barcelona. Telèfon: 932989947, http://laciutatinvisible.coop/) a partir del 28 d'octubre, i a les llibreries a partir del mes de novembre.

Durant tot el mes de novembre té lloc una gira de presentació del llibre sota la denominació "Que pagui Millet! Tour 2010", amb actes a diverses ciutats de Catalunya i barris de Barcelona.

Llibres

El Estado y la conflictividad político-social en el siglo XX
Claves para entender la crisis del siglo XXI

Ramón Fernández Durán
Virus editorial. 2010

En el segle XX, la institució de l'Estat s'àmplia al món sencer, sobretot amb la irrupció d'un gran nombre de nous Estats després de la fi del domini colonial europeu, i ho fa en la seva forma d'Estat-nació de tall capitalista que arriba a el seu apogeu amb l'ensulsiada de la Unió Soviètica. Es passa d'un Estat fortament liberal a inicis del segle XX, a un Estat social a la meitat del mateix —sobretot en els territoris centrals occidentals—, per a acabar altra vegada amb un tipus d'Estat de tall «neoliberal» a la fi del segle. Això significarà el desmantellament de moltes de les conquestes polítiques i socials aconseguides, i provocarà una creixent crisi de legitimitat institucional sobretot en la Perifèria, on la seva presència i arrelament era molt menor.
L'Estat sembla viure un període de glòria, arrossegat per la fe en el progrés i l'augment sense fre del consum energètic, en els països centrals després de la Segona Guerra Mundial, però comença el seu declivi entorn del 68, les revoltes del qual marquen així mateix l'erosió imparable de les burocratitzades formes d'oposició de la Vella Esquerra. Això explica el naixement a la fi de segle del Moviment per la Justícia Global, caracteritzat per una manera diferent d'entendre l'acció política i per una presència destacada dels moviments camperols i indígenes i de les demandes del Sud Global, que desplaça encara més la centralitat obrera prèvia.
Es va obrint camí, així mateix, un discurs «antidesarrollista», que té en compte l'enorme diversitat de subjectes, territoris, tradicions i realitats que componen el món i que xoca frontalment amb el nou capitalisme global que pretén aplicar una recepta única a escala planetària. No obstant això, paral·lelament s'assisteix a l'auge dels fonamentalismes de tot tipus i de moviments socials fortament regressius, de reafirmació d'elements identitaris locals o regionals —religió, cultura, etnicitat, nacionalitat, etc.— que, en molts casos, ensombreixen les dinàmiques de contestació global a l'Estat capitalista hegemònic.

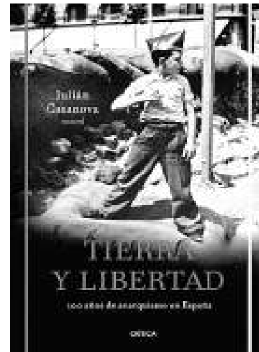
El lado oscuro de Google
Historia y futuro de la industria de los metadatos

Ippolita
Virus editorial. 2010

Entre les bondats que Google difon de si mateixa no estan les 133 webs censurades a Europa, la submissió a les pressions censores del Govern xinès o la cancel·lació de la publicitat del grup ecologista Oceana 36 per a evitar problemes amb un dels seus inversors: la Royal Caribbean Cruise Lines. Solament tres exemples de com Google Corporation viola els principis de neutralitat i llibertat d'accés i expressió en la Xarxa per a salvaguardar els seus propis interessos.
La imatge sòbria i lluminosa de la seva pàgina principal oculta un inrevés més prosaic i tèrbol en el qual s'endinsa El costat fosc de Google. «Don't be evil» (no siguis dolent), el lema de capçalera de la multinacional que va voler ser un «gegant bo», entra en oberta contradicció amb l'agressivitat de la seva política empresarial.
El fitxatge multimilionari del directiu de Microsoft Kai Fu-Llig, dipositari d'importants secrets industrials, o l'oferta de 50 milions de dòlars a AOL a canvi de trencar el seu contracte amb Yahoo!, mostren fins a quin punt Google ha assimilat les regles de joc de les grans corporacions.
Però en la seva estratègia d'expansió, Google també s'aprofita de la filosofia del programari lliure per al seu propi benefici. Fa un ús selectiu del codi obert per a modificar programes les millores dels quals no fa públiques, posa a disposició lliure dels programadors eines que li permeten controlar i apropiar-se del treball realitzat amb elles, i ofereix als seus treballadors un 20% del temps de treball per a investigacions pròpies, que passen a ser propietat exclusiva de l'empresa.
Des que en 1996 Larry Page i Sergei Brin van desenvolupar un dels algorismes més famosos i millor guardats del món, el Page Rank (TM), Google ha consolidat el seu caràcter de gran empresa fins a convertir-se en el principal aspirant al monopoli de la informació en l'era digital.
Això, en part, ha estat possible gràcies als gegantescs ingressos proporcionats per un model de publicitat personalitzada, basada en els perfils que la màquina Google dibuixa dels usuaris, utilitzant el rastre que aquests deixen amb l'ocupació diària del cercador i altres serveis d'ús gratuït.
El col·lectiu Ippolita mostra la clara ambició hegemònica de Google i, amb ella, un dels principals perills de la nostra era: la concentració en unes poques mans de l'accés a la informació i la tecnologia, posant en risc un sens fi de drets ja coartats en el món material i seriosament amenaçats en l'espai virtual.

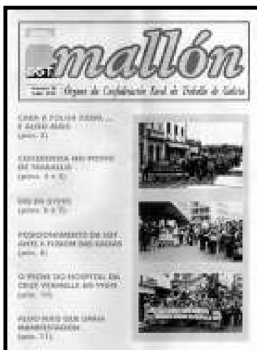
Tierra y libertad.
100 años de anarquismo en España

Julián Casanova coordinador
Editorial Crítica. 2010

El centenari de la fundació de la CNT és un moment adequat per a fer un balanç històric de la complexa trajectòria de l'anarquisme espanyol: de les seves diverses manifestacions, les seves formes d'organització, les seves lluites i les seves idees tant importants en el transcurs de la història del segle XX. Tal és el propòsit d'aquest volum, coordinat per Julián Casanova i realitzat per una sèrie de prestigiosos especialistes, en que José Álvarez Junco estudia la filosofia política de l'anarquisme espanyol; Clara I. Lida, la història de la Primera Internacional a Espanya; Rafael Núñez Florencio, els anys del terrorisme; Carlos Gil Andrés, els orígens i consolidació de la CNT; Julián Casanova, l'anarquisme durant la Segona república i la guerra civil; Mary Nash ens parla de les llibertàries i l'anarcofeminismoe; Alicia Alted Vigil, de l'exili dels anarquistes; Javier Navarro Navarro, de la cultura anarquista a Espanya i José Luis Ledesma, finalment, ens ofereix els perfils biogràfics de vint dels representants més destacats del moviment llibertari.
Julián Casanova és catedràtic d'Història Contemporània en la Universitat de Saragossa, i autor de diversos llibres sobre anarquisme, moviment obrer i història d'Espanya.

Revistes

MALLON

Revista de la CGT de Galicia, actualitat sindical i social, articles d'opinió, mallon@cgtgalicia.org

DIRECTA

Setmanari de comunicació alternativa, actualitat dels moviments socials i crítica social, www.setmanaridirecta.info/

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans, actualitat social, política i cultural, informació internacional, www.laccent.cat

LIBRE PENSAMIENTO

Revista d'anàlisi i reflexió editada per la CGT, núm. 65 dossier "Deriva y rumbo sindical", www.librepensamiento.org

Agenda Llibertària 2011

Ja ha sortit al carrer l'Agenda Llibertària 2011. El Preu de venda al públic de l'Agenda Llibertària és de 8 euros. A partir de 10 agendes es fa el 30% de descompte i no es paguen les despeses d'enviament. Pagaments contra reembossament o dipòsit segons la comanda. Per menys de 10 agendes es cobren les despeses d'enviament pel que recomanem que la compreu a la distri, sindicat o ateneu que tingueu més proper.
Comandes: Tel. 938 216 747 - agenda@berguedallibertari.org

Àngel Muerza, mestre de l'Escola Lliure. In memoriam

Joan F. López Casasnovas

La duien forta contra els mestres d'escola. Quan entraven als pobles, els primers que se'n duien "a passeig" eren ells, juntament amb l'alcalde, sindicalistes i gent d'esquerres. Assassinant-los, es creien que mataven el coneixement, la consciència. Però aquell i aquesta renaixen de les fosses comunes com l'au fènix. A Espanya, més tard que d'hora, és ver.
Gràcies a una iniciativa de la CGT i amb permís de l'Ajuntament de Ciutadella (Menorca), a l'edifici del Jutjat, des del diumenge 10 d'octubre hi ha una placa - pagada amb subscripció popular- que recorda a tothom que passi pel Camí de Baix suvora el port ciutadellenc, que allà hi va haver des de 1913 una Escola Racionalista, que el 1939 va ser incautada i convertida en camp d'esports. A la placa, al costat del nom dels mecenes, figura el del qui en va ser el darrer mestre: Àngel Muerza Esparza, madrileny, 30 anys, casat amb Maria Canet i pare d'una criatura en gestació, que ella no va poder infantar en conèixer l'afusellament del seu marit a la presó de la Mola dia 18 de febrer de 1939, nou dies després que Menorca fos retuda a Franco. El seu crim? Diuen que era un bon mestre i una excel·lent persona.

IVAN MIRÓ I GUIFRÉ RODÉS, MEMBRES DELS PIQUETS DEL 29-S A SANTS

"Les detencions no podran evitar que avanci l'espai de revolta dels precaris"

L'èxit del 29-S ha estat aplegar també sectors socials precaris als que no arriben CCOO i UGT

> LA FRASE...

"Cal un moviment social ampli que organitzi tot el malestar i la ràbia"

Alex Tisminetzky (L'Accent)

L'activitat dels piquets informatius el matí de Vaga General va haver de superar en la seva tasca els impediments dels Mossos d'Esquadra, que en diverses càrregues policials van detenir tres veïns. L'actuació dels piquets de diversos barris va tenir un paper destacat en la jornada de vaga a Barcelona. Ivan Miró i Guifré Rodés, van ser detinguts el 29-S en les actuacions policials contra el piquet de Vaga de Sants.

- Com es va produir la detenció?

Ivan Miró.- Al piquet de Sants hi vam participar unes 200 persones, i el dispositiu policial que van desplegar els Mossos ja presagiava que la cosa aniria malament, i fins i tot els comandaments van realitzar des del principi amenaces a algunes persones pel nom personal. Al arribar a carretera de Sants em vaig quedar una mica apartat, i en cridar per la Vaga General els Mossos em van placar, entre cops de porra i empentes cap als companys que em van venir a ajudar i a mi mateix.

Guifré Rodés.- A mi em van detenir una mica després. El piquet pujava pel carrer Tarragona, quan ens vam trobar amb l'Autoservei 24 hores que estava obert, i en explicar-los les raons de l'aturada es va donar un moment de tensió amb un Mosso d'Esquadra que havia entrat també a la botiga. El policia em va recriminar que es baixessin les persianes, i un grup d'agents van saltar sobre meu per tirar-me a terra i detenir-me. Em van agafar pel cap, i com a resultat de l'actuació em van treure l'espatlla i em fa mal els músculs del coll i l'esquena.

- Quantes hores veu estar a comissaria i quin va ser el tracte?

Guifré.- Vaig estar 31 hores detingut, i el tracte en principi va ser tens, però després correcte.

Ivan- Jo vaig estar unes hores mes, a pesar de que un dels Mossos em va reconèixer que la meva detenció no tenia cap justificació. A part em van portar al metge al CAP Manso pels cops que tenia per tot el cos, i fins i tot dins la consulta del metge vaig estar emmanillat, patint a més en sortir amenaces dels agents de que era un "violent", que "els havia agredit", fet que era absolutament fals. Dins les cel·les vam conèixer altres detinguts de la vaga, que explicaven com els havien colpejat. Em va impressionar sobretot el cas d'una noia que havia estat estomacada de valent pels Mossos dins la comissaria per queixar-se d'estar hores dins una sala amb una calor impressionant, o el de l'home de 50 anys detingut a Ciutat Vella que va haver de ser operat pel braç trancat.

- Com valoreu el seguiment de la Vaga General i l'actuació policial?

Guifré.- Respecte a l'aturada la meva valoració és molt positiva, doncs crec que ha tingut una incidència més alta del que tothom esperava. A més, s'ha pogut comprovar que molta gent ha participat de les mobilitzacions independentment dels sindicats CCOO i UGT. Respecte a l'actuació policial, és sorprenent que el piquet de Sants fos l'únic de tot Barcelona que anava rodejat per furgonetes i Mossos d'Esquadra, en una actuació prepotent i provocadora, que ja des del principi es veia que anaven amb intenció de crear tensió i detenir gent.

Ivan.- Per mi ha estat una vaga necessària, que a més ha estat un èxit en aplegar també sectors socials precaris als que no arriben CCOO i UGT, però que han portat a terme una autèntica Vaga Social. Cal remarcar la feina impressionant que han fet els Comitès de Barri, i el moviment del banc okupat de Plaça Catalunya, que ha generat la unió de milers de persones. Els Mossos han intentat criminalitzar i reprimir aquest nou espai social, conformat per precaris, becaris, immigrants, empleades de la llar,... però no podran evitar que es creï un moviment social ampli que organitzi tot el malestar i la ràbia que s'ha pogut visualitzar durant la jornada de vaga. Finalment, només voldríem agrair tot el recolzament que hem tingut de molts veïns de Sants, amics, familiars, comerciants i coneguts, que amb el seu suport ens han demostrat que no estem sols en aquesta lluita, i que la rebel·lia està ben arrelada al barri.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Bertolt Brecht, escriure la veritat

Jordi Martí Font

Bertolt Brecht (1898-1956) escriu a Cinc dificultats per a escriure la veritat les dificultats amb què qualsevol obrer de la paraula, qualsevol escriptor, es troba quan vol combatre la ignorància i la mentida i escriure la veritat.
La primera dificultat que cal vèncer és tenir el coratge d'escriure-la, no s'ha d'inclinar davant dels poderosos i enganyar els dèbils. Alhora adverteix que parlar de generalitats sense recórrer al detall és una falsa manera de dir veritat davant al qual el Poder no s'immuta perquè no el qüestiona.
La segona dificultat és la de descobrir la veritat. No tenen aquesta dificultat els qui es dediquen a descriure obvietats; sí, en canvi, les qui no tenen por ni dels poderosos ni de la pobresa. Si volem descobrir la veritat ens cal mètode i no renunciar a la complexitat.
La tercera dificultat és al de fer manejable la veritat com una arma. L'exemple que utilitza és definitiu: el feixisme no és una tercera possibilitat, a més del socialisme i el capitalisme) d'organització social i econòmica sinó la forma que en alguns països pren el segon. Per això cal apuntar a les causes evitables quan parlem del "mal" general, perquè si no no fem manejable la veritat.
La quarta dificultat: escriure la veritat per a qui? Triar les destinatàries de la veritat que hem desbrossat, de què n'hem buscat les causes i que hem fet manejable és bàsic per no quedar-nos, quan escrivim, nosaltres amb la veritat que ja sabem. Cal explicar les situacions greus a qui més les pateix i alhora saber trobar el to per fer-los-la fàcil d'arribar i que se la facin seva.
La cinquena dificultat és la de la recepció i de la difusió. Per a vèncer-la, res millor que l'astúcia d'adequar en cada moment la qualitat literària del llenguatge a allò que volem dir i a aquells i aquelles que s'hi han de veure reflectits i acabar fent ús de l'eina d'aquesta realitat per canviar-la.